JEFFREY ARCHER

NICI UN BAN ÎN PLUS, NICI UN BAN ÎN MINUS

JEFFREY ARCHER

NICI UN BAN ÎN PLUS,
NICI UN BAN ÎN MINUS

RAO International Publishing Company

Jeffrey Archer este maestru în arta povestirii, autor a șase romane, toate devenite succese internaționale.

NOT A PENNY MORE, NOT A PENNY LESS a fost prima lui carte, care a obținut neîntîrziat renume. A urmat impresionantul thriller SHALL WE TELL THE PRESIDENT ?, apoi bestseller-ul KANE AND ABEL. Prima lui colecție de povestiri se intitulează A QUIVER FULL OF ARROWS, căreia i-a urmat romanul THE PRODIGUAL DAUGHTER, superbă completare a cărții KANE AND ABEL. FIRST AMONG EQUALS a fost considerată de revista *The Scotsman* cea mai bună cronică despre parlament și despre viața politică în general, de la Throllope încoace. Acesteia i-a succedat pătrunzătorul roman A MATTER OF HONOUR. Ultima lui colecție de nuvele se numește A TWIST IN THE TALE.

Jeffrey Archer s-a născut în anul 1940. Și-a efectuat studiile la Oxford. A devenit cel mai tînăr membru al Camerei Comunelor, cîștigînd alegerile la Louth, în 1969. A scris primul său roman, NOT A PENNY MORE, NOT A PENNY LESS în anul 1974. Din septembrie 1985 și pînă în octombrie 1986, a fost vicepreședinte al Partidului Conservator.

Jeffrey Archer este însurat, are doi copii.

Locuiește la Londra și la Cambridge.

Prolog

— Jörg, vor sosi şapte milioane de dolari de la Creditul Parizian în contul nr. 2, astăzi la optsprezece, ora Europei Centrale. Plasează-i în bănçi cît mai sigure şi în titluri comerciale triplu „A". Dacă nu reuşeşti, investeşte-i peste noapte pe piaţa eurodolarului. Ai înţeles ?

— Da, Harvey.

— Depune un milion în Banco do Minas Gerais din Rio de Janeiro, pe numele lui Silverman şi Elliott şi anulează împrumutul condiţionat de la Banca Barclays din Lombard Street. Ai înţeles ?

— Da, Harvey.

— Cumpără aur pînă în zece milioane de dolari, apoi opreşte-te şi aşteaptă alte instrucţiuni. Încearcă să cumperi la preţ coborît şi nu te grăbi, ai răbdare. Ai înţeles ?

— Da, Harvey.

Harvey Metcalfe îşi dădu seama că ultima instrucţiune nu era necesară. Jörg Birrer era unul dintre cei mai conservatori bancheri din Zürich şi, ceea ce era şi mai important pentru Harvey, în ultimii douăzeci şi cinci de ani se dovedise a fi unul dintre cei mai abili.

— Poţi să te întîlneşti cu mine la Wimbledon, marţi 25 iunie, la ora două, în tribuna centrală, la locul meu obişnuit, în loja acţionarilor ?

— Da, Harvey.

Se auzi ţăcănitul telefonului pus în furcă. Harvey nu spunea niciodată „la revedere". Nu cunoscuse nicicînd formulele de politeţe şi era prea tîrziu acum să le mai înveţe. Ridică din

nou telefonul și formă cele șapte numere care îl puneau în legătură cu Lincoln Trust din Boston. Ceru să vorbească cu secretara sa.

— Domnișoara Fish ?

— Da, domnule.

— Scoate fișa pentru Prospecta Oil și distruge-o. Distruge și orice corespondență legată de ea și nu lăsa absolut nici o urmă. Ai înțeles ?

— Da, domnule.

Telefonul țăcăni din nou. Harvey Metcalfe dăduse ordine similare de trei ori în ultimii douăzeci și cinci de ani și domnișoara Fish știa că nu trebuie să-i mai pună întrebări.

Harvey respiră adînc, scoase un suspin, o izbucnire silențioasă de triumf. Averea lui se ridica la cel puțin douăzeci și cinci de milioane de dolari și nimic nu-l mai putea opri. Deschise o sticlă de șampanie Krug din 1964, importată de la Hedges și Butler, din Londra. O sorbi încet și aprinse o Romeo y Julieta Churchill, din cele pe care i le aducea lunar, prin contrabandă, din Cuba, în cutii de două sute cincizeci de bucăți, un emigrant italian. Se așeză mai comod în scaun, ca pentru o mică sărbătorire. La Boston, Massachusetts, era douăsprezece și douăzeci, aproape ora prînzului.

În Harley Street, Bond Street, King's Road și în Colegiul Magdalen din Oxford, era ora optsprezece douăzeci. Patru bărbați, care nu se cunoșteau între ei, controlau prețul de pe piață al acțiunilor Prospecta Oil, în ultima ediție a ziarului *Evening Standard* din Londra. Era trei lire șaptezeci. Toți patru erau oameni cu stare, care așteptau să-și consolideze carierele în care avuseseră deja succes.

A doua zi aveau să se trezească fără nici un ban.

1

A face un milion de dolari în mod legal a fost întotdeauna greu. A face un milion de dolari în mod ilegal a fost întotdeauna ceva mai ușor. A păstra milionul după ce l-ai făcut este probabil cel mai dificil dintre toate. Henryk Metelski era unul dintre acei rari oameni care reușise să le realizeze pe toate trei. Chiar dacă milionul făcut legal venise după milionul făcut ilegal, Metelski era tot cu o aruncătură de băț în fruntea celorlalți : reușise să păstreze totul.

Henryk Metelski se născuse în partea de jos a cartierului East End din New York, la 17 mai 1909, într-o cameră mică unde mai dormeau alți patru copii. Crescu în timpul marii crize economice, cu credința în Dumnezeu și într-o singură masă pe zi. Părinții lui erau din Varșovia și emigraseră din Polonia la sfîrșitul secolului. Tatăl lui Henryk era brutar de meserie și își găsise ușor o slujbă la New York, unde mulți emigranți polonezi se specializaseră în a face pîine neagră de secară și a deschide mici restaurante pentru concetățenii lor. Amîndoi părinții ar fi dorit ca Henryk să aibă succese la învățătură, dar nu-i fusese scris să fie elev de frunte la liceul pe care îl urma. Talentul cu care îl înzestrase natura îl îndrepta în altă direcție. Băiat șiret și inteligent, îi stîrnea mai mult interes comerțul cu țigări și alcool care se desfășura clandestin în școală, decît poveștile despre revoluția americană și clopotul libertății. Henryk nu a crezut nici o clipă că lucrurile cele mai bune din viață pot fi obținute gratuit, iar goana după bani și putere îi era la fel de firească cum e goana pisicii după șoarece.

Pe cînd Henryk era un tînăr de paisprezece ani, înfloritor și cu coșuri, tatăl său muri de ceea ce se știe astăzi că este cancer. Mama sa nu supraviețui soțului decît cîteva luni, lăsînd cinci copii să se descurce singuri. Henryk, ca și ceilalți patru, ar fi trebuit să meargă la orfelinatul de sector, dar la mijlocul anilor douăzeci nu era dificil pentru un băiat să dispară în New York, deși era mai greu să supraviețuiască. Henryk deveni un maestru al supraviețuirii, o școală care se dovedi mai tîrziu în viață să fie foarte folositoare. Hoinărea în East End pe străzile din partea de jos, cu cureaua strînsă și ochii larg deschiși, lustruind uneori ghete, spălînd alteori vase, căutînd neostenit o intrare în labirintul în centrul căruia se aflau bogăția și prestigiul. Prima lui ocazie apăru cînd Jan Pelnik, băiatul cu care împărțea camera, mesager la bursa din New York, fu nevoit să-și întrerupă temporar activitatea din cauza unui cîrnat garnisit cu salmonela. Henryk, însărcinat să anunțe pe șeful mesagerilor de îmbolnăvirea prietenului său, ridică intoxicația alimentară la rang de tuberculoză și reuși să obțină locul astfel eliberat. Schimbă apoi camera, se îmbrăcă într-o uniformă nouă, pierdu un prieten și obținu o slujbă.

În cea mai mare parte din mesajele pe care le ducea Henryk, la începutul anilor douăzeci, scria „Cumpără“. Multe din aceste mesaje erau puse în practică imediat, deoarece era o perioadă de mare avînt economic. Băiatul vedea cum niște oameni neînzestrați cu deosebită abilitate făceau avere, în timp ce el rămînea nimic mai mult decît un observator. Instinctul său îl îndrepta spre acele persoane care făceau mai mulți bani într-o săptămînă la bursă, decît putea el spera să obțină, din salariu, tot restul vieții.

Se strădui să învețe cît mai bine felul cum funcționa bursa.Trăgea cu urechea la convorbiri particulare, deschidea scrisori sigilate și afla ce rapoarte confidențiale ale companiilor să studieze. La vîrsta de optsprezece ani avea patru ani de experiență în Wall Street, patru ani pe care majoritatea băieților care lucrau ca mesageri i-ar fi petrecut cutreierînd

sălile aglomerate, ducînd biletele roșii de la unii la alții, patru ani care pentru Henryk Metelski au fost echivalenții unei diplome de la Școala de Științe Economice din Harvard. Nu avea cum să știe că într-o bună zi va ține el însuși cursuri la acel distins institut.

Într-o dimineață de iulie, în 1927, ducînd o scrisoare din partea binecunoscutei agenții de bursă Halgarten & Co., se abătu ca de obicei pe la toaletă. Își crease un sistem conform căruia se închidea într-o cabină, studia mesajul pe care îl avea de dus, hotăra dacă informația avea vreo valoare pentru el și în caz afirmativ telefona imediat lui Witold Gronowich, un bătrîn polonez care avea o mică firmă de asigurare pentru concetățenii săi. Henryk reușea astfel să-și sporească cîștigul săptămînal cu încă douăzeci pînă la douăzeci și cinci de dolari, obținuți pentru informațiile secrete pe care i le procura. Gronowich, deși nu era el însuși cel care plasa sume mari de bani pe piață, nu lăsă niciodată să-i scape numele tînărului informator.

Stînd pe scaunul WC-ului, Henryk își dădu seama că de data aceasta citea un mesaj de o importanță considerabilă. Guvernatorul statului Texas era pe punctul de a da companiei Standard Oil permisiunea de a perfecta instalarea unei conducte de petrol din Chicago pînă în Mexic, celelalte organisme publice implicate fiind deja de acord cu această propunere. Pe piață se știa că Standard Oil încerca de aproape un an să obțină aprobarea definitivă, dar opinia generală era că guvernatorul i-o va refuza. Mesajul trebuia transmis imediat, personal, agentului de bursă al lui John D. Rockefeller, Tucker Anthony. Aprobarea de a construi conducta urma să pună la îndemîna tuturor statelor din nord o sursă de petrol disponibilă și aceasta nu putea să însemne decît sporirea profitului. Henryk vedea limpede că acțiunile companiei Standard Oil urmau să crească pe piață în mod constant, o dată ce știrea va deveni publică, cu atît mai mult cu cît ea avea deja sub control nouăzeci la sută din rafinăriile americane.

În circumstanțe normale, Henryk ar fi transmis aceste informații direct domnului Gronowich și chiar era pe punctul să facă astfel, cînd observă că unui bărbat destul de corpolent, care pleca și el din toaletă, îi scăpă jos o foaie de hîrtie. Cum nu mai era nimeni altcineva de față, Henryk ridică hîrtia și se întoarse în cabină, gîndindu-se că, în cel mai bun caz, avea să-i cadă în mînă încă o informație. De fapt era un cec de cincizeci de mii de dolari, care urma să fie încasat de o doamnă Rose Rennick.

Mintea lui Henryk începu să lucreze cu rapiditate și eficiență. Plecă în grabă mare din toaletă și nu peste mult timp se afla din nou în Wall Street. Intră într-o mică cafenea de pe Rector Street și se așeză la o masă sub pretext că bea o Coca-Cola, dar de fapt ticluindu-și cu grijă planul. Porni apoi să și-l pună în practică.

Mai întîi, încasă cecul la o filială a băncii Morgan din partea de sud-vest al Wall Street-ului, știind că în uniforma lui elegantă de mesager al bursei va trece ușor drept curierul unei firme respectabile. Se întoarse apoi la bursă și își procură de la un agent de la parter două mii cinci sute de acțiuni Standard Oil, la prețul de nouăsprezece dolari și șapte optimi, rămînîndu-i o sută douăzeci și șase de dolari și șaizeci și unu de cenți, după plata taxelor agenției. Depuse cei o sută douăzeci și șase de dolari și șaizeci și unu de cenți într-un cont curent la Banca Morgan. Apoi, așteptînd cu sufletul la gură anunțul din biroul guvernatorului, începu activitatea unei zile obișnuite, prea preocupat de Standard Oil ca să se mai abată pe la vreo toaletă cu scrisorile pe care le avea de dus.

Nu veni nici un anunț. Henryk nu avea de unde să știe că știrea nu era dată publicității pînă la închiderea oficială a bursei, la ora cincisprezece, ca să dea timp guvernatorului să cumpere el însuși atîtea acțiuni pe cîte reușea să pună mîna lui lacomă. Henryk se întoarse acasă în noaptea aceea înnebunit de teama că a făcut o greșeală îngrozitoare. Se și vedea pierzîndu-și slujba și tot ceea ce agonisise în ultimii patru ani. Ba poate avea să sfîrșească chiar la închisoare.

Nu fu în stare să închidă un ochi toată noaptea, cuprins de o agitație din ce în ce mai mare, în mica lui cameră cu geamul deschis, dar fără aer. Pe la ora unu nu mai putu să îndure nesiguranța, sări din pat, se bărbieri, se îmbrăcă și luă metroul spre Gara Centrală. De acolo se duse pe jos în Times Square unde, cu mîinile tremurătoare, cumpără prima ediție din *Wall Street Journal*. În prima clipă nu percepu știrea, deși țipa spre el cu litere de o șchioapă : GUVERNATORUL ACORDĂ LUI ROCKEFELLER DREPTUL DE A INSTALA CONDUCTA.

Și ceva mai jos : SE PREVEDE O MARE CREŞTERE A NUMĂRULUI CERERILOR DE ACŢIUNI STANDARD OIL.

Amețit, Henryk se duse la cea mai apropiată braserie deschisă toată noaptea, în partea de vest a Străzii 42, și își comandă un hamburger mare cu cartofi prăjiți, peste care turnă sos picant. Începu să mestece ca un om care servește ultimul dejun înainte de a înfrunta scaunul electric, și nu primul după ce a pășit pe calea averii. Citi toate amănuntele loviturii date de Rockefeller în articolul care se întindea din pagina întîi pînă în pagina a paisprezecea ; la ora patru cumpărase primele trei ediții ale ziarului *New York Times* și primele două ediții din *Herald Tribune*. Articolul de bază era același. Henryk se grăbi spre casă, amețit și încîntat ; își puse uniforma. Ajunse la bursă la ora opt și își desfășură activitatea zilnică gîndindu-se cum să-și ducă planul mai departe.

La ora cînd bursa se deschise în mod oficial, Henryk merse la Banca Morgan și ceru un împrumut de cincizeci de mii de dolari dînd drept garanție cele două mii cinci sute de acțiuni Standard Oil, care valorau la deschiderea bursei din dimineața aceea douăzeci și unu de dolari și o pătrime. Depuse împrumutul în contul său curent și ceru băncii să-i elibereze un cec pe numele doamnei Rose Rennick. Plecă de la bancă și căută în cartea de telefoane adresa și numărul binefăcătoarei lui fără voie.

Doamna Rennick, o văduvă care trăia din veniturile aduse de investițiile răposatului ei soț, locuia într-un mic

apartament de pe Strada 62, despre care Henryk știa că este una din cele mai selecte zone din New York. Telefonul pe care îl primi de la Henryk Metelski care o ruga să-l întîlnească pentru o problemă personală foarte urgentă o miră, dar, cînd, la sfîrșit, îl auzi că menționează numele agenției Halgarten & Co., mai pierdu din neîncredere și căzură de acord să se întîlnească la ora șaisprezece, în aceeași după-amiază, la Waldorf-Astoria.

Henryk nu mai intrase niciodată în Waldorf-Astoria, dar după patru ani petrecuți la bursă erau puține hotelurile și restaurantele importante despre care să nu fi auzit vorbindu-se. Își dădu seama că era mai firesc ca doamna Rennick să ia ceaiul cu el într-un loc public, decît să primească în apartamentul ei un om care se chema Henryk Metelski, cu atît mai mult cu cît accentul său polonez era mai pronunțat la telefon decît stînd față în față cu interlocutorul.

Așteptînd în holul cu covor gros al hotelului Waldorf, Henryk se rușină de simplitatea lui vestimentară. Închipuindu-și că toată lumea îl privește, își îngropă silueta scundă și dolofană într-un scaun elegant din camera Jefferson. Și alți clienți ai hotelului erau la fel de rotofei, dar Henryk avea convingerea că nu cartofii prăjiți, ci mai probabil *Pomme de Terre Maître d'Hôtel* le provocase obezitatea. Dorind zadarnic să-și fi pus mai puțină cremă pe părul negru și ondulat și mai multă pe pantofii cu tocul jos, își scărpina nervos un coș iritat din colțul gurii și aștepta. Costumul său, în care se simțea atît de sigur de sine și atît de prosper printre prieteni, era lucios, strîmt, ieftin și țipător. Nu se potrivea cu decorul și, cu atît mai puțin cu clienții hotelului ; simțindu-se nelalocul lui pentru prima oară în viață, luă un exemplar al ziarului *New Yorker*, se ascunse în spatele lui și se rugă ca doamna Rennick să sosească cît mai curînd. Chelnerii se foiau respectuoși pe lîngă mesele bine garnisite, ignorîndu-l pe Henryk cu îngîmfare instinctivă. Unul, observă el, nu făcea altceva decît să dea tîrcoale sălii de ceai, oferind cu delicatețe bucăți

de zahăr pe care le ținea cu un cleștișor de argint în mîna înmănușată. Henryk fu teribil de impresionat.

Rose Rennick sosi la cîteva minute după ora patru, întovărășită de doi căței și purtînd o pălărie mare și extravagantă. Henryk se gîndi că arată de peste șaizeci de ani, că este prea grasă, prea fardată și prea pretențios îmbrăcată, dar avea un zîmbet cald și părea să cunoască pe toată lumea, așa cum trecea de la masă la masă, vorbind cu obișnuiții hotelului Waldorf-Astoria. În cele din urmă, ajungînd la masa pe care în mod corect o bănuise că este a lui Henryk, fu destul de surprinsă, nu numai pentru că-l vedea îmbrăcat atît de ciudat, dar și pentru că părea chiar mai tînăr decît cei optsprezece ani pe care îi avea.

Doamna Rennick comandă ceai, în timp ce Henryk îi debita povestea lui bine ticluită: se făcuse din nefericire o greșeală cu cecul ei, care fusese creditat în mod greșit de la bursă la firma lui, cu o zi în urmă. Șeful său i-a ordonat să restituie cecul imediat și să transmită regretul său pentru nefericita eroare. Apoi Henryk îi înmînă cecul de cincizeci de mii de dolari și adăugă că își va pierde slujba dacă va insista să meargă cu cercetările mai departe, deoarece el este unicul vinovat de greșeală. Doamna Rennick fusese informată de dispariția cecului numai în dimineața respectivă și nu știa că a și fost încasat, deoarece avea să dureze cîteva zile pînă cînd i se va controla contul. Îngrijorarea absolut sinceră a lui Henryk, cînd îi dădea bîlbîindu-se explicațiile, ar fi convins și pe cineva mai bun cunoscător al firii omenești decît doamna Rennick. Fu imediat de acord să facă uitată întîmplarea, perfect satisfăcută că și-a recăpătat banii. Cum erau sub forma unui cec eliberat de Banca Morgan, nu pierduse nimic. Henryk scoase un suspin de ușurare și pentru prima oară în ziua aceea se relaxă și începu să se distreze. Chemă chiar chelnerul care oferea zahăr cu cleștișorul de argint.

După ce trecu o bună bucata de timp, Henryk se scuză, explicînd că trebuie să se întoarcă la lucru, mulțumi doamnei Rennick pentru înțelegere, achită nota și plecă. În stradă,

începu să fluiere de uşurare. Cămaşa lui nouă era leoarcă de sudoare (doamna Rennick ar fi numit-o transpiraţie), dar era afară, la aer, şi putea să respire din nou în voie. Prima lui mare operaţiune fusese un succes.

Se opri pe Park Avenue, amuzat că locul confruntării sale cu doamna Rennick fusese Waldorf, tocmai hotelul în care John D. Rockefeller, preşedintele companiei Standard Oil, avea un apartament. Henryk venise pe jos şi folosise intrarea principală, în timp ce domnul Rockefeller sosise mai devreme cu metroul şi se retrăsese în apartamentul său personal din turnul hotelului Waldorf. Deşi numai puţini newyorkezi erau la curent, Rockefeller îşi construise staţia lui personală la cincizeci de picioare sub hotel, ca să nu mai aibă de străbătut cele opt blocuri izolate pînă la Grand Central Station, căci nu mai era nici o oprire de acolo pînă la Strada 125. (Staţia există şi astăzi, dar, cum nici un Rockefeller nu mai locuieşte la Waldorf-Astoria, trenul nu mai opreşte aici.) În timp ce Henryk se justifica pentru cei cincizeci de mii de dolari ai săi faţă de doamna Rennick, Rockefeller discuta o investiţie de cinci milioane de dolari cu Andrew W. Mellon, secretarul ministrului de finanţe, Coolidge, cu cincizeci şi şapte de etaje mai sus.

În dimineaţa următoare, Henryk veni ca de obicei la lucru. Ştia că nu are decît cinci zile de graţie ca să-şi vîndă acţiunile şi să-şi plătească datoria la Banca Morgan şi la agentul de bursă, deoarece un credit la bursa de acţiuni din New York durează cinci zile lucrătoare sau şapte calendaristice. În ultima zi a creditului, acţiunile se urcaseră la douăzeci şi trei de dolari şi o pătrime. Le vîndu cu douăzeci şi trei şi o optime, plăti suma de patruzeci şi nouă de mii şase sute douăzeci şi cinci de dolari cu care îşi depăşise contul din bancă şi, după toate cheltuielile, realiză un profit de şapte mii patru sute nouăzeci de dolari, pe care îl depozită la aceeaşi bancă.

În următorii trei ani, Henryk încetă să-l mai sune pe domnul Gronowich, gîndindu-se să acţioneze pe cont propriu ; la început investi sume mici, care deveniră din ce în ce

mai mari pe măsură ce cîștiga experiență și încredere. Timpurile tot mai erau bune și, deși nu avea întotdeauna profit, învățase să acționeze și cînd cursul acțiunilor la bursă era eventual în scădere și cînd, așa cum se întîmpla mai des, era în creștere. Cînd acțiunile scădeau, sistemul său era să speculeze fără acoperire, ceea ce în lumea afaceriștilor nu era considerat perfect etic. Curînd deveni as în arta de a vinde acțiuni pe care nu le poseda, așteptînd să le scadă ulterior prețul. Instinctul său pentru afaceri evoluă tot atît de repede ca gustul pentru haine, iar viclenia învățată în străzile lăturalnice din East End îi fu de folos. Henryk descoperi în curînd că întreaga lume este o junglă, doar că uneori leii și tigrii erau îmbrăcați în costume.

Cînd bursa se prăbuși în 1929, Henryk își transformase cei șapte mii patru sute nouăzeci de dolari ai săi în bunuri curente în valoare de cincizeci și unu de mii de dolari. Vînzînd toate acțiunile pe care le poseda a doua zi după ce președintele agenției Halgarten & Co. sărise pe o fereastră a bursei, Henryk dovedi că a priceput mesajul. Cu venitul lui nou obținut, se mutase într-un apartament elegant din Brooklyn și își cumpărase un automobil Stutz, roșu, destul de ostentativ. Henryk își dădu seama curînd că venise pe lume cu trei inconveniente majore: numele, originea și lipsa de bani. Problema banilor era în curs de a se rezolva de la sine și venise timpul să le șteargă și pe celelalte două. În acest scop făcuse o cerere să-și schimbe numele, prin decizie judecătorească, în Harvey David Metcalfe. Cînd cererea îi fu acceptată, rupse orice legătură cu vechii prieteni din comunitatea poloneză și în mai 1930 își luă majoratul cu un nume nou, un mediu social nou și bani foarte noi.

Ceva mai tîrziu, în același an, la un meci de fotbal, îl întîlni pentru prima oară pe Roger Sharpley și descoperi că și cei bogați au problemele lor. Sharpley, un tînăr din Boston, moștenise întreprinderea tatălui său, specializată în import de whisky și export de blănuri. Educat la Choate și apoi la Colegiul Dartmouth, Sharpley avea siguranța de sine și far-

mecul celor din Boston, atît de frecvent invidiate de concetățenii lor. Era înalt și blond, arăta ca un urmaș al vikingilor și cu aerul său de armator talentat părea că obține totul foarte ușor, în special femeile. Era din toate punctele de vedere în contrast absolut cu Harvey. Deși se aflau la doi poli opuși, contrastul avea efectul unui magnet și-i atrăgea unul spre celălalt.

Singura ambiție pe care Roger o avea în viață era să devină ofițer de marină, dar după absolvirea colegiului fusese nevoit să se întoarcă la întreprinderea familiei, din cauza sănătății șubrede a tatălui său. Nu apucase să lucreze decît cîteva luni, cînd tatăl său muri. Lui Roger i-ar fi plăcut să vîndă compania Sharpley și Fiul primului solicitant, dar tatăl său lăsase un codicil în testament prin care, dacă firma era vîndută înainte de ziua în care Roger împlinea patruzeci de ani (aceasta fiind ultima zi în care te mai poți înrola în marina Statelor Unite), banii obținuți prin vînzare urmau să fie împărțiți în mod egal celorlalți membri ai familiei.

Harvey se gîndi îndelung la problema pe care o avea Roger și după două lungi ședințe cu un avocat iscusit din New York îi sugeră următoarea soluție : Harvey va cumpăra patruzeci și nouă la sută din firma Sharpley și Fiul, plătind o sută de mii de dolari, plus primii douăzeci de mii de dolari din profit în fiecare an. La vîrsta de patruzeci de ani, Roger va renunța la restul de cincizeci și unu la sută, pentru alți o sută de mii de dolari. Consiliul va fi alcătuit din trei membri : Harvey, Roger și o altă persoană numită de Harvey, controlul fiind astfel complet în mîna lui. În ceea ce îl privea pe Harvey, Roger putea să se înroleze în marină. Trebuia doar să fie prezent la adunarea anuală a acționarilor.

Roger nu mai putea de bucurie. Nu consultă pe nimeni de la firmă, știind că toți vor încerca să-l convingă să nu accepte. Harvey contase pe acest lucru, deoarece își evaluase cu grijă prada. Roger nu stătu pe gînduri decît cîteva zile înainte de a accepta ca actele să fie făcute la New York, destul de departe de Boston, ca să fie sigur că cei de la firmă nu știu

ce se petrece. Între timp, Harvey se întoarse la Banca Morgan, unde acum era considerat ca un om cu viitor. Cum băncile acționează cu gîndul la viitor, directorul acceptă să-l ajute în noul său proiect cu un împrumut de cincizeci de mii de dolari, care adăugat la cei cincizeci de mii de dolari ai săi îi dădeau posibilitatea să cumpere patruzeci și nouă la sută din Sharpley și Fiul și să devină al cincilea președinte. Actele au fost semnate la New York, în 28 octombrie 1930.

Roger plecă în grabă spre Newport, în Rhode Island, ca să înceapă cursurile necesare pentru a deveni ofițer în marina Statelor Unite. Harvey plecă spre Grand Central Station, să prindă trenul spre Boston. Trecuse timpul cînd făcea pe mesagerul la bursa din New York. Avea douăzeci și unu de ani și era președintele propriei sale întreprinderi.

Ceea ce majoritatea oamenilor ar fi considerat că este un dezastru, Harvey reușea să transforme în triumf. Poporul american tot mai suferea de pe urma prohibiției și, deși Harvey putea oricînd exporta blănuri, nu mai putea importa whisky. Acesta era motivul principal pentru care profitul firmei scăzuse în ultima decadă. Dar Harvey descoperi în curînd că dînd o mică mită care să implice pe primarul orașului Boston, pe comandantul șef al poliției și oficialitățile vamale de la granița canadiană, plus o sumă Mafiei ca să fie sigur că marfa sa ajunge la restaurante și baruri clandestine, importul de whisky creștea în loc să scadă. Firma Sharpley și Fiul pierdu personalul respectabil care o servea de mulți ani și îl înlocui cu indivizi care se potriveau mai bine cu jungla personală a lui Harvey Metcalfe.

Din 1930 pînă în 1933, Harvey merse din succes în succes, dar cînd prohibiția a fost în cele din urmă abolită de președintele Roosevelt, sub presiunea insistentă a poporului, jocul nu mai avu nici un haz. Harvey lăsă compania să-și continue comerțul cu whisky și blănuri, în timp ce el se lansă în alte afaceri. În 1933, Sharpley și Fiul sărbători o sută de ani de activitate. În trei ani, Harvey își dublase profitul și pierduse nouăzeci și șapte de ani de respectabilitate. Avu ne-

voie de cinci ani ca să cîştige primul său milion şi de încă patru ca să-l dubleze. Atunci hotărî că a venit momentul ca Harvey Metcalfe şi Sharpley şi Fiul să se despartă. În doisprezece ani, din 1930 pînă în 1942, sporise profitul de la suma de treizeci de mii de dolari la nouă sute zece mii de dolari. Vîndu compania în ianuarie 1944 pentru suma de şapte milioane de dolari, plăti o sută de mii de dolari văduvei căpitanului Roger Sharpley din marina Statelor Unite şi păstră şase milioane de dolari pentru sine.

Harvey îşi sărbători cea de a treizeci şi cincea zi de naştere cumpărînd la Boston, la preţul de patru milioane de dolari, o mică bancă, care nu mergea prea bine, numită Lincoln Trust. Cînd intrase în posesia ei, banca se lăuda că are un profit de cinci sute de mii de dolari pe an, că ocupă un local prestigios în centrul oraşului Boston şi că are o reputaţie aproape plictisitor de nepătată. Harvey intenţiona să-i schimbe atît reputaţia, cît şi bilanţul. Se bucură că devine preşedintele unei bănci, dar aceasta nu-l determină să devină mai cinstit. Toate afacerile dubioase din aria oraşului Boston păreau să nu fie străine de Lincoln Trust şi, cu toate că Harvey spori profitul băncii pînă la două milioane de dolari anual în următorii cinci ani, reputaţia lui personală nu dobîndi credibilitate.

Harvey o întîlni pe Arlene Hunter în iarna anului 1949. Era unica fiică a preşedintelui faimoasei First City Bank din Boston. Pînă atunci Harvey nu dăduse nici o atenţie femeilor. Firea lui întreprinzătoare îl mînase întotdeauna să facă bani şi, deşi considera sexul opus ca un mijloc necesar de relaxare în timpul liber, dacă se gîndea mai bine, găsea că femeile sînt o inconvenienţă. Dar cum ajunsese la ceea ce revistele ilustrate numesc vîrsta mijlocie şi nu avea un moştenitor căruia să-i lase averea, consideră că a sosit momentul să găsească o soţie care să-i dăruiască un fiu. Aşa cum procedase cu tot ceea ce îşi dorise în viaţă, cumpăni problema cu multă atenţie.

Harvey o întîlnise pentru prima oară pe Arlene cînd ea avea treizeci și doi de ani, mai exact cînd, mergînd în marșarier, fata intrase cu mașina în Lincoln-ul său nou-nouț. Nu putea să existe un contrast mai mare decît între Arlene și polonezul scurt, gras și needucat. Avea peste un metru optzeci înălțime, era subțire și, deși drăguță, era lipsită de încredere în sine și începuse să se teamă că nu se va mai căsători niciodată. Cele mai multe dintre prietenele ei de școală ajunseseră la al doilea divorț și le părea rău pentru ea. Felul extravagant de a se comporta al lui Harvey era o variație binevenită față de atitudinea foarte rezervată a părinților ei care, simțea ea adesea, purtau vina pentru stîngăcia cu care se comporta față de bărbații de vîrsta ei. Nu avusese decît o singură legătură — o nereușită totală, datorită inocenței ei absolute —, și pînă la apariția lui Harvey nimeni nu păruse dispus să-i mai ofere o a doua ocazie. Tatăl Arlenei nu-l simpatiza pe Harvey și nu ținea secret acest sentiment, ceea ce o făcea să fie și mai atrasă spre el. Tatăl ei nu fusese de acord cu nici unul dintre bărbații cu care se împrietenise, dar de data aceasta avea dreptate. Harvey însă își dădea seama că o asociere între First City Bank și Lincoln Trust nu putea fi decît un beneficiu pe termen lung pentru el și, avînd acest gînd în minte, hotărî să o cucerească. Arlene nu i se împotrivi prea mult.

Arlene și Harvey s-au căsătorit în 1951 și au avut o nuntă de care și-au amintit mai mult cei absenți decît cei prezenți. S-au stabilit în locuința lui Harvey din afara orașului și la scurt timp Arlene anunță că este însărcinată. Îi dărui lui Harvey o fiică, la exact un an după căsătorie.

O botezară Rosalie și deveni centrul atenției lui Harvey, singura lui decepție fiind aceea că, în urma unui prolaps, urmat la scurt timp de o histerectomie, Arlene nu mai putea să aibă alți copii. O trimise pe Rosalie la Bennetts, cea mai scumpă școală de fete din Washington, după care a fost acceptată să studieze engleza la Vassar. Acest lucru îi făcu plăcere chiar bătrînului Hunter, care ajunsese să-l tolereze

pe Harvey şi să-şi adore nepoata. După obţinerea diplomei, Rosalie îşi continuă educaţia la Sorbona, nu înainte de o ceartă zdravănă cu tatăl ei, din cauza genului de prieteni pe care şi-i alegea, în mod special pentru cei cu părul lung care nu voiau să meargă în Vietnam (nu că Harvey ar fi făcut mare lucru în timpul celui de-al doilea război mondial, în afară de faptul că a ştiut să profite de pe urma tuturor articolelor care lipseau de pe piaţă). Punctul culminant sosi cînd Rosalie îndrăzni să afirme că etica unei persoane nu trebuie judecată după lungimea părului sau vederile sale politice. După plecarea fetei, Harvey îi simţi lipsa, dar refuză să admită acest lucru faţă de Arlene.

Harvey avea trei iubiri în viaţă : prima era Rosalie, a doua, picturile sale şi a treia, orhideele. Prima începuse în clipa în care se născuse fiica sa. A doua era o iubire care evoluase de-a lungul multor ani şi apăruse în modul cel mai ciudat. Un client de la Sharpley şi Fiul, pe punctul de a da faliment, datora o sumă destul de mare firmei. Harvey află cum stau lucrurile şi se duse să-l înfrunte, dar descompunerea începuse şi nu mai era nici o speranţă să scoată banii de la el. Hotărît să nu plece cu mîna goală, Harvey luă singurul bun substanţial al omului, un Renoir evaluat la zece mii de dolari.

Intenţia lui Harvey era să vîndă repede tabloul, înainte de a putea fi dovedit că e un creditor preferenţial, dar, cucerit de fineţea tuşei şi de nuanţele delicate de pastel ale picturii, singura lui dorinţă deveni să posede mai multe. Cînd îşi dădu seama că picturile nu sînt doar o investiţie bună, ci îi şi plac, colecţia şi dragostea lui crescură mînă în mînă. La începutul anilor şaptezeci, Harvey avea un Manet, doi Monet, un Renoir, doi Picasso, un Pissarro, un Utrillo, un Cézanne, în afară de majoritatea numelor mai puţin cunoscute, şi devenise un bun cunoscător al perioadei impresioniste. Singura dorinţă pe care o mai avea era să posede un Van Gogh şi cu puţin timp în urmă scăpase ocazia de a achiziţiona *L'Hôpital de St. Paul à St. Remy*, de la Galeria Sotheby-Parke Bernet

din New York, cînd doctorul Armand Hammer, de la Occidental Petroleum, îl supralicitase. Suma de un milion două sute de mii de dolari fusese puțin cam prea mult pentru Harvey.

Ceva mai înainte, în 1966, îi scăpase *Mademoiselle Ravoux*, de la Christie, Manson și Woods, magazin de artă din Londra, cînd reverendul Theodore Pitcairn, reprezentînd Noua Biserică a Domnului, în Bryn Athyn, Pennsylvania, l-a împins mai sus decît voia să liciteze și nu s-a ales decît cu stimularea dorinței de a cumpăra. Domnul a dat și, cu prilejul acela, Domnul a luat. Deși nu era apreciat la justa lui valoare în Boston, se știa printre cunoscătorii de artă că Harvey avea una din cele mai bune colecții de impresioniști din lume, aproape la fel de prețioasă ca cea a lui Walter Annenberg, ambasadorul președintelui Nixon la Londra care, ca și Harvey, a fost unul dintre puținii oameni care și-au adunat o colecție importantă după al doilea război mondial.

Cea de a treia iubire a lui Harvey era colecția lui de orhidee, cu care cîștigase trei premii la expoziția de primăvară din Noua Anglie, la Boston, bătîndu-l astfel de două ori pe bătrînul Hunter, care trecuse pe locul al doilea.

Harvey călătorea acum în Europa o dată pe an. Avea o crescătorie de cai de curse în Kentucky, care mergea foarte bine, și-i plăcea să-și vadă caii alergînd la Longchamp și Ascot. Îi mai plăcea să urmărească jocurile de la Wimbledon, considerînd că acesta mai este încă cel mai mare campionat de tenis din lume. Îl amuza să facă, în același timp, și cîteva mici afaceri în Europa, care îi dădeau prilejul să mai depună ceva bani la banca lui elvețiană din Zürich. Nu avea nevoie de un cont într-o bancă din Elveția, dar îl amuza să joace o mică festă Unchiului Sam.

Deși Harvey se mai muiase în cursul anilor și nu mai făcea atîtea afaceri dubioase, nu putea rezista ispitei de a-și asuma un risc dacă considera că răsplata s-ar putea să fie destul de mare. O astfel de ocazie de aur i se prezentă în

1964, cînd guvernul Maiestății sale lansă invitația să se facă cereri pentru acordarea dreptului de explorare și licențe de producție în Marea Nordului. În perioada respectivă nici guvernul britanic, nici funcționarii de stat implicați nu aveau idee despre semnificația viitoare a petrolului din Marea Nordului și despre rolul pe care urma să-l joace în cele din urmă în politica britanică. Dacă guvernul ar fi știut că în 1978 arabii vor ține pistolul îndreptat spre capul restului omenirii și că în Marea Britanie, în Camera Comunelor, vor fi unsprezece scoțieni naționaliști membri ai parlamentului, ar fi reacționat cu siguranță într-un mod cu totul diferit.

La 13 mai 1964, secretarul de stat al Ministerului de Finanțe prezentă în fața parlamentului Instrumentul Statutar Nr.708 — Zona Continentală — Petrol. Harvey citi cu deosebit interes acest neobișnuit document, gîndindu-se că s-ar putea să fie un mijloc de a realiza o afacere excepțională. Era deosebit de fascinat de paragraful patru al documentului, în care scria : „Persoanele care sînt cetățeni ai Marii Britanii și ai coloniilor și își au reședința în Marea Britanie sau sînt corp constituit înregistrat în Marea Britanie pot face cereri în acord cu acest regulament pentru : (a) o licență de producție sau (b) o licență de exploatare".

După ce citi cu atenție întregul regulament se gîndi îndelung. Nu se cerea decît o mică sumă de bani ca să obții licența de producție și de exploatare, după cum scria în paragraful șase : „(1) Cu fiecare cerere pentru licență de producție trebuie achitată o taxă de două sute de lire sterline și o taxă suplimentară de cinci lire sterline pentru fiecare loc, după primele zece pentru care s-a făcut cererea.

(2) Cu fiecare cerere pentru licență de exploatare trebuie achitată o taxă de douăzeci de lire sterline."

Lui Harvey nu-i venea să creadă. Cît de ușor era să te folosești de o asemenea licență pentru a crea impresia unei întreprinderi vaste ! Doar cu cîteva sute de dolari putea să se alăture unor nume ca Shell, British Petroleum, Total, Gulf și Occident.

Harvey citi și reciti documentul, nevenindu-i să creadă că guvernul britanic îți pune la dispoziție un potențial atît de mare pentru o investiție atît de mică. În calea lui nu stătea decît cererea propriu-zisă, un document elaborat și precis. Harvey nu era cetățean britanic, nici una din firmele sale nu era britanică și își dădu seama că va avea probleme cu prezentarea. Hotărî că cererea lui va fi susținută de o bancă britanică și că va întemeia o companie ai căror directori se vor bucura de încrederea guvernului britanic.

Cu aceste intenții, la începutul anului 1964, înregistră la Casa Companiilor din Anglia o firmă numită Prospecta Oil, folosindu-se de Malcolm, Bottnick și Davis drept avocați și de Barclays Bank, care reprezenta deja în Europa banca sa, Lincoln Trust, drept bancher. Lordul Hunnisett deveni președintele firmei, iar consiliul ei era format din alte cîteva personalități distinse, printre care doi foști membri ai parlamentului care nu fuseseră realeși la alegerile din 1964, cînd cîștigase Partidul Laburist. Prospecta Oil emise două milioane de acțiuni de zece penny la prețul de o liră sterlină, care fură cumpărate toate pentru Harvey de oamenii săi. Mai depuse și suma de cinci sute de mii de dolari la filiala din Lombard Street a Băncii Barclays.

Creîndu-și astfel frontul de acțiune, Harvey se folosi de lordul Hunnisett ca să înainteze guvernului britanic o cerere de licență. Noul guvern laburist, ales în octombrie 1964, nu era mai conștient de semnificația petrolului din Marea Nordului decît administrația conservatoare de mai înainte. Guvernul cerea să i se plătească pentru o licență o chirie de douăsprezece mii de lire sterline pe an, pentru primii șase ani, doisprezece și jumătate la sută taxă pe profit și o altă taxă pe capitalul obținut, dar, cum Harvey plănuia să-și asume el însuși profitul și nu compania, aceasta nu era o problemă.

La 22 mai 1965, Ministerul Finanțelor publică în *London Gazette* numele Prospecta Oil printre cele cincizeci și două de companii cărora li se acordase licența de producție. La

3 august 1965, Instrumentul Statutar Nr. 1531 alocă ariile de exploatare. Prospecta Oil avea coordonatele 51°, 50', 00" Nord și 2°, 30', 20" Est, zonă adiacentă cu cea a British Petroleum-ului.

Apoi Harvey așteptă ca una din companiile care obținuse dreptul de exploatare în Marea Nordului să descopere petrol. Așteptarea era de lungă durată, dar el nu avea nici o grabă. Abia în iunie 1970, B.P. reuși să dea o mare lovitură comercială în cel de al patruzecilea cîmp petrolifer în care făceau sondaje. Dar B.P. cheltuise în prealabil peste un miliard de dolari în Marea Nordului, iar Harvey era hotărît să fie unul dintre principalii beneficiari. Se pregătea pentru o altă victorie și începu să-și pună în aplicare cea de a doua parte a planului.

La începutul anului 1970, închirie o instalație de forare pe care cu multă pompă și publicitate o remorcă în zona de extracție a firmei Prospecta Oil. Închiriind instalația cu clauza de a reînnoi contractul în cazul că va găsi petrol, angajă numărul minim de muncitori permis de regulamentul guvernamental, apoi începu să foreze la o mie opt sute de metri. După efectuarea forajului, concedie toți angajații firmei care fuseseră implicați, dar, spuse întreprinderii Reading și Bates, de la care închiriase instalația, că va mai avea nevoie de ea într-un viitor apropiat, deci va continua să plătească chiria.

Harvey dădu apoi drumul pe piață acțiunilor Prospecta Oil, într-un număr de cîteva mii pe zi, timp de două luni, toate din propria sa rezervă. De cîte ori ziariștii din domeniul financiar al presei britanice telefonau să întrebe de ce cresc acțiunile continuu, tînărul funcționar însărcinat cu relațiile externe de la biroul din centrul comercial al Londrei al firmei Prospecta Oil răspundea scurt că nu poate oferi nici o relație deocamdată, dar că va fi dată o declarație de presă într-un viitor apropiat. Unele ziare au pus cap la cap informațiile și au ajuns la concluzii exagerate. Ca urmare a manevrei lui Bernie Silverman, șeful executiv al lui Harvey în Marea Britanie, acțiunile creșteau constant, ajungînd de la

zece penny la două lire. Silverman, cu lunga lui experiență în genul acesta de operațiuni, își dădea foarte bine seama ce urmărește patronul său. Sarcina lui principală era ca nimeni să nu afle că există vreo legătură directă între Metcalfe și Prospecta Oil.

În ianuarie 1974, acțiunile ajunseseră la trei lire. Harvey simți că a venit momentul să treacă la a treia parte a planului său, folosind drept țap ispășitor noua achiziție a firmei Prospecta Oil, un tînăr entuziast care absolvise la Harvard și se numea David Kesler.

2

David își împinse ochelarii pe șaua nasului și citi din nou anunțul de oferte de serviciu din *Boston Globe*, ca să se asigure că nu visează. Părea făcut la comandă pentru el: „Companie petrolieră cu sediul în Marea Britanie, avînd o largă activitate în Marea Nordului din Scoția, caută tînăr cu experiență în marketing, pentru o funcție de conducere. Salariul douăzeci și cinci de mii de dolari pe an. Locuința asigurată. Sediul la Londra. Răspundeți la căsuța poștală nr. 217 A."

Știa că o astfel de slujbă într-o industrie în plină dezvoltare poate oferi și alte posibilități. Acceptarea ei cerea curaj și se întreba dacă se va considera că are suficientă experiență. Îi veniră în minte cuvintele profesorului său care preda cursul privind activitatea comercială europeană: — „Dacă va trebui să lucrezi în Marea Britanie, alege, dacă poți, Marea Nordului. Cu problemele sindicale pe care le au, este singura perspectivă importantă."

David Kesler era un tînăr american slab, bine ras, cu un păr tuns scurt, care s-ar fi potrivit mai bine unui locotenent din infanteria marină, un ten sănătos și o neabătută seriozitate. David dorea să reușească în afaceri cu toată fervoarea unui proaspăt absolvent al Școlii de Studii Economice din Harvard. Petrecuse în total șase ani la Harvard, în primii patru studiind matematica pentru licență, iar în ultimii doi documentîndu-se, de cealaltă parte a rîului Charles, la Școala de Studii Economice. Proaspăt absolvent, înarmat cu o diplomă de management, căuta un serviciu care să-l răsplătească pen-

tru excepționala capacitate de muncă pe care știa că o posedă. Cum nu fusese niciodată un student strălucit, îi invidia pe colegii săi cu înclinație naturală pentru științe, care cunoșteau teoriile economice postkeynesiene ca un copil tabla înmulțirii. David muncise pe brînci timp de șase ani, scoțînd nasul din cărți doar ca să-și facă exercițiile zilnice în sala de gimnastică și, uneori, la sfîrșit de săptămînă, să privească cum echipa de fotbal sau de baschet apără onoarea Universității din Harvard. I-ar fi plăcut să joace și lui, dar ar fi însemnat să aibă mai puțin timp pentru studiu.

Citi din nou anunțul, apoi scrise o cerere, concepută cu multă grijă, pe care o expedie pe adresa căsuței poștale. După cîteva zile sosi răspunsul, prin care era invitat la o întrevedere, într-un hotel local, miercurea următoare la ora cincisprezece.

David ajunse la paisprezece patruzeci și cinci la hotelul Copley, pe Huntington Avenue, cu adrenalina pompîndu-i zdravăn prin vine. În timp ce era condus într-o mică sală retrasă, își repeta în gînd sloganul universității sale : „Arată ca un englez, gîndește ca un evreu."

La întrevedere erau trei bărbați, care i se prezentară : Silverman, Cooper și Elliott. Bernie Silverman, un newyorkez scund, cărunt, cu cravată în carouri și cu o aureolă de succes, conducea discuția. Cooper și Elliott îl priveau pe David în tăcere.

Silverman pierdu mult timp să-i prezinte lui David, într-o formă menită să-l ispitească, originea și intențiile viitoare ale companiei. Harvey îl instruise cu grijă pe Silverman, care deținea volubilitatea necesară celui care urma să fie vîrful de lance într-o lovitură dată de Metcalfe.

— Deci, v-am explicat, domnule Kesler. Sîntem implicați într-una dintre cele mai mari ocazii comerciale din lume, să forăm în căutare de petrol în Marea Nordului din Scoția. Compania noastră, Prospecta Oil, este susținută de un grup de bănci americane. Am obținut licența de la guvernul britanic și avem fondurile necesare. Dar nu banii fac

companiile, domnule Kesler, ci oamenii. Nimic mai simplu. Căutăm o persoană gata să lucreze zi și noapte, să ne ajute să fixăm Prospecta Oil pe harta lumii și pentru aceasta sîntem pregătiți să plătim omului potrivit un salariu mare. Dacă vă vom angaja, veți lucra la biroul nostru din Londra, ca subaltern al directorului administrativ, domnul Elliott.

— Unde este administrația centrală a firmei ?

— La New York, dar avem filiale la Montreal, San Francisco, Londra, Aberdeen, Paris și Bruxelles.

— Prospecta Oil mai caută petrol și în altă parte ?

— Pentru moment nu, răspunse Silverman. Cheltuim o groază de bani în Marea Nordului. După succesul avut de British Petroleum, s-a găsit petrol și pe loturile din jurul nostru. Pînă în prezent proporția este cam de unu din cinci, ceea ce este foarte mult în meseria noastră.

— Cînd ați dori să se prezinte la serviciu anagajatul care va fi ales ?

— Prin ianuarie, după ce va urma un curs guvernamental de management în petrol, spuse Richard Elliott.

Accentul bărbatului subțire și palid, care era al doilea ca importanță, părea din Georgia. Cursul guvernamental era o invenție tipică a lui Harvey Metcalfe : maximum de credibilitate cu minimum de cheltuială.

— Și apartamentul pus la dispoziție de firmă unde se găsește ? întrebă David.

Răspunse Cooper :

— Vei avea unul din apartamentele firmei, în Barbican, la cîteva sute de metri de biroul nostru din Londra.

Nu mai avea întrebări. Silverman menționase totul ; părea că știe exact ce dorea David să afle.

După zece zile, David primi o telegramă prin care era invitat la prînz de Silverman, la Clubul 21 din New York. Cînd intră în restaurant, văzu o mulțime de fețe binecunoscute la mesele vecine și simți că prinde curaj : cel care îl invitase știa bine ce face. Masa lor se afla într-un mic alcov ; oamenii de afaceri preferau ca discuțiile lor să rămînă confidențiale.

Silverman era binevoitor și relaxat. Lărgi cadrul conversației, vorbind despre lucruri care nu aveau legătură cu subiectul, dar, în cele din urmă, la cafea, îi oferi lui David funcția de la Londra. David era încîntat : douăzeci și cinci de mii de dolari pe an și prilejul de a lucra într-o companie care în mod evident avea un viitor pasionant. Nu avu nici o ezitare cînd acceptă să-și înceapă noua activitate la Londra, la 1 ianuarie.

David Kesler nu mai fusese niciodată la Londra : cît de verde era iarba, cît de înguste drumurile și cît de înconjurate de garduri și tufișuri erau casele ! Păreau orașe-jucării, comparate cu autostrăzile largi și automobilele mari din New York. Micul apartament din Barbican era curat și impersonal și, așa cum spusese domnul Cooper, convenabil, căci biroul era doar la cîteva sute de metri, pe Threadneedle Street.

Sediul firmei Prospecta Oil era alcătuit din șapte camere situate la un singur nivel al unei case mari din perioada victoriană. Biroul lui Silverman era singurul mai impunător. Exista o mică sală de recepție, camera unde era telexul, două încăperi pentru secretare, o cameră mare pentru domnul Elliott și una mică pentru el. David le găsea foarte sărăcăcioase, dar, așa cum Silverman se grăbi să-l informeze, în centrul comercial al Londrei chiria pe metru pătrat era de trei ori mai mare decît la New York.

Secretara lui Bernie Silverman, Judith Lampson, îl conduse pe David în biroul bine înzestrat al directorului. Silverman ședea într-un scaun mare rotativ, în fața unui birou masiv, care îl făcea să arate ca un pitic. Alături de el erau patru aparate de telefon, trei albe și unul roșu. David avea să afle mai tîrziu că telefonul roșu, care avea un aer impozant, era direct conectat cu un număr din Statele Unite, dar nu descoperi niciodată cu cine.

— Bună dimineața, domnule Silverman, cu ce ați dori să încep activitatea ?

— Bernie, te rog să-mi spui Bernie. Ia loc. Ai observat cum s-a schimbat prețul acțiunilor companiei în ultimele zile ?

— O, da, răspunse entuziasmat David. Cu încă jumătate. Au ajuns aproape șase dolari. Presupun că este din cauza noii bănci care ne sprijină și a succesului pe care l-au avut celelalte companii ?

— Nu, spuse Silverman cu voce scăzută, dînd impresia că nimeni altul nu trebuie să audă această parte a conversației. Adevărul este că noi am descoperit un zăcămînt serios, dar încă nu am hotărît cînd să anunțăm asta. Găsești totul aici în raportul geologului. Îi trecu peste masă un document colorat atrăgător.

David întrebă în șoaptă :

— Care sînt pentru moment planurile companiei ?

— Vom anunța descoperirea zăcămîntului cam peste trei săptămîni, cînd vom fi siguri de întreaga lui extindere și capacitate. Vrem să ne punem la punct planul de a face față publicității și afluxului rapid de bani. Acțiunile vor trece dincolo de acoperiș, bineînțeles.

— Acțiunile au crescut continuu. Există poate oameni care au și aflat.

— Bănuiesc că ai dreptate, spuse Silverman. Problema cu fluviul negru este că o dată ce a ieșit din pămînt nu-l poți ascunde. Silverman rîse.

— Este vreun rău dacă intrăm și noi în acțiune ? întrebă David.

— Nu, atîta vreme cît nu dăunează în nici un fel companiei. Anunță-mă dacă vrea cineva să investească. Nu avem problema informațiilor secrete aici, în Anglia. Nu se aplică nici una din legile restrictive pe care le avem în America.

— Cît de mult credeți că vor crește acțiunile ?

Silverman îl privi în ochi și spuse degajat :

— Douăzeci de dolari.

Reîntors în biroul său, David citi atent raportul geologului pe care i-l dăduse Silverman. Părea într-adevăr că Prospecta Oil dăduse de un zăcămînt, dar cît era de extins nu se

ştia deocamdată exact. Cînd termină de citit documentul, privi la ceas şi înjură. Raportul îl absorbise complet. Îl puse în grabă în servietă şi luă un taxi pînă la gara Paddington, unde ajunse în ultimul moment, ca să mai poată prinde trenul de optsprezece şi cincisprezece. Era invitat să ia cina la Oxford cu un vechi coleg de la Harvard.

În trenul care îl ducea în oraşul universitar, se gîndi la Stephen Bradley, cu care fusese prieten în zilele petrecute la Harvard şi care îl ajutase cu generozitate pe el şi pe alţi studenţi la orele de matematică. Stephen, care era acum cercetător ştiinţific la Colegiul Magdalen, fusese fără îndoială unul dintre cei mai străluciţi studenţi din generaţia lui David. Obţinuse Bursa în memoria lui Kennedy la Harvard şi, mai tîrziu, în 1970, Premiul Wister pentru matematică, premiul cel mai rîvnit la Facultatea de Matematică. Deşi nu consta decît în nişte amărîţi de optzeci de dolari şi o medalie, reputaţia şi ofertele de serviciu pe care ţi le înlesneau îl făceau să fie un concurs foarte sever. Stephen îl cîştigase cu o mare uşurinţă şi nimeni nu fu surprins văzînd că i se aprobă cererea de a lucra la Oxford. Acum era în al treilea an de cercetări la Magdalen. Lucrarea sa despre algebra booleană apărea în serial în revista *Lucrări ale Societăţii de Matematică* din Londra şi tocmai se anunţase că a fost ales pentru o catedră de matematică la Harvard, *alma mater*, urmînd să înceapă cursurile în toamnă.

Trenul de optsprezece şi cincisprezece din Paddington ajunse în Oxford cu o oră mai tîrziu. Luă un taxi de la gară şi coborî pe New College Lane ; ajunse la Colegiul Magdalen la nouăsprezece şi cincisprezece. Unul dintre portarii colegiului îl conduse pe David în încăperile pe care le ocupa Stephen, care erau spaţioase, antice, şi cu o învălmăşeală plăcută de cărţi, perniţe şi stampe. Ce deosebire, faţă de pereţii antiseptici de la Harvard, gîndi David. Stephen veni să-l întîmpine. Părea că nu s-a schimbat deloc. Costumul îi atîrna pe trupul înalt şi deşelat ; nici un croitor nu l-ar fi folosit ca manechin. Sprîncenele stufoase ieşeau în afara oche-

larilor lui de modă veche, după care părea că-și ascunde timiditatea. Păși în întîmpinarea lui David, pentru a-l saluta, lăsînd impresia unui om bătrîn, pentru ca în clipa următoare să pară mai tînăr decît cei treizeci de ani pe care îi avea. Îi turnă un Jack Daniels și se așezară să stea de vorbă. Deși la Harvard, Stephen nu-l considerase pe David prieten apropiat, îl meditase cu plăcere, văzîndu-l întotdeauna doritor să învețe. În afară de aceasta, găsea de fiecare dată o scuză ca să primească oaspeți din America la Oxford.

— Au fost trei ani de neuitat, David, spuse Stephen, umplîndu-i din nou paharul. Singurul eveniment trist a fost moartea tatălui meu, iarna trecută. Urmărea cu mult interes munca mea la Oxford și-mi era de un real sprijin în activitatea științifică. De fapt, mi-a lăsat o avere frumușică... Robinetele de baie aveau mai multă căutare decît mi-am imaginat eu. Ai putea avea amabilitatea să mă sfătuiești cum să-mi investesc o parte din bani, care deocamdată zac depuși la bancă. Nu știu de ce, nu-mi rămîne niciodată timp să mă ocup de ei ; cît despre ce investiție aș putea face, n-am nici cea mai mică idee.

Această afirmație îi dădu lui David prilejul să aducă vorba despre noua lui muncă, care îl pasiona, la firma Prospecta Oil.

— De ce nu investești bani în compania mea, Stephen ? Am făcut o descoperire fantastică în Marea Nordului și, cînd o vom anunța, acțiunile vor crește nemaipomenit de mult. Toată operațiunea nu va dura mai mult decît o lună, sau așa ceva, și ai putea da lovitura vieții tale. Unicul meu regret este că nu am ceva bani să-i investesc astfel.

— Ai toate amănuntele în legătură cu zăcămîntul descoperit ?

— Nu, dar am citit raportul geologului și e foarte interesant. Acțiunile au și început să crească și sînt convins că vor ajunge la douăzeci de dolari. Problema este că s-a intrat deja în criză de timp.

Stephen privi raportul geologului și se gîndi că îl va studia pe îndelete mai tîrziu.

— Cum se procedează în cazul în care vrei să faci o investiție de acest fel ?

— Simplu. Găsești un agent de bursă demn de încredere, cumperi cîte acțiuni îți poți permite și aștepți să se anunțe descoperirea. Te țin eu la curent despre cum merg lucrurile și te anunț cînd va sosi momentul cel mai propice să le vinzi.

— Asta ar fi foarte amabil din partea ta, David.

— E cel mai neînsemnat lucru pe care pot să-l fac, după tot ajutorul pe care mi l-ai dat cu matematica la Harvard.

— Nu te mai gîndi, a fost un fleac. Hai mai bine să mîncăm ceva.

Stephen îl conduse pe David în sala de mese a colegiului, o încăpere dreptunghiulară cu pereții lambrisați cu stejar, de care atîrnau portrete ale președinților Colegiului Magdalen, ale unor episcopi și oameni de știință. Camera era plină de mese lungi de lemn, la care mîncau studenții, dar Stephen se îndreptă spre o masă mai retrasă și-i oferi lui David un scaun mai comod. Studenții erau gălăgioși și entuziaști, Stephen nu-i obseva, dar David urmărea cu plăcere tot ce se petrecea în jurul lor.

Cina, compusă din șapte feluri, era formidabilă, și David se întreba cum de reușește Stephen să rămînă atît de slab cu asemenea tentații zilnice. Cînd veni momentul paharului de porto, Stephen fu de părere să se întoarcă la el în cameră, în loc de a se alătura bătrînilor profesori universitari scorțoși, în încăperea rezervată lor.

Tîrziu în noapte, bînd vinul roșu de porto al colegiului, vorbiră despre petrolul din Marea Nordului și despre algebra booleană, fiecare admirîndu-l pe celălalt pentru felul cum stăpînea subiectul. Stephen, ca cei mai mulți cărturari, era destul de credul cînd nu era vorba despre propria lui disciplină. Începuse să gîndească că o investiție în Prospecta Oil ar fi o mișcare foarte iscusită pe care putea s-o facă.

În dimineața următoare merseră să se plimbe pe Addison Walk, în apropiere de podul Magdalen, unde iarba creștea verde și luxuriantă. Fără tragere de inimă, David luă, la nouă patruzeci și cinci, un taxi care îl duse la New College, Trinity, Balliol și în cele din urmă la Worcester, unde văzu scris pe zidul colegiului : *c'est magnifique mais ce n'est pas la gare.* Prinse trenul de zece și se întoarse la Londra. Îi plăcuse vizita făcută la Oxford și spera că a avut prilejul să facă un serviciu vechiului său prieten de la Harvard, care îl ajutase atît de mult în trecut.

— Bună dimineața, David.

— Bună dimineața, Bernie. M-am gîndit să te informez că am petrecut seara de ieri la Oxford cu un prieten și că el s-ar putea să investească niște bani în compania noastră. S-ar putea să fie chiar două sute cincizeci de mii de dolari.

— Excelent, David, dă-i așa înainte. Faci treabă bună.

Silverman nu se arătă surprins de vestea lui David, dar reîntors la el în birou ridică telefonul roșu.

— Harvey ?

— Da.

— Cred că n-am greșit alegîndu-l pe Kesler. S-ar părea că și-a convins un prieten să investească două sute cincizeci de mii de dolari în acțiunile noastre.

— Bun. Acum fii atent. Spune agentului meu să scoată patruzeci de mii de acțiuni pe piață, cu puțin peste șase dolari bucata. Dacă prietenul lui Kesler se hotărăște să investească în Prospecta Oil, singurul stoc de acțiuni pe care le poate cumpăra imediat vor fi ale mele.

După ce se gîndi o zi, Stephen constată că acțiunile recomandate de David s-au ridicat de la două lire și șaptezeci și cinci la trei lire și cinci penny și hotărî că a venit timpul să investească în ceea ce, era acum convins, urma să aducă profit serios. Avea încredere în David și fusese impresionat de raportul geologului. Sună la Kitcat și Aitkin, o agenție de

bursă din Londra, și solicită acțiuni ale companiei Prospecta Oil în valoare de două sute cincizeci de mii de dolari. Agentul lui Metcalfe scosese pe piață patruzeci de mii de acțiuni, tocmai cînd ajunse cererea lui Stephen la bursă, și astfel tranzacția se făcu rapid. Stephen plăti acțiunile cu trei lire și zece penny bucata.

După ce investi astfel moștenirea de la tatăl său, Stephen petrecu următoarele cîteva zile urmărind fericit cum crește valoarea acțiunilor la trei lire și cincizeci, chiar înainte de anunțul așteptat. Deși Stephen nu-și dădea seama, propria lui investiție produsese creșterea valorii lor. Începu să se întrebe pe ce va cheltui profitul, chiar înainte de a-l fi obținut. Hotărî să nu și-l retragă imediat, ci să mai aștepte. David credea că acțiunile vor ajunge la douăzeci de dolari și, în orice caz, îi promisese că îi va spune cînd să le vîndă.

Între timp, Harvey Metcalfe scoase pe piață alte acțiuni. Înclina să fie de acord cu Silverman că David Kesler, tînăr, cinstit și cu entuziasmul unui om la primul său loc de muncă, fusese o alegere excelentă. Nu era prima dată că Harvey se folosea de această strategie, rămînînd el însuși în afara acțiunii și lăsînd să cadă responsabilitatea pe umeri neexperimentați și inocenți.

În același timp, Richard Elliott, acționînd ca purtător de cuvînt al companiei, vorbind cu presa, lăsa să-i scape informații despre numărul mare de cumpărători de pe piață, ceea ce era destul ca să provoace un val de investiții mici și să susțină prețul.

Un lucru se învăța temeinic la Școala de Științe Economice din Harvard : într-un post de conducere ești bun atîta timp cît sănătatea îți este perfectă. David nu se simțea liniștit dacă nu mergea din cînd în cînd la un control medical serios. Îi făcea oarecum plăcere să audă că este într-o formă bună, dar că ar trebui să ia lucrurile ceva mai ușor. Secretara sa, domnișoara Rentoul, îl programase pentru o vizită medicală la un doctor din Harley Street.

Doctorul Robin Oakley era, după toate aparențele, un om de succes. Avea treizeci și șapte de ani, era înalt și prezentabil, cu o claie de păr negru care părea că nu se va rări niciodată. Trăsăturile îi erau bine conturate, clasice, și poseda o siguranță de sine care provenea din profesionalismul de care dădea dovadă. Juca rugby de două ori pe săptămînă, ceea ce îl făcea să arate mai tînăr decît colegii săi, care îl puteau invidia. Robin rămăsese în formă bună încă de pe vremea cînd era la Cambridge, de unde plecase cu o medalie pentru rugby și cu o diplomă de absolvire. Își continuase apoi studiile la Facultatea de Medicină St. Thomas unde, din nou datorită mai mult talentului său pentru rugby decît pentru medicină, reușise să atragă atenția celor care hotărăsc carierele viitoare ale tinerilor. După ce și-a luat doctoratul, a fost asistentul doctorului Eugene Moffat, care practica cu mult succes în Harley Street. Doctorul Moffat se bucura de o bună reputație nu atît pentru felul cum îi trata pe bolnavi, ci mai mult pentru felul cum îi fermeca pe bogați, mai ales cînd era vorba despre femei între două vîrste, care veneau să-l viziteze foarte des, chiar cînd nu sufereau aproape de nimic. Cînd încasezi cincizeci de guinee pentru o vizită medicală, se poate spune că ai succes.

Moffat și-l alesese pe Robin Oakley drept asistent pentru exact aceleași calități care îl făcuseră și pe el atît de căutat. Era indiscutabil că Robin Oakley arăta bine, era prezentabil, bine educat și deștept, tocmai cît trebuie. Robin se acomodase foarte bine în Harley Street, urmînd metoda lui Moffat, și, cînd acesta muri brusc, avînd doar puțin peste șaizeci de ani, îi luă locul cu ușurința cu care un prinț moștenitor preia tronul. Robin continuă să cultive clientela, doamnele lui Moffat nu-l părăseau decît din cauze naturale, și-i mergea deosebit de bine. Avea o soție și doi fii, o casă confortabilă la țară, în Berkshire, la cîteva mile depărtare de Newbury, și economii considerabile în acțiuni foarte sigure. Nu se plîngea niciodată că nu-i merge bine, se bucura de viață, dar, în același timp, trebuia să recunoască, se cam săturase de

toate. Rolul de medic amabil și înțelegător începuse să-l plictisească. Avea să fie oare sfîrșitul lumii dacă ar mărturisi că nici nu știe și nici nu-i pasă de unde vin petele minuscule de dermatită de pe mîinile țintuite cu diamante ale lui lady Fiona Fisher ? Avea oare să cadă cerul dacă i-ar spune oribilei doamne Page-Stanley că nu-i decît o bătrînă rău mirositoare care nu are nevoie de nimic altceva de la medici decît de o nouă proteză dentară ? Și se va abate oare un trăsnet asupra lui dacă i-ar administra el, personal, nobilei domnișoare Lydia de Villiers o doză bună de ceea ce indica ea însăși, foarte clar, că are nevoie ?

David Kesler ajunse punctual la ora programată. Domnișoara Retoul îl prevenise că, în Anglia, dacă întîrzii, medicii și dentiștii îți contramandează consultația, dar îți încasează și banii.

Se dezbrăcă și se întinse pe canapeaua doctorului Robin Oakley. Acesta îi măsură tensiunea arterială, îi ascultă inima, îl puse să-și scoată limba, un organ care rar arată bine cînd este expus privirilor. În timp ce-l pipăia și îl ciocănea, stăteau de vorbă.

— Ce v-a făcut să veniți la Londra, domnule Kesler ?

— Lucrez aici pentru o companie de petrol. Bănuiesc că ați auzit de noi, Prospecta Oil ?

— Nu, spuse Robin. N-aș putea spune că am auzit. Îndoaie, te rog, genunchii.

Îl lovi pe David în rotula genunchilor, întîi la unul, apoi la celălalt, cu un mic ciocan. Picioarele tresăriră puternic.

— Nu stai deloc rău cu reflexele.

— Veți auzi, domnule doctor, veți auzi. Lucrurile ne merg foarte bine. Urmăriți în ziare să vedeți ce progrese facem.

— De ce ? spuse Robin, zîmbind. Ați găsit petrol, nu-i așa ?

— Da, spuse David calm, încîntat de impresia pe care o făcea. Este exact ceea ce s-a întîmplat.

Robin pipăi abdomenul lui David timp de cîteva secunde.

— Strat bun de mușchi, nici un pic de grăsime, nici un semn că ficatul ar fi mărit. Tinere, ești într-o formă bună.

Robin îl lăsă în camera de consultație ca să se îmbrace și, gînditor, scrise un scurt raport despre starea sănătății lui Kesler pentru propia lui evidență, în timp ce mintea îi era în altă parte, la lucruri mai serioase: descoperirea unui zăcămînt de petrol.

Medicii din Harley Street, deși au obiceiul de a-și lăsa clienții să aștepte cîte trei sferturi de oră, într-o sală de așteptare încălzită cu gaz și înzestrată cu un număr vechi din *Punch*, nu-i fac niciodată să simtă că ar fi grăbiți, după ce au intrat în camera de consultație. Robin nu avea nici o intenție să-l expedieze pe domnul Kesler.

— Nu e nimic rău cu sănătatea dumitale, domnule Kesler. Cîteva semne de anemie, care presupun că este cauzată de munca excesivă și de alergăturile din ultimul timp. Am să-ți prescriu niște tablete cu fier care vor rezolva mica problemă. Ia cîte una de două ori pe zi, dimineața și seara.

Mîzgăli o rețetă indescifrabilă și i-o dădu lui David.

— Vă mulțumesc mult. Ați fost foarte amabil să pierdeți atîta timp cu mine.

— Nici vorbă de așa ceva. Cum găsești Londra ? Foarte diferită de America, presupun.

— Bineînțeles. Ritmul e mult mai lent. Cînd mă voi lămuri de cît timp ai nevoie aici ca să realizezi ceva, voi fi la jumătatea drumului spre victorie.

— Ai mulți prieteni la Londra ?

— Nu, răspunse David. Am la Oxford vreo doi colegi de la Harvard, dar aici nu am intrat în contact cu multe persoane.

Foarte bine, își zise Robin, iată un prilej pentru mine să aflu ceva mai mult despre jocul de-a petrolul și să petrec puțin timp cu un om care face ca majoritatea clienților mei

să pară cu ambele picioare în mormînt. M-ar putea scoate poate din letargia care m-a cuprins. Continuă :

— Vrei să luăm cina împreună mai spre sfîrșitul săptămînii ? Poate ți-ar face plăcere să vezi unul dintre străvechile noastre cluburi.

— Cît sînteți de amabil !

— Perfect. Ce zici de vineri ?

— Foarte bine.

— Să zicem la ora unu, la clubul Athenaeum din Pall Mall.

David se întoarse la birou, cumpărîndu-și în drum tabletele. Luă imediat una. Începuse să-i placă la Londra. Silverman părea mulțumit de el, compania Prospecta Oil mergea bine, iar el cunoștea oameni interesanți. Da, simțea că aceasta era o perioadă foarte fericită din viața lui.

Vineri, la douăsprezece patruzeci și cinci, David ajunse pe strada Pall Mall la Athenaeum, o clădire pe colț, albă și masivă, privind spre statuia ducelui de York. David fu uimit de dimensiunea camerelor și mintea lui de om de afaceri nu putea să nu se întrebe cît ar costa localul dacă ar fi închiriat pentru birouri. Peste tot păreau că se mișcă figuri de ceară care, așa cum îl asigură mai tîrziu Robin, erau generali și diplomați distinși.

Luară masa de prînz în braseria dominată de portretul lui Carol al II-lea, pictat de Rubens, și vorbiră despre Boston și Londra, rugby și pasiunea lor comună pentru Katherine Hepburn. La cafea, David fu încîntat să-i povestească în amănunt lui Robin despre cele găsite de geolog în locul unde urma să foreze Prospecta Oil. Acțiunile crescuseră acum la trei lire și șaizeci la bursa din Londra și creșteau în continuare.

— Pare o investiție bună, spuse Robin, și, cum este propria ta companie, s-ar putea să merite riscul.

— Nu cred că există un prea mare risc, spuse David, atîta timp cît petrolul se află într-adevăr acolo.

— Am să mă gîndesc la această posibilitate în timpul week-end-ului.

Se despărțiră pe scările Athenaeum-ului ; David se duse la o conferință despre criza de energie organizată de *Financial Times*, Robin la casa lui din Berkshire. Cei doi fii ai săi, care învățau la un liceu particular, veniseră să-și petreacă sfîrșitul săptămînii acasă și era nerăbdător să-i revadă. Cît de repede se transformaseră din bebeluși în copii, și acum în băieți. În curînd, gîndi el, vor deveni bărbați. Și ce plăcut era să știi că viitorul le este asigurat. Poate că ar fi trebuit să le facă un viitor și mai sigur, investind în compania lui David Kesler. Nimic nu-l putea împiedica să-și investească banii în acțiuni foarte sigure, de îndată ce se va anunța descoperirea.

Bernie Silverman era mulțumit, auzind despre posibilitatea unei noi investiții.

— Felicitări, dragă băiete. O să avem nevoie de capital nu glumă ca să finanțăm operațiile de instalare a conductei. Știi că fiecare milă costă două milioane de dolari ? Oricum, ai făcut treabă bună. Tocmai mi s-a comunicat de la centru că va trebui să-ți dăm o primă de cinci mii de dolari pentru eforturile depuse. Continuă tot așa.

David zîmbi. Se lucra și aici conform bunelor tradiții de la Harvard : dacă dai rezultate bune, ești răsplătit.

— Cînd se va anunța oficial descoperirea petrolului ? întrebă el.

— Într-una din zilele următoare.

David ieși din biroul lui Silverman strălucind de mîndrie.

Silverman intră imediat în contact cu Harvey Metcalfe prin telefonul roșu și puseră din nou în mișcare sistemul. Agentul lui Metcalfe lansă pe piață treizeci și cinci de mii de acțiuni cu prețul de trei lire și șaptezeci și trei de penny bucata, scoțînd la vînzare cam cîte cinci mii pe zi, atent să poată sesiza cînd e piața saturată, ca să se oprească și astfel să mențină prețul stabil. Valoarea acțiunilor crescu din nou o dată cu investiția masivă a doctorului Oakley, ajungînd la trei lire nouăzeci spre mulțumirea lui David, Robin și

Stephen. Nu puteau să știe că Harvey scotea zilnic alte acțiuni tocmai din cauza interesului pe care îl stîrniseră ei și că acest lucru crease o piață de desfacere în sine.

David hotărî să cheltuiască o parte din primă pe un tablou pentru micul său apartament din Barbican, care îi părea cam cenușiu. În jurul a două mii de dolari, gîndi el, ceva care urma să-și sporească valoarea. Lui David îi plăcea arta de dragul artei, dar îi plăcea chiar mai mult arta de dragul unei afaceri bune. Își petrecu vineri după-amiaza hoinărind prin Bond Street, Cork Street și Bruton Street, străzile unde galeriile de artă sînt la ele acasă. Wildenstein era o galerie prea scumpă pentru el, iar Marlborough prea modernă pentru gustul lui. Își alese în cele din urmă o pictură de la Lamanns Gallery, de pe Bond Street.

Galeria, aflată doar la trei uși mai departe de Sotheby's, se compunea dintr-o sală mare, cu un covor cenușiu uzat și tapet roșu, decolorat. Așa cum David avea să afle mai tîrziu, cu cît era covorul mai ros, cu cît era tapetul mai decolorat, cu atît era mai mare succesul și reputația galeriei. În partea din fund a sălii, se afla o scară de care erau sprijinite, cu spatele la privitori, cîteva tablouri neexpuse. David, dintr-un capriciu, se uită la ele și găsi ceva care îl atrase.

Era o pictură în ulei de Leon Underwood, *Venus în parc*. Pînza mare, destul de sumbră, reprezenta un grup de șase bărbați și femei, stînd pe scaune de metal, la o masă rotundă. Printre ei, în prim-plan, era o femeie goală, atrăgătoare, cu sîni generoși și păr lung. Nimeni nu-i dădea nici cea mai mică atenție și ea stătea, privind în depărtare, cu fața enigmatică, un simbol de căldură și iubire într-o ambianță indiferentă. David o găsi absolut irezistibilă.

Proprietarul galeriei, Jean-Pierre Lamanns, înaintă spre el, îmbrăcat într-un costum elegant și bine croit, cum se cuvine unui om care rareori primea vreun cec mai mic de o mie de lire sterline. La treizeci și cinci de ani, putea să-și permită mici extravaganțe ; pantofii lui Gucci, cravata Yves St. Laurent, cămașa de la Turnbull și Asser și ceasul de mînă Piaget

făceau ca nimeni, în special femeile, să nu se îndoiască de faptul că e sigur pe el. Era exact întruparea imaginii pe care și-o face un englez despre un francez, zvelt și îngrijit, cu părul destul de lung, negru și ondulat, și cu ochi adînci, castanii, a căror privire era puțin cam tăioasă. Era în stare să fie dificil și greu de mulțumit, cu un umor care adesea părea pe cît de amuzant pe atît de crud, acesta fiind poate motivul pentru care nu se căsătorise. Cu siguranță că amatoarele nu lipsiseră. Clienții, totuși, nu vedeau decît partea lui plăcută. Cînd David scria cecul, Jean-Pierre își freca cu degetul arătător mustața tunsă modern, foarte dispus să vorbească despre tabloul ales.

— Underwood este unul dintre cei mai mari sculptori și pictori englezi contemporani. L-a îndrumat chiar și pe Henry Moore, știți aceasta ? Cred că este subapreciat din cauză că nu-i plac ziariștii și presa, despre care spune că nu sînt altceva decît o șleahtă de gazetărași alcoolici.

— Nu pare să fie aceasta calea de a te face iubit de mass-media, murmură David, înmînîndu-i un cec de opt sute cincizeci de lire sterline, cu o plăcută senzație de prosperitate. Deși era obiectul cel mai costisitor pe care îl cumpărase în viața lui, simțea că pictura este o investiție bună și, ceea ce era mai important, îi plăcea.

Jean-Pierre îl conduse pe David jos, să-i arate impresioniștii și colecția de artă modernă pe care o adunase în decursul multor ani, continuînd să vorbească cu entuziasm despre Underwood. Sărbătoriră prima achiziție a lui David cu un pahar de whisky în biroul lui Jean-Pierre.

— În ce domeniu lucrați, domnule Kesler ?

— Lucrez cu o mică companie petrolieră numită Prospecta Oil, care explorează posibilitățile din Marea Nordului.

— Au avut vreun succes ? întrebă Jean-Pierre, cu o doză puțin prea mare de inocență.

— Ei bine, să rămînă între noi, viitorul pare să ne surîdă. Nu-i un secret că acțiunile au crescut de la două lire

la aproape patru lire în ultimele săptămîni, dar nimeni nu știe adevăratul motiv.

— Credeți că ar fi o investiție bună pentru un biet negustor de artă ca mine ? întrebă Jean-Pierre.

— Am să vă spun cît cred eu că este de bună, spuse David. Eu însumi investesc luni în acțiunile companiei, trei mii de dolari, ceea ce înseamnă tot ce mai am, acum că am capturat-o pe Venus. În curînd compania va face un anunț important.

În ochii lui Jean-Pierre se ivi o licărire. Pentru cineva înzestrat cu subtilitatea lui galică era suficient. Nu mai insistă asupra subiectului.

— Cînd se va anunța descoperirea, Bernie ?

— Cred că săptămîna viitoare. Am întîmpinat cîteva greutăți. Nimic însă care să nu poată fi depășit.

Aceasta îl liniști pe David, căci cumpărase el însuși cinci sute de acțiuni în aceeași dimineață, investind restul de trei mii de dolari din primă. Ca și ceilalți, spera într-un profit rapid.

— Rowe Rudd.

— Frank Watts, vă rog. Jean-Pierre Lamanns.

— Bună dimineața, Jean-Pierre. Ce pot face pentru dumneata ?

— Vreau să cumpăr douăzeci și cinci de mii de acțiuni Prospecta Oil.

— N-am auzit niciodată despre ele. Așteaptă o clipă... E vorba de o companie nouă cu foarte puțin capital. Cam riscant, J.-P. Nu te-aș sfătui.

— E în regulă, Frank. Le vreau doar pentru două sau trei săptămîni, apoi poți să le vinzi. Nu intenționez să le păstrez. Cînd au început tranzacțiile la bursă ?

— Ieri.

— Foarte bine. Cumpără-le astăzi dimineață și vinde-le înainte de încheierea tranzacțiilor, sau mai devreme. Aștept

să apară un anunț săptămîna următoare, așa că îndată ce trec de cinci lire poți să te scapi de ele. Nu e nevoie să ne lăcomim, dar cumpără-le în numele companiei mele. Nu vreau să se afle că eu sînt cel care a făcut afacerea, ca nu cumva să aibă neplăceri informatorul.

— Am înțeles. Deci douăzeci și cinci de mii de acțiuni Prospecta Oil pe care să le vînd mai înainte de încheierea tranzacțiilor, sau mai curînd, dacă primesc instrucțiuni.

— Exact. Eu voi fi la Paris toată săptămîna următoare, să văd niște tablouri. Deci nu ezita să le vinzi dacă au trecut de cinci lire.

— Așa voi face, J.-P. Călătorie plăcută.

Telefonul roșu sună din nou.

— Agenția Rowe Rudd caută un stoc substanțial de acțiuni. Știi ceva despre asta ?

— Nici cea mai mică idee. Trebuie să fie vorba din nou de David Kesler. Vrei să stau de vorbă cu el ?

— Nu. Nu-i spune nimic. Mai scot douăzeci și cinci de mii de acțiuni la trei lire nouăzeci. Kesler nu mai are de făcut decît încă o vînzare bună și ies din joc. Fii pregătit, conform planului nostru, cu șapte zile înainte ca bursa să încheie ultimele tranzacții.

— Foarte bine, șefule. Știi că și un număr destul de mare de persoane cumpără cantități mici de acțiuni.

— Da. Ca mai înainte, fiecare se simte obligat să povestească prietenilor ce afacere bună e pe cale să facă.

— Știi ceva, David, spuse Richard Elliott, muncești prea mult. Relaxează-te. O să avem destul de tras după ce devine public anunțul.

— Cred că ai dreptate, spuse David. Munca a devenit pentru mine un fel de obișnuință.

— Tocmai de asta. Ce-ai spune să-ți iei liber diseară și să mergi cu mine să îmbucăm ceva la Annabel ?

David se simți flatat de invitația la cel mai exclusiv night-club din Londra și acceptă cu entuziasm.

Automobilul Ford Cortina închiriat de David arăta cam nelalocul său în seara aceea în Berkley Square, printre Rolls Royce-urile și Mercedes-urile parcate pe două rînduri. Coborî pe treptele de fier la subsol, unde pe vremuri fuseseră probabil camerele servitorilor casei elegante de deasupra. Acum era un club splendid, cu un restaurant, o discotecă, un bar mic și elegant și cu pereții acoperiți de stampe vechi și picturi. Sala principală în care se servea cina era slab luminată și plină cu mese mici, cele mai multe fiind deja ocupate. Decorul extravagant era în stil Regency. Mark Birley, proprietarul clubului, reușise doar într-o scurtă perioadă de zece ani să facă din Annabel cel mai căutat club din Londra. Lista de așteptare pentru a deveni membru era de peste o mie de persoane. Discoteca se găsea în colțul cel mai îndepărtat al unui ring de dans foarte aglomerat, unde nu ai fi putut parca două automobile Cadillac. Majoritatea celor care dansau stăteau lipiți unul de altul. De altfel, nu prea aveau de ales. David fu surprins să vadă că mai toți bărbații de pe ring erau cam cu douăzeci de ani mai în vîrstă decît fetele pe care le țineau în brațe. Șeful chelnerilor, Louis, îl conduse pe David la masa lui Richard Elliott, dîndu-și seama că este venit pentru prima oară la club, după felul cum privea lung spre personalitățile zilei. Cine știe, se gîndi David, poate va veni ziua cînd se vor uita astfel și la mine.

După o cină excepțională, Richard Elliott și soția sa se alăturară numeroaselor cupluri care dansau, în timp ce David se duse la micul bar înconjurat cu canapele confortabile, roșii, și intră în vorbă cu cineva care se prezentă drept James Brigsley. Chiar dacă nu considera că toată lumea este un teatru, domnul Brigsley nu se îndoia că Annabel este o scenă. Înalt, blond, aristocratic, cu ochii strălucind de voie bună, părea în largul său cu toți cei de acolo. David îi admira siguranța de sine, ceva ce el încă nu reușise să obțină și îi era

teamă că nici nu va reuși vreodată. Accentul său, chiar pentru auzul neformat al lui David, avea rezonanța claselor de sus.

Noua cunoștință a lui David vorbea despre călătoriile sale în Statele Unite, făcîndu-l să se simtă flatat cînd îi spuse ce mult îi plăcuseră întotdeauna americanii. După cîtva timp, David reuși să-l întrebe pe chelnerul-șef cine este englezul cu care stă de vorbă.

— Lordul Brigsley, fiul cel mai mare al contelui de Louth, domnule.

N-ai cum să-i recunoști, gîndi David, un lord arată ca un om obișnuit, mai ales după ce a băut cîteva pahare. Lordul Brigsley bătea cu degetul în paharul lui David.

— Mai dorești unul ?

— Vă mulțumesc foarte mult, *my lord*, spuse David.

— Nu lua în seamă toate prostiile. Numele meu e James. Ce faci la Londra ?

— Lucrez pentru o companie de petrol. Îl cunoașteți probabil pe președintele meu, lordul Hunnisett. Eu nu l-am întîlnit niciodată, ca să vă spun adevărul.

— Un nătărău bătrîn și drăguț, spuse James. Am învățat împreună cu fiul său la Harrow. Dacă te ocupi de petrol poate mă sfătuiești ce să fac cu acțiunile mele Shell și British Petroleum.

— Păstrează-le, spuse David. E bine să păstrezi orice fel de bunuri, în special petrolul, cîtă vreme nu-l apucă pe guvernul britanic lăcomia și încearcă să le treacă sub controlul său.

Sosi încă un whisky dublu. David se simțea ușor amețit.

— Ce-i cu compania ta ? se interesă James.

— E mică, spuse David, dar, în ultimele trei luni, acțiunile noastre au crescut mai mult decît ale oricărei alte companii. Chiar așa, după părerea mea, sînt încă departe de a ajunge la zenit.

— De ce ? întrebă James.

David privi de jur-împrejur și-și coborî vocea pînă la o șoaptă confidențială.

— Păi, îmi închipui că vă dați seama că atunci cînd o companie mare găsește petrol nu poate să producă decît o foarte mică creștere a procentului profiturilor acționarilor. Dar dacă dă de petrol o companie mică, firește că profitul se va reflecta într-un procent considerabil mai mare al întregului.

— Vrei să-mi spui că ați dat lovitura ?

— Poate nu ar fi trebuit să vorbesc, spuse David. V-aș fi recunoscător dacă ați considera această remarcă confidențială.

David nu reușea să-și aducă aminte cum ajunsese acasă și cine îl culcase, iar a doua zi își făcu apariția la birou destul de tîrziu.

— Îmi pare rău, Bernie, n-am reușit să mă trezesc, după o seară foarte plăcută cu Richard la clubul Annabel.

— N-are nici cea mai mică importanță. Îmi pare bine că te-ai distrat.

— Sper că n-am făcut o indiscreție, dar i-am spus unui lord, de al cărui nume nu reușesc să-mi aduc aminte, că ar trebui să investească în companie. Se poate să fi fost puțin cam prea entuziast.

— Nu te necăji, nu avem de gînd să trădăm interesele nimănui, dar tu ai nevoie de odihnă.

James Brigsley ieși din apartamentul său londonez din Chelsea și se urcă într-un taxi ca să se ducă la banca lui, Williams și Glyn. James avea o fire deschisă și la Harrow singura și adevărata lui iubire era teatrul ; dar cînd termină școala, tatăl său nu-i îngădui să se facă actor și îl obligă să-și completeze educația la Colegiul Christ Church din Oxford. Și acolo arătă mai mult interes Societății de Dramă, decît diplomei în domeniul pe care și-l alesese, științe politice, economice și filosofie. De cînd plecase de la Oxford, James nu

spusese nimănui ce gen de diplomă reușise să obțină, dar, din fericire sau nu, mențiunea de onoare pentru terminarea cursurilor fusese mai tîrziu desființată. După Oxford, intră în regimentul 1 al Infanteriei de Gardă, ceea ce îi oferi posibilități considerabile pentru talentele sale histrionice. Își făcu intrarea în societatea londoneză și avu succesul la care te puteai aștepta în circumstanțele respective de la un tînăr viconte, prezentabil și bogat.

După ce făcu doi ani la Regimentul de Gardă, contele îi dădu o fermă de două sute cincizeci de acri în Hampshire, ca să-și petreacă timpul, dar lui James nu-i plăcea viața mai aspră de la țară. Lăsă ferma pe seama unui administrator și se întoarse la viața mondenă din Londra. Ar fi fost încîntat să devină actor, dar știa că bătrînul conte tot mai considera această carieră ca nepotrivită pentru un viitor pair al regatului. Cel de al cincilea conte nu avea o părere prea strălucită despre primul său născut și James se străduia să-l convingă pe tatăl său că era mai isteț decît îl credea el. Poate că informația secretă pe care David Kesler o lăsase să-i scape după ce băuse cîteva pahare îi va da prilejul să demonstreze că tatăl său nu avea dreptate.

În frumoasa clădire din Birchin Lane unde se afla Banca Williams și Glyn, James fu condus în biroul directorului.

— Aș dori să împrumut niște bani, lăsînd garanție ferma mea din Hampshire, spuse Brigsley.

Philip Izard, directorul, îl cunoștea bine pe James Brigsley și pe tatăl acestuia. Deși avea respect pentru judecata contelui, nu avea mult timp la dispoziție pentru tînărul lord. Oricum, nu era cazul să facă cercetări privind cererea sa, mai ales cînd familia lordului era printre cei mai vechi clienți din istoria băncii sale.

— Da, *my lord*, la ce sumă vă gîndiți ?

— Păi, s-ar părea că un acru de fermă în Hampshire valorează cam o mie de lire sterline, și prețul este în creștere. Să spunem o sută cincizeci de mii de lire sterline. Și aș vrea să investesc banii în acțiuni.

— Sînteţi de acord să lăsaţi la bancă actele, ca garanţie ? întrebă Izard.

— Da, bineînţeles. Ce importanţă are pentru mine unde sînt ?

— În cazul acesta sînt sigur că vom accepta să vă dăm un împrumut de o sută cincizeci de mii de lire sterline cu două procente peste dobînda de bază.

James nu era deloc sigur că are habar ce înseamnă dobînda de bază, dar ştia că Williams şi Glyn erau la fel de competitivi ca oricare altă bancă, în asemenea tranzacţii, iar reputaţia lor era indiscutabilă.

— Vă mulţumesc, spuse el, şi vă rog să-mi cumpăraţi treizeci şi cinci de mii de acţiuni ale companiei Prospecta Oil.

— V-aţi informat suficient în legătură cu această companie, *my lord* ? întrebă Izard.

— Bineînţeles că m-am informat, răspunse Brigsley foarte înţepat. Nu avea mare respect pentru clasa funcţionarilor din conducerea băncilor.

La Boston, Harvey Metcalfe a fost informat prin telefon de Silverman despre întîlnirea care avusese loc la clubul Annabel între David Kesler şi un oarecare lord care pare să aibă mai mulţi bani decît minte. Harvey scoase patruzeci de mii de acţiuni pe piaţă la patru lire optzeci bucata. Williams şi Glyn a achiziţionat treizeci şi cinci de mii din ele, iar ce a mai rămas a fost cumpărat de mici investitori. Acţiunile mai crescură puţin. Lui Harvey Metcalfe nu-i mai rămăseseră decît treizeci de mii de bucăţi din acţiunile sale şi în următoarele patru zile reuşi să scape de ele. Avusese nevoie de paisprezece săptămîni ca să plaseze întregul stoc de acţiuni Prospecta Oil, cu un profit de peste şase milioane de dolari.

Vineri dimineaţă, acţiunile se vindeau cu patru lire nouăzeci, iar Kesler, în ciuda inocenţei lui, provocase patru

investiții importante. Harvey Metcalfe le studie pe toate în amănunt, înainte de a-i telefona lui Jörg Birrer.

Stephen Bradley cumpărase patruzeci de mii de acțiuni cu șase dolari și zece cenți ; dr. Robin Oakley cumpărase treizeci și cinci de mii de acțiuni cu șapte dolari și douăzeci și trei de cenți ; Jean-Pierre Lamanns douăzeci și cinci de mii de acțiuni cu șapte dolari și optzeci de cenți ; James Brigsley treizeci și cinci de mii de acțiuni cu opt dolari și optzeci de cenți ; David Kesler însuși cumpărase cinci sute de acțiuni cu șapte dolari și douăzeci și cinci de cenți.

Împreună, cumpăraseră o sută treizeci și cinci de mii cinci sute de acțiuni la un preț de peste un milion de dolari. În același timp făcuseră ca prețul lor să crească în continuare, dînd lui Harvey posibilitatea să-și lichideze pe piață întregul stoc, fără nici un efort.

Harvey Metcalfe triumfase din nou. Numele lui nu figurase în această afacere, iar acum nu mai avea nici acțiuni. Nimeni nu ar fi putut să-l învinuiască de ceva. Nu făcuse nimic ilegal ; chiar raportul geologului conținea suficienți „dacă" și „însă", pentru a nu putea fi acuzat în caz de judecată. Cît despre David Kesler, Harvey nu putea fi făcut răspunzător pentru entuziasmul lui juvenil. Nici nu-l întîlnise cel puțin. Harvey Metcalfe deschise o sticlă de Krug Privée Cuvée din 1964, importat de la Hedges și Butler din Londra. O sorbi încet, aprinse o Romeo y Julieta Churchill și se așeză mai comod în fotoliu ca pentru o mică sărbătorire.

David, Stephen, Robin, Jean-Pierre și James sărbătoriseră și ei la sfîrșitul săptămînii. Și de ce nu ? Acțiunile lor ajunseseră la patru lire nouăzeci și David îi asigurase pe toți că vor crește pînă la zece lire. Sîmbătă dimineață, David se duse la Aquascutum să-și facă primul său costum de comandă. Stephen răsfoi lucrările de sfîrșit de trimestru pe care le ceruse elevilor din anul întîi. Robin merse la școala particulară

unde învăţau fiii săi, să asiste la Ziua Sporturilor. Jean-Pierre schimbă rama unui Renoir, iar James Brigsley se duse la vînătoare, convins că, în sfîrşit, a realizat ceva care îl va face să crească în ochii tatălui său.

3

Cînd David ajunse la birou la ora nouă, luni dimineață, găsi ușa de la intrare încuiată. Nu putea înțelege de ce. Secretarele trebuiau să fie prezente de la ora opt și patruzeci și cinci.

După ce se învîrti prin preajmă mai bine de o oră, se duse la cel mai apropiat telefon public și formă numărul de acasă a lui Bernie Silverman. Nu răspunse nimeni. Îl sună apoi pe Richard Elliott. Nu auzi decît zbîrnîitul telefonului. Sună biroul din Aberdeen cu același rezultat. Hotărî să se întoarcă la birou. Se gîndea că trebuie să fie o explicație simplă. Visa în plină zi ? Sau era duminică ? Nu... străzile gemeau de oameni și mașini.

Cînd ajunse, un tînăr bătea în cuie un anunț : „Șapte sute șaizeci și doi de metri pătrați de închiriat. Adresați-vă lui Conrad Ritblat."

— Ce mai înseamnă și asta ? întrebă David.

— Chiriașul de pînă acum a dat preaviz și a plecat. Căutăm pe altcineva. Sînteți interesat dumnevoastră ? Să vă deschid ?

— Nu, spuse David, dîndu-se speriat înapoi. Nu, mulțumesc.

Porni în grabă pe stradă, simțindu-și fruntea udă de transpirație și rugîndu-se în gînd să nu fie telefonul ocupat.

Răsfoi înfrigurat cartea de telefon, căutînd numărul secretarei lui Silverman, Judith Lampson. De data aceasta nu sună în zadar.

— Judith, pentru numele lui Dumnezeu, ce se întîmplă ? Vocea lui o făcu să-și dea seama cît este de îngrijorat.

— Nu știu nici eu, răspunse Judith. Am fost concediată vineri seară, plătindu-mi-se o lună în avans, fără nici o altă explicație.

David lăsă să-i cadă telefonul. Adevărul începuse să-i încolțească în minte, deși tot nu voia să creadă. Cui să i se adreseze ? Ce să facă ?

Se întoarse buimăcit la locuința sa din Barbican. Poșta venise în lipsa lui. Primise o scrisoare de la proprietarii apartamentului :

„Consiliul Municipal Londra
Oficiul Imobiliar Barbican
Londra EC2
01-528-4341

Stimate domn,

Am regretat aflînd că trebuie să plecați la sfîrșitul lunii în curs și vrem să vă mulțumim pe această cale că ați achitat chiria în avans.

V-am fi recunoscători dacă ați depune cheia apartamentului la biroul nostru.

Cu stimă,
C. J. Caselton,
Administrator general“

David rămase ca înghețat în mijlocul camerei, privind cu un dezgust inexplicabil la tabloul pictat de Underwood.

În cele din urmă, cu teamă, telefonă la agentul său de bursă.

— Ce preț au acțiunile Prospecta Oil astăzi dimineață ?

— Au coborît la trei lire optzeci, răspunse agentul.

— De ce au scăzut ?

— Nu am idee, dar am să dau cîteva telefoane și am să vă sun eu.

— Te rog, scoate imediat pe piață cele cinci sute de acțiuni ale mele.

— Cinci sute de acțiuni Prospecta Oil la prețul zilei, da domnule.

David puse receptorul în furcă. Îl auzi sunînd după cîteva minute. Era agentul.

— Am reușit să le vînd doar cu trei lire cincizeci, exact cît ați plătit pentru ele.

— Poți depune banii în contul meu de la Banca Lloyd, filiala Moorgate ?

— Bineînțeles, domnule.

David nu mai plecă din cameră tot restul zilei și al nopții următoare. Rămase lungit pe pat, aprinzînd țigară de la țigară, întrebîndu-se ce ar putea face și privind din cînd în cînd prin mica lui fereastră la City, centrul de afaceri al Londrei, cu străzile lui acum ude de ploaie. Acolo se aflau bănci, companii de asigurare, agenții de bursă și societăți de stat. Propria lui lume, dar pentru cît timp încă ? A doua zi dimineață, de îndată ce se deschise bursa, telefonă din nou agentului său, în speranța că a obținut vreo informație.

— Îmi mai puteți da vreo veste despre Prospecta Oil ? Vocea lui era acum încordată și obosită.

— Veștile nu sînt bune, domnule. A avut loc un val puternic de vînzări și prețul lor a scăzut la două lire optzeci astăzi dimineață la deschidere.

— De ce ? Ce naiba se întîmplă ? Vocea i se ridica cu fiecare cuvînt.

— Nu am idee, domnule, răspunse glasul calm al agentului, care își reținea întotdeauna unu la sută, fie că se cîștiga fie că se pierdea.

David puse telefonul în furcă. Toți acei ani petrecuți la Harvard erau gata să dispară într-un rotocol de fum. Trecu o oră, dar el nu observă.

Luă masa de prînz într-un restaurant nebătător la ochi și citi un articol neliniștitor în ziarul londonez *Evening Standard*, semnat de David Malbert, redactor la rubrica economică.

Articolul era intitulat *Misterul companiei Prospecta Oil*. La închiderea bursei, la ora șaisprezece, acțiunile scăzuseră la o liră șaizeci.

David petrecu încă o noapte fără somn. Reflectă cu durere și umilință cu cîtă ușurință două luni de salariu bun, o primă obținută fără efort și o mare cantitate de cuvinte frumoase îl făcuseră să se încreadă orbește într-o întreprindere care ar fi trebuit să-i trezească tot felul de suspiciuni. Simțea cum îi vine amețeala amintindu-și cum dăduse informații discrete în legătură cu Prospecta Oil, șoptite confidențial în urechi care erau dispuse să-l asculte.

Miercuri dimineață, fiindu-i groază de ceea ce știa că i se va spune, sună din nou agentul de bursă. Acțiunile se prăbușiseră la o liră și nu mai exista piață pentru ele. Ieși din casă și se duse la Banca Lloyd unde își lichidă contul, retrăgînd cele o mie trei sute patruzeci și cinci de lire sterline pe care le mai avea. Casierul îi zîmbi înmînîndu-i bancnotele, gîndindu-se că trebuie să fie un tînăr plin de succes.

David cumpără ultima ediție a ziarului *Evening Standard* (cel care are marcat în colțul din dreapta „7RR"). Acțiunile Prospecta Oil scăzuseră din nou, de data aceasta la douăzeci și cinci de penny. Abătut, se întoarse în apartamentul său. Administratoarea îl aștepta pe scări.

— Tinere, a fost pe aici poliția să întrebe de dumneata.

David urcă scările, silindu-se să pară netulburat.

— Mulțumesc, doamnă Pearson. Presupun că e vorba din nou de vreo amendă pentru parcare, pe care am uitat să o plătesc.

Panica pusese stăpînire pe el. David nu se simțise niciodată atît de neputincios, de singur și de sătul de viață. Împachetă tot ce avea într-o valiză, cu excepția picturii, pe care o lăsă atîrnată pe perete, și își cumpără un bilet de avion pentru New York.

4

În dimineața în care David pleca, Stephen Bradley ținea un curs despre teoria grupului, la Institutul de Matematică din Oxford, pentru studenții din anul trei. În timp ce-și lua micul dejun, citise cu groază în *Daily Telegraph* despre prăbușirea acțiunilor companiei Prospecta Oil. Telefonase imediat agentului de bursă, care încerca să afle toate amănuntele ca să-l poată informa. Îl sunase pe David Kesler, dar se părea că dispăruse fără urmă.

Prelegerea nu mergea bine. Era preocupat, ca să nu spunem mai mult. Nu putea spera decît că studenții vor lua neatenția lui drept inteligență și nu vor afla motivul real: totala disperare. Singura consolare i-o dădea faptul că era ultima oră de curs a trimestrului.

Stephen privea nerăbdător la ceasul care se afla în fundul amfiteatrului, pînă ce, în sfîrșit, trecu ora și se putu întoarce în camerele lui de la Colegiul Magdalen. Se așeză într-un fotoliu vechi de piele, întrebîndu-se de unde să înceapă. De ce naiba își pusese toate ouăle într-un singur coș ? Cum era cu putință ca el, în mod normal atît de rațional, atît de calculat, să dea dovadă de o asemenea nechibzuință și lăcomie. Avusese încredere în David și tot îi mai venea greu să creadă că prietenul său avea vreo legătură directă cu prăbușirea. Poate totuși nu era bine să ia drept certitudine că cineva cu care se împrietenise la Harvard trebuie, în mod automat, să fie și cinstit. Era imposibil să nu existe o explicație simplă. Își va recăpăta cu siguranță toți banii înapoi. Auzi sunînd telefonul. Poate era agentul său, cu alte vești mai concrete.

Ridicînd receptorul, își dădu seama pentru prima oară că mîinile îi erau ude de transpirație.

— Stephen Bradley.

— Bună dimineața, domnule. Îmi pare rău că vă deranjez. Sînt inspectorul detectiv Clifford Smith, din Brigada împotriva fraudelor, de la Scotland Yard. Mă întreb dacă ați putea avea amabilitatea de a ne întîlni astăzi după-amiază.

Stephen ezită o clipă, întrebîndu-se dacă nu a comis o infracțiune investind în Prospecta Oil.

— Bineînțeles, domnule inspector. Doriți să vin la Londra ?

— Nu, domnule, îi răspunse inspectorul. Venim noi la dumnevoastră. Am putea fi la Oxford la ora șaisprezece, dacă vă convine.

— Foarte bine. Vă aștept. La revedere, domnule inspector.

Stephen puse telefonul jos. Ce vor oare ? Nu cunoștea bine legile din Anglia și spera că nu va trebui să aibă de-a face cu poliția. Și toate acestea cu șase luni înainte de a se întoarce la Harvard ca profesor. Stephen începuse chiar să se întrebe dacă această perspectivă se va adeveri.

Detectivul-inspector avea cam unu optzeci înălțime și era de vreo patruzeci și cinci, cincizeci de ani. Părul de la tîmple începuse să-i încărunțească, dar briantina îl facea să se confunde cu restul, care era negru. Stephen bănuia că hainele lui ponosite erau mai mult un indiciu al retribuției pe care o primeau polițiștii, decît al gustului său personal. Trupul său mare ar fi indus pe mulți în eroare, făcîndu-i să-și imagineze că e greoi. De fapt, Stephen se afla în prezența unuia dintre puținii oameni din Anglia care înțelegeau perfect mentalitatea unei minți criminale. De nenumărate ori făcuse posibilă arestarea unor escroci internaționali. Avea un aspect obosit, rezultat al multor ani în care băgase oameni la închisoare pentru delicte majore, ca să-i vadă după scurt timp din nou liberi și ducînd o viață confortabilă, cu cîștigurile din tran-

zacțiile lor dubioase. După părerea lui, merita să faci escrocherii. Departamentul care se ocupa de acestea avea un personal atît de redus, încît unii dintre cei arestați pentru fraude mai mici reușeau să scape fără să achite cauțiunea. Procuratura hotăra adeseori că ar fi prea costisitor să urmărești cazul pînă în pînzele albe. Alteori Brigada împotriva fraudelor nu primea sprijinul necesar să ducă treaba pînă la sfîrșit.

Inspectorul-detectiv era însoțit de sergentul-detectiv Ryder, cu mult mai tînăr și mai înalt, slab și la trup și la față. Ochii lui mari, cafenii, aveau o privire inocentă. Era ceva mai bine îmbrăcat decît inspectorul, dar probabil, gîndi Stephen, el nu era însurat.

— Îmi pare rău că vă deranjăm, domnule, începu inspectorul, după ce se așezase cît mai comod în scaunul pe care de obicei stătea Stephen, dar fac cercetări în legătură cu o companie numită Prospecta Oil. Înainte de a răspunde ceva, dați-mi voie, domnule, să vă spun că ne dăm bine seama că nu aveți nici un amestec în funcționarea acestei companii și nici în prăbușirea ei. Dar avem nevoie de ajutorul dumneavoastră și, dacă nu aveți nimic împotrivă, aș prefera să vă pun o serie de întrebări care îmi vor lămuri anumite puncte neclare, în loc să-mi prezentați dumnevoastră situația. Vreau să vă spun de la început că nu e nevoie să-mi răspundeți dacă nu doriți.

Stephen aprobă dînd din cap.

— Mai întîi vă rog să-mi spuneți, domnule, ce v-a făcut să investiți în Prospecta Oil o sumă atît de mare ?

— Sfatul unui prieten, răspunse Stephen.

— Domnul David Kesler, fără îndoială.

— Da.

— De unde îl cunoașteți pe domnul Kesler ?

— Am fost studenți la Harvard în aceeași perioadă și, cînd a venit în Anglia să lucreze pentru o companie de petrol, l-am invitat la Oxford, în amintirea zilelor studenției.

Stephen dădu toate detaliile legăturii sale cu David și motivul pentru care acceptase să investească o sumă atît de mare. Își încheie explicațiile întrebînd dacă, după părerea inspectorului, David fusese la curent cu manevrele frauduloase ale companiei Prospecta Oil.

— Nu, domnule. Părerea mea este că Kesler, care de altfel a dat bir cu fugiții și a plecat din țară, nu-i decît victima unui om mai important. Dar tot ne-ar plăcea să stăm de vorbă cu el, așa că, în cazul că ia contact cu dumnevoastră, anunțați-ne imediat. Și acum, domnule, continuă inspectorul, am să vă citesc niște nume și am să vă rog să-mi spuneți dacă ați cunoscut, ați stat de vorbă sau ați auzit vorbindu-se de vreunul dintre cei de pe listă... Harvey Metcalfe ?

— Nu, răspunse Stephen.

— Bernie Silverman ?

— Nu l-am întîlnit și nu am stat de vorbă cu el, dar David a amintit de el cînd a venit să cinăm aici, la colegiu.

Sergentul-detectiv nota încet și metodic tot ce spunea Stephen.

— Richard Elliott ?

— Ce am spus despre Silverman e valabil și pentru el.

— Alvin Cooper ?

— Nu, spuse Stephen.

— Ați avut contact și cu vreo altă persoană care lucra la Prospecta Oil ?

— Nu.

Timp de mai bine de o oră inspectorul îl interogă despre lucruri mai puțin importante, dar Stephen nu avea cum să-i fie de prea mare ajutor. Îi spuse că păstrase o copie după raportul geologului.

— Da, și noi sîntem în posesia acestui document, domnule, spuse inspectorul. E foarte bine ticluit. Mă îndoiesc că ne-am putea folosi foarte mult de el ca dovadă.

Stephen oftă și oferi celor doi detectivi niște whisky, turnîndu-și lui însuși un excelent sherry sec.

— Dovadă împotriva cui, sau pentru ce, domnule inspector ? Mi-e limpede că am fost tras pe sfoară. Nu-i nevoie probabil să vă spun ce nebunie am fost în stare să fac. Mi-am mizat pînă și cămașa pe Prospecta Oil, deoarece părea că are șanse sigure de cîștig, și am sfîrșit pierzînd tot ce am avut. Acum nu am nici cea mai vagă idee ce aș putea face. Pentru Dumnezeu, ce s-a putut întîmpla cu Prospecta Oil ?

— Vă imaginați, domnule, că sînt aspecte ale acestui caz pe care nu am libertatea să le discut cu dumneavoastră. Există într-adevăr anumite lucruri care nu ne sînt clare încă nici nouă. Dar jocul nu e nou, și de data aceasta e vorba de un bătrîn profesionist, și încă unul foarte șiret. Lucrurile se petrec cam așa : o companie este fondată sau preluată de o șleahtă de șarlatani, care achiziționează majoritatea acțiunilor. Apoi inventează o istorioară plauzibilă despre o nouă descoperire sau un produs nemaipomenit, ca să dea brînci în sus acțiunilor. Mai contribuie și cu cîte o informație așa-zis confidențială, șoptită la urechi amatoare să-i asculte, își scot acțiunile pe piață și lasă să fie înhățate de persoane ca dumnevoastră, domnule, la preț mai mare. Apoi dispar cu profitul realizat, după care acțiunile își pierd complet valoarea, deoarece compania nu era viabilă. Cel mai adesea, totul sfîrșește prin suspendarea la bursă a tranzacțiilor cu acțiunile respective și, în cele din urmă, prin lichidarea companiei. Aceasta nu s-a întîmplat încă în cazul nostru și s-ar putea nici să nu se întîmple. Bursa din Londra abia și-a revenit din eșecul pe care l-a avut cu Caplan și nu mai vrea să fie implicată în alt scandal. Îmi pare rău că trebuie să vă spun cît de puține speranțe sînt să vă recăpătați banii, chiar dacă vom face rost de suficiente dovezi ca să punem mîna pe pungași. I-au dosit cît ai bate din palme, în toate colțurile lumii.

Stephen gemu.

— Sfinte Doamne, este de speriat cît de simplu faci dumneata să pară totul, domnule inspector. Raportul geologului a fost deci fals ?

— Nu chiar fals, domnule. Foarte bine alcătuit și prezentat, dar cu o sumedenie de „dar“ și „însă“. Un lucru e sigur : nu va fi nimeni dispus să cheltuiască cine știe cîte milioane ca să constate dacă este sau nu petrol în acea parte a Mării Nordului.

Stephen își îngropă capul în palme și blestemă în sinea sa ziua în care îl cunoscuse pe David Kesler.

— Spuneți-mi, domnule inspector, cine l-a băgat pe Kesler în toate acestea. Al cui este creierul care a pus la cale totul ?

Inspectorul își dădea seama prin ce stare trecea Stephen. În cursul carierei sale întîlnise de multe ori oameni în aceeași situație și-i era recunoscător văzîndu-l dispus să colaboreze.

— Voi răspunde la orice întrebare, atîta vreme cît nu dăunează cercetărilor mele, spuse el. Dar nu-i nici un secret că omul pe care vrem să punem mîna este Harvey Metcalfe.

— Cine-i acest Harvey Metcalfe, pentru numele lui Dumnezeu ?

— E un bărbat născut în America din părinți emigranți care e amestecat în mai multe afaceri dubioase din Boston decît vă puteți închipui. A devenit multimilionar, lăsînd în urma lui o mulțime de oameni faliți. Stilul lui este atît de profesional și de previzibil, încît îl poți adulmeca de la o poștă. Nu o să vă facă plăcere cînd o să auziți că este un mare donator în contul Universității Harvard. O face, fără îndoială, ca să-și mai ușureze conștiința. N-am fost în stare pînă acum să-l prindem cu ceva și mă îndoiesc că vom reuși de data aceasta. Nu a fost directorul companiei Prospecta Oil, nu a făcut decît să-i plaseze acțiunile pe piață. După cîte știm noi, nici nu l-a cunoscut pe David Kesler. I-a angajat pe Silverman, Cooper și Elliott să facă treburile murdare în locul lui, iar ei au găsit un tînăr inteligent și entuziast, încă cu caș la gură, care să le vîndă gogoșile.

— Nu-mi mai vorbi de el, bietul nătîng, spuse Stephen. Dar ce-i cu Harvey Metcalfe ? O să iasă basma curată și de data aceasta ?

— Mă tem că da. Avem mandate de arestare pentru Silverman, Elliott și Cooper. Au șters-o toți trei în America de Sud. După ce poliția a dat în bară cu Ronald Biggs, mă îndoiesc că vom obține vreodată un ordin de extrădare ca să-i aducem înapoi, deși atît autoritățile americane cît și cele canadiene au mandate de arestare împotriva lor. S-au dovedit foarte abili. Au închis biroul companiei Prospecta Oil din Londra, au renunțat la contractul de închiriere, pe care l-au restituit lui Conrad Ritblat, agentul imobiliar, și au concediat amîndouă secretarele, plătindu-le o lună în avans. Au achitat la zi instalațiile de petrol închiriate de la Reading și Bates. Au plătit și concediat pe Mark Stewart, care lucra pentru ei la Aberdeen, și duminică dimineață au luat avionul spre Rio de Janeiro, unde îi aștepta un milion de dolari vărsat în contul lor. După vreo doi, trei ani, cînd vor fi cheltuit toți banii, n-am nici o îndoială că se vor întoarce, purtînd alte nume și lucrînd pentru alte firme. Harvey Metcalfe i-a răsplătit bine și i-a pus lui David Kesler copilul în brațe.

— Băieți deștepți, spuse Stephen.

— Fără îndoială, consimți inspectorul. A fost o mică operație foarte reușită. Demnă de talentele lui Harvey Metcalfe.

— Vreți să-l arestați pe David Kesler ?

— Nu, dar, cum v-am spus, ne-ar plăcea să-i punem cîteva întrebări. A cumpărat și a vîndut cinci sute de acțiuni, dar după părerea noastră a făcut-o numai pentru că și el credea povestea. De fapt, dacă ar fi înțelept, s-ar întoarce în Anglia și ar ajuta poliția să facă cercetări. Dar mi-e teamă că bietul om a intrat în panică și a dat bir cu fugiții. Poliția americană îl ține sub supraveghere.

— O ultimă întrebare, spuse Stephen. Mai sînt și alții care s-au lăsat prostiți ca mine ?

Inspectorul reflectă îndelung la această întrebare. Cu celelalte persoane care investiseră sume mari nu avusese norocul pe care îl avusese cu Stephen. Toți vorbiseră pe ocolite

despre legătura lor cu Kesler și Prospecta Oil. Poate, dacă le-ar da la iveală numele, vor ieși și ei la suprafață.

— Da, domnule, dar... țineți minte că numele lor nu le-ați aflat de la mine.

Stephen făcu un semn afirmativ din cap.

— E bine să știți că puteți să aflați cine sînt aceștia interesîndu-vă discret la bursă. Toți patru ați pierdut aproximativ un milion de dolari. Ceilalți sînt doctorul Robin Oakley, care are un cabinet în Harley Street, Jean-Pierre Lamanns, care face comerț cu obiecte de artă la Londra, și un tînăr, cel mai nenorocos dintre toți. După cît am înțeles, și-a ipotecat ferma ca să facă rost de bani. Un tînăr cu titlu nobiliar : lordul Brigsley. Metcalfe i-a smuls lingurița de argint din gură.

— Aceștia sînt toți cei care au investit sume importante ?

— Două sau trei bănci și-au fript bine degetele, dar nu a mai fost o altă persoană care să investească mai mult de zece mii de lire sterline. Dumneavoastră, băncile și ceilalți care au făcut investiții mari ați reușit să mențineți interesul pieței destul timp ca Metcalfe să se descotorosească de tot stocul lui de acțiuni.

— Știu. Și încă ceva mai neplăcut. Am sfătuit prostește încă vreo doi prieteni să investească în Prospecta Oil.

— Ei da... au mai făcut investiții mici vreo două, trei persoane aici la Oxford, spuse inspectorul, privind la o foaie de hîrtie pe care o avea în față. Dar nu vă necăjiți. Nu avem de gînd să stăm de vorbă cu ei. Păi, asta pare să fie totul. Nu-mi rămîne decît să vă mulțumesc pentru colaborare și să spun că s-ar putea să ne revedem cîndva. În orice caz, vă vom ține la curent cu ce se mai întîmplă și vă rugăm să faceți același lucru și dumneavoastră pentru noi.

— Bineînțeles, domnule inspector. Mergeți cu bine.

Cei doi polițiști dădură pe gît ce mai rămăsese în pahare și plecară.

Stephen nu-și mai aducea aminte dacă stînd în fotoliu și privind pe geam la peristiluri, sau mai tîrziu în aceeași

noapte culcat în pat, luase hotărîrea să-și folosească mintea lui bine organizată și inventivă pentru a face o mică cercetare în legătură cu Harvey Metcalfe și tovarășii lui de pungășii. Își aduse aminte de sfatul pe care i-l dădea bunicul său, pe vremea cînd era copil și nu reușea să-l bată la partida de șah pe care o jucau seara : „Stevie, nu te înfuria, i-ați revanșa.“ Era bucuros că-și ținuse ultima prelegere și terminase cu toate obligațiile trimestriale. Cînd se lăsă furat de somn, pe la ora trei, pe buze nu avea decît un nume : Harvey Metcalfe.

5

Stephen se trezi pe la cinci treizeci. Părea că a dormit profund și fără vise, dar de îndată ce își veni în fire reîncepu coșmarul. Se sili să-și folosească mintea în mod constructiv, să dea trecutul la spate și să vadă ce s-ar putea face în legătură cu viitorul. Se spălă, se bărbieri, se îmbrăcă și renunță la micul dejun servit la colegiu. Din cînd în cînd murmura pentru sine „Harvey Metcalfe". Se duse apoi la gara din Oxford, folosindu-se de o veche bicicletă, mijlocul lui preferat de transport într-un oraș blocat în permanență de camioane și cu traficul îngreunat de un sistem ininteligibil de străzi cu sens unic. La gară își lăsă vehiculul, poreclit Ethelred cel Nestatornic, legat de o bară, la rînd cu tot atît de multe biciclete cîte mașini sînt parcate în alte stații de cale ferată.

Luă trenul de opt și șaptesprezece, atît de comod pentru persoanele care fac naveta de la Oxford la Londra în fiecare zi. Toți cei care își luau micul dejun păreau să se cunoască între ei și Stephen se simțea ca un oaspete neinvitat, rătăcit la o petrecere. Controlorul trecu printre pasagerii din vagonul-restaurant și-i perforă biletul de clasa întîi. Un bărbat care stătea în fața lui Stephen, ascuns după ziarul *Financial Times,* prezentă un bilet de clasa a doua. Controlorul i-l perforă în silă.

— Va trebui să vă întoarceți într-un vagon de clasa a doua cînd veți termina de mîncat, domnule. Vagonul-restaurant este considerat de clasa întîi, știți asta ?

Stephen se gîndea la implicațiile acestei remarci, privind peisajul monoton al ținutului Berkshire care se derula prin fața ferestrei, în timp ce cafeaua se clătina neatinsă în ceașcă. Se concentră apoi asupra ziarelor de dimineață. În *Times* nu erau vești despre Prospecta Oil în dimineața aceea. Era, presupunea el, o știre fără importanță, pentru mulți chiar plictisitoare. Nu era ca o răpire, sau ca un incendiu, nici măcar ca un act de violență. Doar prăbușirea unei întreprinderi dubioase ; nimic demn de a ocupa două zile la rînd prima pagină a unui ziar. Era ceva la care nu s-ar fi gîndit nici el mai mult decît în fugă dacă nu ar fi fost implicat. Aceasta făcea ca lucrurile să ia pentru el proporțiile unei tragedii.

La Paddington își croi drum prin furnicarul din gară, bucuros că și-a ales existența mai pașnică de universitar, sau, mai corect, că a fost ales el de ea. Stephen nu reușise să se împace cu Londra. Găsea orașul prea mare și impersonal și lua întotdeauna taxiuri, de frică să nu se rătăcească în autobuze și metrouri. De ce nu-și numerotau englezii străzile, ca să știe și americanii unde se află ?

— Printing House Square, birourile ziarului *Times*.

Taximetristul dădu din cap și o porni degajat pe Bayswater Road, în lungul unui Hyde Park îmbibat de ploaie. Șofranul înflorit de la Marble Arch părea boțit și bătucit, sprijinit de iarba udă din preajmă. Stephen era impresionat de taxiurile din Londra. Niciodată nu aveau o zgîrietură sau vreo urmă de tamponare. I se spusese odată că aici taximetriștii nu aveau voie să-și încaseze tariful dacă mașina nu le era în perfectă stare. Ce diferență față de monștrii galbeni, atît de mototoliți, din New York. Șoferul continuă să alunece pe Park Lane pînă la Hyde Park Corner, pe lîngă Camera Comunelor și în lungul Tamisei, pe Embankment. În Parlament Square fîlfîiau steagurile. Stephen se încruntă. Care era știrea zilei pe care o citise, atît de distrat, în tren ? A da, o întîlnire dintre conducătorii Commonwealth-ului. Trebuia să accepte ideea că lumea își urmează cursul ei de fiecare zi.

Stephen nu era decis cum să procedeze ca să adune informații despre Harvey Metcalfe. Dacă ar fi fost la Harvard, n-ar fi avut probleme, ar fi început prin a-i telefona unui vechi prieten al tatălui său, Hank Swaltz, care era corespondent economic la *Herald American.* Nu se îndoia că Hank l-ar fi pus la curent cu toate dedesubturile. Corespondentul pentru știri cotidiene de la *Times*, Richard Compton-Miller, nu era un contact atît de potrivit, dar era singurul jurnalist britanic pe care îl cunoștea. Compton-Miller vizitase Colegiul Magdalen primăvara trecută, ca să scrie un articol despre felul cum era onorat programul, la Oxford, cu prilejul sărbătorii de Întîi Mai. De cum apare soarele, corul, urcat în turnul colegiului, cîntă salutul miltonian : „Bun venit, mărinimos mai, tu care inspiri / Veselie, tinerețe și calde dorințe".

Pe malul rîului, sub podul Magdalen unde stăteau Compton-Miller și Stephen, mai multe perechi de tineri păreau fericite.

Mai tîrziu, Stephen fusese mai mult stînjenit decît flatat, văzîndu-se menționat în articolul scris de Compton-Miller pentru ziarul *Times* (universitarii sînt zgîrciți cu cuvîntul strălucit, dar nu și ziariștii). Colegii mai plini de ei din sala comună a profesorilor nu găsiseră amuzant faptul că el fusese descris drept cea mai strălucită stea pe un firmament cu o luminiscență moderată.

Taxiul trase în fața intrării și se opri lîngă o statuie masivă de Henry Moore. *Times* și *Observer* își împart o clădire, avînd intrări separate, cea a cotidianului *Times* fiind de departe mult mai impunătoare. Stephen întrebă pe funcționarul de la informații unde îl poate găsi pe Richard Compton-Miller și fu îndrumat la etajul cinci, apoi spre micul său birou de la capătul coridorului.

Cînd sosi Stephen, era puțin după ora zece și toată clădirea era practic pustie. Mai tîrziu, Compton-Miller îl lămuri, spunîndu-i că un ziar național nu se trezește decît pe la unsprezece și atunci ziariștii își permit, de cele mai multe ori, o pauză de prînz pînă pe la ora cincisprezece. Apoi, la ora

douăzeci și trei, cu excepția primei pagini, duc ziarul la culcare ; acum începe munca propriu-zisă. De obicei, de pe la ora șaptesprezece sosește o altă echipă, care are misiunea de a urmări veștile importante ce apar în cursul nopții. Trebuie să nu scape din ochi cele ce se petrec în America, deoarece, dacă președintele Statelor Unite face o declarație importantă în timpul după-amiezii la Washington, vestea va fi imediat publicată în presa londoneză. Uneori prima pagină poate fi schimbată de cîte cinci ori într-o singură noapte. De pildă, vestea asasinării președintelui Kennedy a ajuns în Anglia pe la ora nouăsprezece, în seara de 22 noiembrie 1963, și a trebuit ca prima pagină să fie complet schimbată, pentru a se face loc tragediei.

— Richard, e amabil din partea ta că ai venit să te întîlnești cu mine. Nu mi-am dat seama că începeți lucrul atît de tîrziu. Sînt tentat să consider apariția ziarului ca un lucru de la sine înțeles.

Richard rîse.

— Nu face nimic. Probabil că ți-am făcut impresia unei șlehte de trîndavi, dar locul ăsta clocotește de activitate la miezul nopții, cînd tu dormi dus. Și acum spune-mi cu ce te pot ajuta.

— Încerc să fac o mică cercetare asupra unui concetățean de-al meu, Harvey Metcalfe. E unul dintre donatorii cei mai importanți de la Harvard, și la întoarcerea mea aș vrea să-l flatez pe bătrîn arătîndu-i că știu totul despre el.

Lui Stephen nu-i prea plăcea să mintă, dar acum se afla în fața unor circumstanțe foarte ciudate.

— Așteaptă aici ; eu mă duc să văd dacă nu găsesc ceva despre el în cartotecă.

Stephen se amuză citind titlurile de reportaje de pe prima pagină, prinse cu acul deasupra biroului Compton-Miller era evident mîndru de ele : *Un prim-ministru dirijează orchestra la*

Royal Festival Hall, Miss Univers îl iubește pe Tom Jones, Muhammad Ali declară : Voi fi din nou campion.

Richard se întoarse după cincisprezece minute purtînd un dosar gros.

— Vezi ce este aici, Descartes. Mă întorc peste o oră și putem bea o cafea.

Stephen aprobă din cap și zîmbi recunoscător. Descartes nu avusese niciodată de dezlegat problemele cu care se confrunta el.

Tot ceea ce dorea Harvey Metcalfe să se știe despre el se afla în acel dosar, și cîte ceva ce nu dorea. Stephen află despre călătoriile sale anuale în Europa, pentru a asista la campionatele de tenis de la Wimbledon, despre succesele cailor săi la Ascot și despre achiziționarea picturilor impresioniste pentru propria sa colecție de artă. William Hickey de la *Daily Express* își amuzase odată cititorii cu o fotografie a unui Harvey gras, îmbrăcat în pantaloni bermude, relatîndu-le că milionarul american petrece două, trei săptămîni pe an la bordul iahtului său personal, în Monte Carlo, jucînd la cazinou. Tonul lui Hickey nu putea fi numit reverențios. După părerea sa, averea lui Metcalfe era prea nouă ca să fie respectabilă. Stephen notă cu meticulozitate toate lucrurile care considera că-i sînt de folos ; tocmai studia fotografia cînd se întoarse Richard.

Îl invită pe Stephen să bea împreună o cafea la cantina de la același etaj. Fumul de țigară se rotea ca o ceață în jurul fetei de la casa ce se afla la capătul tejghelei de autoservire.

— Richard, n-am găsit chiar toate informațiile de care aveam nevoie. Harvard vrea să-i stoarcă omului acestuia o sumă destul de mare ; cred că e vorba de vreun milion de dolari. Unde aș mai putea găsi ceva despre el ?

— Probabil la *New York Times,* spuse Compton-Miller. Vino cu mine să-i facem o vizită lui Terry Robards.

Birourile ziarului *New York Times* se aflau tot la etajul cinci al aceleiași clădiri din Printing House Square. Stephen își aminti de localul impozant ocupat de *New York Times* pe

Strada 43 și se întrebă dacă există un aranjament de reciprocitate în urma căruia birourile ziarului londonez se ascundeau pe undeva la subsol, în clădirea din New York. Terry Robards se dovedi a fi un american înalt și vînjos, cu un veșnic zîmbet pe buze. Îl făcu imediat pe Stephen să se simtă în largul său, un talent pe care și-l însușise în mod aproape inconștient în decursul anilor și care era un atu serios cînd voia să cunoască ceva mai în profunzime.

Stephen repetă povestea care îi justifica interesul pentru Metcalfe. Terry se amuză.

— Cei de la Harvard nu prea fac nazuri cînd e vorba să facă rost de bani, nu-i așa ? Tipul ăsta a descoperit mai multe căi legale prin care să fure bani decît Serviciul intern pentru venituri.

— Nu mai spune ! se miră inocent Stephen.

Dosarul ziarului *New York Times* despre Harvey era voluminos. *Ascensiunea lui Metcalfe de la mesager la milionar*, cum o numea titlul unui articol, era admirabil documentată. Stephen luă note cu multă atenție. Amănuntele în legătură cu Sharpley și Son îl fascinară, ca și mediul din care provenea Arlene, soția lui, și educația fiicei sale Rosalie. Era și o fotografie cu ele două, dar fiica nu avea pe atunci decît cincisprezece ani. Mai erau niște reportaje lungi despre două procese care avuseseră loc în urmă cu douăzeci și cinci de ani, în care Harvey fusese acuzat de fraudă, dar nu fusese niciodată condamnat. Era și un proces mai recent, în 1956, privind proiectul unui transfer de acțiuni la Boston. Și de data aceasta Harvey scăpase de rigorile legii, dar procurorul de district avusese grijă ca juriul să nu aibă nici o îndoială asupra opiniilor sale despre Metcalfe. Cele mai recente relatări gazetărești se găseau în cronica mondenă : picturile lui Metcalfe, caii, orhideele, succesele fiicei sale la Vassar și călătoriile lui în Europa. Despre Prospecta Oil nici o vorbă. Stephen era obligat să admire abilitatea lui Harvey de a ascunde de presă activitățile lui mai dubioase.

Terry îl invită pe Stephen, expatriat ca și el, să ia prînzul împreună. Gazetarilor le plac întotdeauna cunoștințele noi, și de data aceasta contactul părea promițător. Ceru taximetristului să-i ducă pe Whitfield Street. Mașina înainta aproape la pas ca să iasă din City în direcția cartierului West End. Stephen se întreba dacă prînzul va justifica drumul. Nu avu de ce să fie decepționat. Restaurantul lui Lacy era spațios și împodobit cu fețe de masă curate și narcise proaspete. Terry îi spuse că era localul favorit al celor din presă. Margaret Costa, care scria cărți de bucate, și soțul ei, bucătarul-șef Bill Lacy, își cunoșteau bine meseria. În timp ce savurau o supă delicioasă de creson, urmată de *Médaillons de veau à la crême au calvados* și o sticlă de *Château de Péronne 1972*, Terry abordă cu entuziasm subiectul. Îi luase un interviu lui Harvey Metcalfe la Harvard, cu ocazia inaugurării Holului Metcalfe, care cuprindea o sală de gimnastică și patru terenuri de tenis acoperite.

— Speră să facă rost într-o zi de o diplomă onorifică, spuse cinic Terry, dar nu-s mari speranțe, chiar dacă ar da un miliard.

Stephen își însemnă gînditor aceste cuvinte.

— Cred că ai mai putea afla cîte ceva despre tip de la Ambasada Americană, spuse Terry. Se uită la ceas. Ei, fir-ar să fie, biblioteca se închide la ora patru. Astăzi e prea tîrziu. E timpul să mă întorc și eu la slujbă, acum că America s-a trezit.

Stephen se întreba dacă ziariștii mănîncă și beau astfel în fiecare zi. Păreau că duc o viață de burlaci. Și cum de reușeau să mai scoată și ziarul ?

Stephen se strădui să prindă trenul de șaptesprezece și cincisprezece, ca să se întoarcă la Oxford tot cu navetiștii. Abia cînd ajunse la el în cameră începu să studieze rezultatele muncii sale de peste zi. Deși era mort de oboseală, se sili să stea la birou pînă cînd reuși să schițeze primul proiect clar al unui dosar Harvey Metcalfe.

A doua zi luă din nou trenul de opt și șaptesprezece spre Londra, cumpărînd de data aceasta un bilet de clasa a doua. Controlorul îi spuse și lui să plece din vagonul-restaurant după ce își va termina masa.

— Firește, îl asigură Stephen, făcîndu-și de lucru cu restul cafelei pînă la sfîrșitul călătoriei de o oră și neclintindu-se de la clasa întîi. Era mulțumit de sine : economisise două lire și procedase exact cum s-ar fi comportat și Harvey.

La Paddington urmă sfatul lui Terry Robards și luă un taxi care să-l ducă la Ambasada Americană, o mare clădire monolitică, care se întinde pe opt mii de metri pătrați, are nouă etaje și ocupă o întreagă latură a Grosvenor Square. Nu era totuși atît de elegantă ca magnifica reședință oficială a ambasadorului, Casa Winfield din Regents Park, unde Stephen avusese o invitație anul trecut. Fusese casa Barbarei Hutton, înainte de a fi vîndută guvernului american, în 1946. Amîndouă, gîndi Stephen, erau destul de mari pentru șapte bărbați.

Intrarea la biblioteca de la parterul ambasadei era încuiată. Lui Stephen nu-i rămînea decît să studieze plăcuțele de pe peretele coridorului exterior, puse în onoarea ambasadorilor mai recenți de la Curtea St. James. Pornind de la Walter Annenberg, ajunsese la Joseph Kennedy, cînd ușa bibliotecii se deschise asemenea intrării unei bănci. Fata distantă care dădea informații nu păru dispusă să-l ajute în cercetările sale asupra lui Harvey Metcalfe.

— De ce doriți aceste informații ? întrebă ea aspru.

Stephen își pierdu o clipă siguranța de sine, dar își reveni repede.

— Mă reîntorc la toamnă la Harvard ca profesor și consider că trebuie să fiu mai bine informat despre legăturile lui cu universitatea. În prezent lucrez ca cercetător-invitat la Colegiul Magdalen din Oxford.

Răspunsul lui Stephen o convinse pe fată, care peste cîteva minute îi aduse un dosar. Deși nu atît de voluminos ca cel deținut de *New York Times*, dădea cifre ale donațiilor

făcute pentru opere de binefacere și amănunte în legătură cu sumele dăruite Partidului Democrat. Majoritatea oamenilor nu divulgă sumele exacte donate partidelor politice, dar Harvey nu cunoștea decît luminile, nimeni nu părea să-i fi vorbit despre cotloane întunecate.

Terminînd cercetările făcute la ambasadă, Stephen luă un taxi pînă la birourile Cunard din St. James Square, unde vorbi cu un funcționar însărcinat cu rezervările, iar de acolo merse la hotelul Claridge, în Brook Street, unde petrecu cîteva minute vorbind cu unul dintre directorii de serviciu. Un telefon la Monte Carlo puse capăt programului zilei. Se întoarse la Oxford cu trenul de șaptesprezece și cincisprezece.

Cînd reveni în camerele lui de la colegiu, avea senzația că știe la fel de multe despre Harvey Metcalfe ca oricine altul, în afară poate de Arlene și de inspectorul-detectiv Clifford Smith de la Brigada împotriva fraudelor. Din nou rămase treaz pînă tîrziu în noapte, completînd dosarul, care avea acum peste patruzeci de pagini bătute la mașină.

Cînd termină, se culcă și căzu într-un somn adînc. Se sculă a doua zi dimineață devreme, coborî să ia micul dejun în sala comună, se ospătă cu ouă, slănină, cafea și pîine prăjită, apoi făcu patru copii după fiecare document, astfel că acum avea patru dosare. O porni apoi agale spre podul Magdalen, pe care îl traversă, admirînd ca întotdeauna straturile bine îngrijite de flori din grădina botanică a universității, care se vedea mai jos, în dreapta lui, și se opri la librăria Maxwell, de cealaltă parte a podului.

Stephen se întoarse acasă cu patru mape frumoase de diferite culori. Aranjă apoi cele patru dosare în mape și le puse în biroul său, într-un sertar pe care îl ținea întotdeauna încuiat. Avea o minte ordonată și metodică, așa cum îi stă bine unui matematician, o minte dintre acelea cu care Harvey Metcalfe și semenii săi nu avuseseră niciodată de-a face.

Stephen se uită apoi prin însemnările pe care le făcuse după întrevederea cu inspectorul-detectiv Smith și telefonă la informații, cerînd adresele din Londra și numerele de telefon ale doctorului Robin Oakley, Jean-Pierre Lamanns și lordului Brigsley. Operatoarea refuză să-i dea mai mult de două numere deodată. Stephen se întrebă cum se pot aștepta cei de la GPO din Anglia să aibă un profit. În Statele Unite compania de telefoane Bell ar fi fost bucuroasă să-i dea și o duzină de numere deodată și ar fi terminat cu inevitabilul „Sînteți binevenit".

Cei doi despre care reușise să aibă informațiile după ce o lingușise pe operatoarea neserviabilă erau doctorul Robin Oakley, 122 Harley Street, Londra W1, și Jean-Pierre Lamanns, Galeriile Lamanns, 40 New Bond Street, W1. Stephen telefonă la informații pentru a doua oară și ceru numărul și adresa lordului Brigsley.

— Nu există nimeni cu acest nume în partea centrală a Londrei, spuse operatoarea. Poate nu are numărul trecut în cartea de telefon. Mai ales dacă este într-adevăr lord, completă ea ironic.

Stephen se duse în sala comună a profesorilor, răsfoi ultima ediție din *Who's Who* și-l găsi pe nobilul lord :

BRIGSLEY, viconte ; James Clarence Spencer ; n. 11 oct. 1942 ; fermier ; fiu și moștenitor al contelui de Louth ; înnobilați în 1764 ; educat : Harrow ; Christ Church, Oxford (licențiat) ; președintele Societății Dramatice a Universității din Oxford. Lt. grenadier, Regimentul de Gardă, 1966-1968. Sporturi : polo (nu pe apă), vînătoare. Adresa : Tathwell Hall, Louth. Cluburi : Garrick, Guards.

Stephen făcu o plimbare pînă la Christ Church și întrebă secretara din biroul vistieriei dacă are adresa din Londra a lui James Brigsley, înmatriculat în 1963. O obținu imediat : 119 King's Road, Londra SW3.

Pe Stephen începu să-l pasioneze lupta împotriva lui Harvey Metcalfe. Ieși din Colegiul Christ Church prin Peckwater

și poarta Canterbury, merse pe strada High și se întoarse la Magdalen cu mîinile în buzunare, compunînd în minte o scurtă scrisoare. Cei care se îndeletniceau noaptea cu mîzgălirea zidurilor își făcuseră din nou de lucru pe pereții colegiului : *Deanz meanz feinz*, citi el un graffito frumos pictat. Stephen, tînărul decan de la Magdalen, responsabil cu disciplina studenților, zîmbi. Cînd aceste inscripții erau destul de amuzante, le lăsa să dăinuiască un trimestru, dacă nu, îl punea pe portar să le șteargă imediat. La birou, scrise ceea ce compusese în gînd :

„Colegiul Magdalen,
Oxford.
15 aprilie

Dragă domnule doctor Oakley,

Joia viitoare organizez la locuința mea o cină pentru un mic, dar select număr de persoane. V-aș fi recunoscător dacă v-ați face timp să veniți și dumneavoastră. Cred că nu veți regreta că ați acceptat invitația mea.

Al dumneavoastră sincer,
Stephen Bradley

P.S. Regret că David Kesler nu poate fi cu noi.

Cravată neagră. Între orele nouăsprezece treizeci și douăzeci."

Stephen schimbă coala de hîrtie în vechea sa mașină de scris Remington și adresă scrisori similare lui Jean-Pierre Lamanns și lordului Brigsley. Rămase apoi puțin pe gînduri, înainte de a ridica telefonul de interior.

— Harry ? spuse el portarului. În cazul că telefonează cineva și întreabă dacă există la colegiu un cercetător științific numit Stephen Bradley, aș dori să-i spui : Da, domnule. Un matematician de la Harvard căruia i s-a dus vestea pentru dineurile grozave pe care le dă. Ai înțeles, Harry ?

— Da, domnule, răspunse Harry Woodley, portarul principal. Niciodată nu-i înțelesese pe americani : doctorul Bradley nu era o excepție.

Toți cei trei invitați telefonară să se intereseze, așa cum prevăzuse Stephen. Și el ar fi făcut la fel în asemenea circumstanțe. Harry își amintise mesajul și îl repetase cu exactitate ; totuși cei care telefonară păreau cam nelămuriți.

„Ca și mine sau poate mi se pare“, mormăi portarul pentru sine.

În cursul săptămînii, toți trei îl anunțară pe Stephen că vor veni. Ultimul a fost James Brigsley. Răspunsul lui sosi abia vineri. În partea de sus a hîrtiei pentru corespondență era un motto promițător : *ex nihilo omnia.*

A fost consultat valetul din sala comună a profesorilor și bucătarul-șef al colegiului și se concepu un meniu care să dezlege limba persoanei celei mai taciturne :

Coquilles St. Jaques	*Pouilly Fuissé 1969*
Carrée d'agneau en croûte	*Feux St. Jean 1970*
Casserôle d'artichavds et champignons	
Pommes de terre boulangère	
Griestorte with raspberries	*Barsac Ch. d'Yquem 1927*
Camembert frappé	*Port Taylor 1947*
Café	

Totul era gata. Lui Stephen nu-i mai rămînea decît să aștepte ora fixată.

În joia respectivă, la nouăsprezece treizeci fix, Jean-Pierre își făcu apariția. Stephen îi admiră haina de seară elegantă și papionul mare și moale, în timp ce-și pipăia cu degetele propria cravată, mirat că Lamanns, a cărui *savoir-faire* era atît de evidentă, putuse să cadă victimă companiei Prospecta Oil. Stephen se lansă într-un monolog despre semnificația triunghiului isoscel în arta modernă, în timp ce Jean-Pierre își mîngîia mustața. Nu era tocmai subiectul pe care, în mod obișnuit, Stephen și l-ar fi ales să vorbească fără

pauză, timp de cinci minute ; sosirea doctorului Robin Oakley îl salvă de întrebarea inevitabilă și directă a lui Jean-Pierre. Robin pierduse cîteva kilograme în ultima lună, dar Stephen își putea da seama de ce avea atît de mult succes la clientele lui din Harvey Street. Era, așa cum spune H.H. Munro, un bărbat al cărui aspect făcea femeile să-i ierte orice altă mică imperfecțiune. Robin privi cercetător spre gazda lor îmbrăcată cam șleampăt, neștiind dacă e bine să-și facă curaj și să-l întrebe direct unde s-au mai întîlnit. Nu, hotărî el. Va mai aștepta puțin, în speranța că pe parcursul dineului va ieși la iveală de ce au fost invitați. Post-scriptumul care amintea de David Kesler îl neliniștea.

Stephen îl prezentă lui Jean-Pierre și amîndoi schimbară cîteva cuvinte, în timp ce gazda controla dacă masa era în ordine. Ușa se mai deschise încă o dată și, cu ceva mai mult respect decît arătase mai înainte, portarul anunță : „Lordul Brigsley". Stephen înaintă să-l salute, întrebîndu-se dacă e cazul să se încline sau să-i întindă mîna. Deși James nu cunoștea pe nimeni dintre cei prezenți la ciudata întrunire, nu dădu nici un semn de stingherealǎ și se alătură fără efort conversației. Pînă și Stephen era impresionat de modul firesc în care conversa James, deși nu se putea împiedica să-și amintească ce slabe rezultate avusese ca student la Christ Church și să se întrebe dacă nobilul lord îi va fi de vreun folos în planurile sale.

Eforturile culinare ale bucătarului avură efectul scontat. Nici un invitat nu ar fi putut să-și întrebe gazda care este motivul unui dineu, cît timp se servea miel cu o aromă atît de delicată de usturoi, o prăjitură cu migdale atît de fragedă, un vin atît de excelent.

La sfîrșit, cînd servitorii strînseseră masa și vinul de porto făcea a doua rundă, Robin nu mai putu rezista.

— Dacă nu găsiți întrebarea nepoliticosă, domnule Bradley...

— Spune-mi, te rog, Stephen.

— Stephen, pot să întreb care este scopul acestei mici întruniri selecte ?

Șase ochi îl priveau sfredelitor, așteptînd răspuns la aceeași întrebare.

Stephen se ridică în picioare și își privi musafirii. Făcu de două ori ocolul mesei și începu prin a povesti tot ce i se întîmplase în ultimele săptămîni. Le vorbi despre întîlnirea cu David Kesler, chiar acolo în camera lui, de investiția în Prospecta Oil, urmată la scurt timp de vizita celor din Brigada împotriva fraudei și despre cele relatate de ei în legătură cu Harvey Metcalfe. Termină expunerea pregătită cu multă grijă prin cuvintele : „Domnilor, adevărul este că toți patru ne aflăm la mare ananghie.“ Se întreba dacă expresia sună destul de britanic.

Jean-Pierre reacționă înainte ca Stephen să termine ce avea de spus.

— Pe mine nu mă pune la socoteală. Nu pot fi amestecat într-o chestie atît de ridicolă ca aceasta. Sînt un umil comerciant de artă, nu un speculant.

Robin sări și el să se apere, înainte ca Stephen să aibă posibilitatea de a da un răspuns.

— N-am auzit în viața mea ceva atît de incredibil. Ai contactat probabil o persoană greșit informată. Eu sînt medic, cu cabinet în Harley Street. Nu am nici cea mai vagă idee despre petrol.

Stephen putea acum să-și dea seama de ce Brigada împotriva fraudelor avusese greutăți cu cei doi și de ce îi fuseseră atît de recunoscători pentru colaborare. Toți îl priveau pe lordul Brigsley, care ridică privirea și spuse foarte liniștit :

— Totul este absolut adevărat, pînă în cele mai mici amănunte, iar eu sînt într-o încurcătură și mai mare decît dumneata. Am făcut un împrumut de o sută cincizeci de mii de lire sterline ca să cumpăr acțiunile, garantînd cu ferma mea din Hampshire, și nu cred că va mai trece mult pînă cînd banca îmi va cere să o cedez. Cînd o vor face și dragul meu tată, cel de al cincilea conte, va afla, va cădea pentru

mine cortina, doar dacă nu devin peste noapte al șaselea conte.

— Mulțumesc, spuse Stephen. Se întoarse spre Robin și ridică sprîncenele întrebător.

— Ei, drace, exclamă el. Ai dreptate. Am fost și eu escrocat. David Kesler mi-a fost pacient și, dintr-un impuls necugetat, am investit o sută de mii de lire sterline în Prospecta Oil, gîndindu-mă să păstrez doar temporar acțiunile, apoi să revin la investiții mai sigure. Numai Dumnezeu știe de ce am făcut-o. Cum acțiunile valorează acum numai cincizeci de penny, am rămas cu ele. Am rămas și cu un deficit la bancă, pentru care au început să mă plictisească. Mai am și o ipotecă mare pe casa din Berkshire și plătesc o chirie enormă pentru cabinetul de pe Harley Street. Am o soție cu gusturi costisitoare și doi băieți care învață la una din cele mai bune școli particulare din Anglia. Abia dacă am mai dormit de cînd a fost la mine inspectorul-detectiv Smith, acum două săptămîni.

Privi în sus. Culoarea îi pierise din obraji și toată siguranța de sine a medicului de succes din Harvey Street dispăruse. Toți se întoarseră încet să-l privească pe Jean-Pierre.

— Ei bine, da, admise el. Și eu. Eram la Paris cînd acțiunile alea afurisite au început să coboare, și acum am rămas încărcat cu ele. Optzeci de mii de lire sterline împrumutate, punînd garanție stocul de tablouri din magazin. În plus, am mai sfătuit și cîțiva prieteni să investească în nenorocita aia de companie.

În cameră se așternu tăcerea. Jean-Pierre fu cel care o întrerupse :

— Și ce sugerați, domnule profesor ? spuse el sarcastic. Să ne întîlnim anual la un dineu ca să ne amintim ce nebuni am fost ?

— Nu, nu la asta m-am gîndit. Stephen ezită, zicîndu-și că ceea ce era gata să le sugereze va produce o agitație și mai mare. Din nou se ridică în picioare și spuse calm și hotărît :

— Banii noștri au fost furați de un om foarte inteligent, care s-a dovedit expert în frauda cu acțiuni. Nici unul dintre

noi nu știe mult în legătură cu operațiile de bursă și de acțiuni. Dar fiecare este expert în zona lui de activitate. De aceea, domnilor, vă sugerez să ne luăm înapoi banii pierduți. NICI UN BAN ÎN PLUS, NICI UN BAN ÎN MINUS.

După cîteva momente de tăcere izbucniră toți deodată.

— Să mergem pur și simplu la el și să ne luăm banii !

— Să-l răpim, propuse gînditor James.

— De ce să nu-l omorîm și să pretindem asigurarea lui pe viață ? spuse Jean-Pierre.

Trecură cîteva momente. Stephen așteptă să se facă tăcere, apoi le înmînă cîte un dosar pe care scria „Harvey Metcalfe“ și mai jos numele fiecăruia dintre ei. Un dosar verde pentru Robin, unul albastru pentru James și unul galben pentru Jean-Pierre. Dosarul roșu care conținea originalul îl reținu pentru el. Toți erau impresionați. În timp ce ei își frămîntaseră mîinile într-o disperare neputincioasă, era clar că Stephen Bradley muncise din greu.

Stephen continuă :

— Citiți, vă rog, dosarele cu multă atenție. Veți afla tot ce se știe despre Harvey Metcalfe. Fiecare trebuie să ia dosarul acasă și să studieze informațiile, apoi să revină cu un plan de acțiune care ne va da posibilitatea ca, împreună, să-i luăm un milion de dolari, fără ca el să observe ceva. Vom avea trei planuri de acțiune independente. Fiecare poate implica și pe ceilalți în acțiune. Ne vom întîlni aici după paisprezece zile, să studiem concluziile la care am ajuns. Fiecare membru al echipei va depune zece mii de dolari pentru fondul comun de cheltuieli, iar eu, ca matematician, voi ține socotelile. Toate cheltuielile făcute pentru recăpătarea banilor vor fi adăugate la nota de plată a domnului Metcalfe, începînd cu deplasarea voastră aici, în seara aceasta, și cu plata dineului.

Jean-Pierre și Robert începură din nou să protesteze, dar James le tăie vorba, spunînd :

— Sînt de acord. Ce avem de pierdut ? De unul singur nu avem nici o șansă. Împreună s-ar putea să-l tragem pe sfoară pe escroc.

Robin și Jean-Pierre se uitară unul la altul, ridicară din umeri și dădură afirmativ din cap.

Se așezară să analizeze materialul pe care îl procurase Stephen în ultimele zile. Plecară de la colegiu după miezul nopții, promițînd că peste două săptămîni vor veni cu cîte un plan pe care să-l supună analizei echipei. Nici unul nu știa cum se va sfîrși totul, dar fiecare se simțea ușurat, știind că nu mai este singur.

Stephen consideră că prima întîlnire a echipei împotriva lui Harvey Metcalfe mersese cît se poate de bine. Spera că toți se vor pune pe treabă. Se așeză în fotoliu, privi spre tavan și continuă să se gîndească.

6

Robin își recuperă mașina de pe High Street, mulțumind cerului, nu pentru prima dată în viață, că avea dreptul să etaleze pe parbrizul vehiculului ecusonul pe care scria „Medic în exercițiul funcțiunii“, datorită căruia i se îngăduia ceva mai multă libertate cînd parca. Porni spre casa lui din Berkshire. Nu avea nici o îndoială, Stephen Bradley era un om excepțional, dar Robin era hotărît să vină cu o idee care să-i asigure și lui un rol foarte important.

Lăsă mintea să-i zăbovească puțin asupra perspectivei încîntătoare de a-și recăpăta banii încredințați în mod atît de neinspirat companiei Prospecta Oil și lui Harvey Metcalfe. Merita să încerce : la urma urmei nu era mare diferență între a fi șters din Consiliul General al Medicilor pentru încercare de fraudă sau a fi șters pentru bancrută. Lăsă fereastra puțin mai jos, ca să i se risipească ultimele efecte delicioase ale vinului, și reflectă mai atent la propunerea lui Stephen.

Drumul de la Oxford la casa lui de țară i se păru foarte scurt. Mintea îi era atît de preocupată de Harvey Metcalfe încît, cînd ajunse acasă, erau porțiuni întregi din drum de care nu-și putea nici măcar aminti. Robin nu avea decît un talent de pus la bătaie, în afară de farmecul lui natural, dar spera că nu greșește gîndind că tocmai acesta va întări propria lui armură, slăbindu-i-o pe a lui Harvey Metcalfe. Începu să repete cu voce tare ceva ce era scris la pagina șaisprezece a dosarului întocmit de Stephen : „Una dintre temerile care îl obsedează pe Harvey Metcalfe este...“

— Despre ce a fost vorba, iubitule ?

Vocea soției sale îl făcu să-și vină repede în fire și încuie servieta care conținea dosarul verde.

— Ești încă trează, Mary ?

— Păi, doar nu vorbesc în somn.

Robin trebuia să găsească ceva la iuțeală. Nu avusese încă curajul să-i povestească lui Mary despre investiția lui necugetată, dar îi spusese despre dineul de la Oxford, fără să-și dea seama atunci că avea vreo legătură cu Prospecta Oil.

— A fost o farsă, scumpo. Un vechi amic de la Cambridge a fost numit lector la Oxford și a avut ideea să cheme pe cîțiva dintre colegii săi de atunci la cină. Ne-am distrat grozav. Mai erau Jim și Fred, vechii mei prieteni, dar nu cred că-ți aduci aminte de ei.

Nu prea grozav, gîndi el, dar la ce te poți aștepta la ora unu și cincisprezece noaptea ?

— Ești sigur că nu era vreo fată frumoasă ? întrebă Mary.

— Mi-e teamă că Jim și Fred nu prea pot fi considerați frumoși, nici chiar de soțiile lor iubitoare.

— Vorbește mai încet, Robin, să nu se scoale copiii.

— Mă duc din nou la Oxford peste două săptămîni să...

— Lasă acum, vino la culcare și-mi povestești mîine dimineață.

Robin fu bucuros să i se dea răgaz pînă a doua zi dimineață. Se urcă în pat alături de soția lui parfumată și îmbrăcată în mătase și o mîngîie plin de speranțe, în lungul coloanei vertebrale, pînă la coccis.

— Nu cred să ai noroc, la ora asta din noapte.

Adormiră amîndoi.

Jean-Pierre își rezervase o cameră la hotelul Eastgate de pe strada High din Oxford. A doua zi urma să se deschidă o expoziție a studenților la Galeria de Artă Christ Church. Jean-Pierre era întotdeauna în căutarea tinerelor talente, ca să le propună un contract cu Galeria Lamanns. Lumea din Londra implicată în comerțul cu lucrări de artă învățase de

la Galeria Marlborough, care se afla pe Bond Street, cîteva uși mai departe de cea a lui Jean-Pierre, cît este de înțelept să cumperi prin contract tot ce va produce un tînăr artist și să-i urmărești îndeaproape cariera. Dar pentru moment viitorul artistic al galeriei sale nu era preocuparea de bază a lui Jean-Pierre. Însăși existența ei era amenințată, dar americanul liniștit de la Colegiul Magdalen îi oferise o șansă de a se redresa. Se întinse în patul lui confortabil de hotel și neținînd seama că ora era tîrzie începu să studieze dosarul, întrebîndu-se unde ar putea să-și găsească un loc în jocul echipei. Nu avea de gînd să permită celor doi englezi și yankeului să-l bată. Tatăl său fusese eliberat de britanici în 1918 la Rochefort și scos dintr-un lagăr de prizonieri de război de lîngă Frankfurt în 1945. Nimic nu-l va impiedica să participe din plin la operațiune. Citi dosarul galben pînă tîrziu în noapte ; o idee începuse să-i încolțească în minte.

James se urcă în ultimul tren pentru Londra și căută un compartiment gol, să poată studia dosarul albastru. Se simțea descurajat ; era sigur că ceilalți trei se vor prezenta cu planuri strălucite și, cum părea să fi fost întotdeauna cazul pînă acum, el va rămîne de rușine. În trecut nu fusese niciodată într-o situație grea, obținuse totul ușor. Acum, la fel de ușor, pierduse totul. A concepe un proiect pentru a-l ușura pe Harvey Metcalfe de o parte din profitul lui excesiv nu era, după părerea lui James, o metodă plăcută de a-ți petrece timpul. Totuși, imaginea înspăimîntătoare a tatălui său descoperind că ferma din Hampshire fusese ipotecată nu-l lăsa să uite ce avea de făcut. Dar paisprezece zile era atît de puțin. De unde naiba să înceapă ? El nu avea o profesie ca ceilalți trei și nu avea vreun talent special pe care să se sprijine. Tot ce putea să spere era ca experiența de scenă pe care o căpătase să-i poată prinde bine într-un moment sau altul.

Dădu peste controlorul de bilete, care nu fu surprins să vadă că James are bilet de clasa întîi. Căutarea unui compartiment gol se dovedi zadarnică. James trase concluzia că

Richard Marsh se străduia să facă Căile Ferate rentabile. Ce va mai urma oare ? Dar și mai supărător era faptul că s-ar putea să-l și înnobileze, făcîndu-l cavaler pentru efortul depus.

Cînd nu reușești să dai de un compartiment liber, încerci să găsești unul în care este o fată frumoasă, așa gîndise James întotdeauna. Și de data aceasta avu noroc. Unul din compartimente era ocupat de o frumusețe într-adevăr răpitoare, care părea să fie singură. Unica persoană care mai ocupa compartimentul era o doamnă de vîrstă mijlocie care citea *Vogue* și nu dădea semne că o cunoaște pe tovarășa ei de compartiment. James se așeză într-un colț, cu spatele spre locomotivă, dîndu-și seama că nu putea studia dosarul Metcalfe în tren. Juraseră toți să țină secretul, iar Stephen le atrăsese atenția să nu citească dosarul dacă nu erau singuri. Lui James îi era teamă că dintre toți patru lui îi va veni cel mai greu să-și țină gura ; era sociabil și găsea că secretele sînt o povară. Se pipăi la buzunarul impermeabilului, acolo unde se afla dosarul, în plicul dat de Stephen Bradley. Ce tip eficient era, gîndi James. Și deștept, ceva de speriat. La întrunirea următoare va avea, cu siguranță, o duzină de proiecte să le supună examinării celorlalți. James se încruntă și privi pe fereastră, sperînd că îi va veni vreo idee năstrușnică. Se trezi că studiază profilul fetei care stătea în fața lui.

Avea o coamă de păr castaniu și lucios, un nas subțire și drept, iar ochii mari, căprui, păreau fixați pe cartea pe care o ținea în poală. James se întreba dacă chiar nu-l băga în seamă, așa cum părea, și cu regret recunoscu că acesta era adevărul. Ochii îi lunecară spre curba lină a sînilor, ascunși într-un pulover de angora. Își lungi gîtul să vadă ce fel de picioare are imaginea reflectată în geam. Ghinion, purta cizme. Îi privi din nou chipul. Se uita acum și ea spre el, ușor amuzată. Jenat, își mută atenția la al treilea ocupant al compartimentului, în prezența căruia lui James îi lipsea curajul să încerce să lege o conversație cu profilul cel frumos.

În disperare, privi la coperta revistei pe care o citea doamna de vîrstă mijlocie. Altă fată frumoasă. Privi mai cu atenție. Nu era altă fată, era chiar persoana de lîngă el. La început nu-i veni să-și creadă ochilor, dar o privire rapidă îi spulberă îndoielile. Îndată ce *Vogue* fu pus deoparte în favoarea revistei *Queen*, James se aplecă spre doamna necunoscută și o rugă să-i împrumute revista.

— Chioșcurile de ziare din gări se închid din ce în ce mai devreme, spuse el prostește. N-am găsit nimic de citit.

Ea i-o dădu în silă.

Trecu la pagina a doua. „Coperta : Imaginați-vă că purtați o astfel de rochie... mătase neagră garnisită cu batist de șifon. O boa din pene de struț. Turban cu flori, asortat cu rochia. Făcută la comandă de Zandra Rhodes. Coafura Annei executată de Jason la Vidal Sassoon. Fotografia de Lichfield. Operator : Hasselblad."

James nu reușea deloc să-și imagineze o persoană îmbrăcată astfel. Dar cel puțin știa că numele fetei este Anne. Cînd ea privi din nou către el, îi arătă prin limbajul semnelor că a descoperit fotografia. Fata zîmbi în fugă spre James și reveni la carte.

Doamna de vîrstă mijlocie coborî la stația Reading și luă revista *Vogue* cu ea. Nici că poate fi mai bine, își zise James. Anne privea, ușor stingherită și surîdea încurajator spre pasagerii care treceau în sus și în jos pe culoar, în căutarea unui loc. James îi săgeta cu privirea pe cei care treceau. Nu intră nimeni în compartiment. James cîștigase prima rundă. Cînd trenul prinse viteză, încercă să intre în vorbă, folosindu-se de un truc care în situații obișnuite era destul de bun.

— Ce superbă e fotografia de pe coperta revistei *Vogue* făcută de prietenul meu Patrick Lichfield.

Anne Summerton privi spre el. Era chiar mai frumoasă decît în fotografia la care se referise James. Părul ei castaniu, tuns după ultima modă introdusă de Vidal Sassoon, ochii mari căprui și pielea fără cusur îi dădeau un aspect de puritate pe care James îl găsea irezistibil. Avea trupul acela zvelt

și grațios de care au nevoie toate manechinele de înaltă clasă ca să-și cîștige existența, dar Anne avea și o personalitate pe care cele mai multe dintre ele nu o vor avea niciodată. James era de-a dreptul uluit ; și-ar fi dorit ca ea să spună ceva.

Anne era obișnuită cu bărbați care încercau s-o acosteze, dar se fîstîcise puțin auzind de lordul Lichfield. Dacă erau prieteni, s-ar fi cuvenit să fie cel puțin politicoasă. La o a doua privire găsi sfiala lui James atrăgătoare. Făcea pe timidul cu fetele pe care dorea să le cunoască, de multe ori, și cu mare succes, dar de data aceasta era sincer. Încercă din nou.

— Îmi închipui că e teribil de greu să fii manechin.

Ce tîmpenie, gîndi el. De ce nu-i putea oare spune așa direct : Te găsesc absolut fantastică ? N-am putea sta puțin de vorbă și, dacă voi continua să cred că ești fantastică, să mergem mai departe ? Dar introducerea aceasta nu mergea niciodată. Știa că va trebui să străbată și de data aceasta drumul binecunoscut.

— E suportabilă dacă contractele sînt bune, răspunse ea. Dar astăzi a fost deosebit de obositor. Avea voce plăcută și un ușor accent transatlantic pe care James îl găsea atrăgător. A trebuit să zîmbesc toată ziua, pînă mi s-a strîmbat gura, deoarece am pozat pentru reclama unei paste de dinți ; fotograful părea că n-o să fie niciodată mulțumit. Singura parte bună este că s-a sfîrșit cu o zi mai devreme decît era prevăzut. De unde îl cunoști pe Patrick ?

— Am tocit împreună la Harrow, în primul an de școală. El era ceva mai bun decît mine cînd era vorba de chiulit.

Anne rîse. Era limpede că îl cunoștea pe lordul Lichfield.

— Vă mai vedeți și acum ?

— Uneori, la petreceri, dar nu în mod regulat. Te fotografiază deseori ?

— Nu, răspunse Anne. Fotografia de pe coperta revistei *Vogue* a fost singura.

Stînd astfel de vorbă, cele treizeci și cinci de minute de călătorie între Reading și Londra trecură ca o clipă. Tra-

versînd alături de Anne peronul gării Paddington, James își încercă norocul :

— Îmi dai voie să te conduc cu mașina ? O am parcată după colț, pe Craven Street.

Anne acceptă, bucuroasă că nu trebuie să caute un taxi la ora aceea tîrzie.

James o duse acasă în automobilul său Alfa Romeo. Ajunsese deja la concluzia că era un gen de lux pe care nu și-l va mai putea permite mult timp, cu prețul benzinei care creştea și banii care se împuținau. Vorbi voios tot drumul pînă la locuința ei, care se afla într-un bloc în Cheyne Row, cu vedere spre Tamisa. Spre surprinderea Annei, o ajută să coboare la poarta de intrare și-i spuse noapte bună. Nu-i ceru nici măcar numărul de telefon ; și îi știa doar numele de botez. Pe de altă parte, nici ea nu avea habar cum îl cheamă. Păcat, gîndi ea, închizînd ușa de la intrare. Fusese o variație plăcută față de bărbații pe care îi întîlnea în mediul celor ce se ocupau cu reclamele și care își închipuiau că au automat dreptul ca o fată să-i trateze cu complezență, numai pentru că se lasă fotografiată de ei în sutien.

James știa bine ce face. Constatase de multe ori că fetele sînt mai flatate dacă le telefona cînd nici nu se așteptau. Tactica lui era să lase impresia că îl vedeau pentru ultima oară, în special cînd prima întîlnire mersese bine. Se întoarse acasă, în King's Road, și analiză situația. Spre deosebire de Stephen, Robin și Jean-Pierre, nu avea nici o idee cum să-l înfrîngă pe Harvey Metcalfe. Dar făcea planuri în legătură cu Anne.

Trezindu-se a doua zi dimineață, Stephen mai făcu cîteva cercetări. Începu prin a studia îndeaproape cum era administrată universitatea. Trecu pe la biroul vicecancelarului din Casa Clarendon, unde se întreținu un timp cu secretara acestuia, domnișoara Smallwood, punîndu-i tot felul de întrebări ciudate. O lăsă foarte intrigată. Se duse apoi la registratorul universității, unde manifestă aceeași curiozitate. Își încheie

ziua vizitînd biblioteca bodleană, ca să copieze cîte ceva din statutul universitar. În următoarele paisprezece zile, printre altele, trecu și pe la croitoria Shepherd și Woodward și petrecu o zi întreagă la teatrul sheldonian, ca să vadă cum decurge scurta ceremonie de înmînare a diplomelor unor studenți licențiați în litere. Stephen se documentă, de asemenea, asupra schemei interioare a hotelului Randolph, cel mai mare din Oxford. Aceasta îi luă atît de mult timp, încît directorul deveni bănuitor și Stephen trebui să plece înainte de a deveni suspect. Ultima lui deplasare a fost din nou la Clarendon, ca să stea de vorbă cu secretarul vistieriei universitare și să facă un tur al clădirii, însoțit de portar. Stephen îl preveni că s-ar putea ca de ziua ceremoniei anuale universitare Encaenia să vină din nou, să arate clădirea și unui american, dar nu dădu alte amănunte.

— De, nu va fi ușor... începu portarul. Stephen împături cu grijă și ostentativ o bancnotă de o liră și i-o dădu..., totuși sînt sigur că voi găsi o posibilitate, domnule.

În afară de plimbările pe care le făcu prin orașul universitar, Stephen își petrecu mult timp gîndind în fotoliul lui mare de piele și încă mai mult scriind la birou. În cea de a paisprezecea zi, proiectul lui era definitivat și gata să fie prezentat celorlalți trei. Pusese căruța pe roate, cum ar fi spus poate Harvey Metcalfe, și spera s-o vadă străbătînd un drum lung.

În dimineața următoare cinei de la Oxford, Robin se trezi devreme, pentru a evita în timpul micului dejun eventualele întrebări incomode pe care i le-ar fi putut pune soția lui în legătură cu seara precedentă. Plecă spre Londra de îndată ce putu să scape, iar la sosirea sa în Harley Street a fost întîmpinat de domnișoara Meikle, eficienta lui secretară de cabinet.

Elspeth Meikle era o scoțiană conștiincioasă și aspră care își considera activitatea nimic mai puțin decît o vocație.

Devotamentul ei fața de Robin, deși ea nu l-ar fi numit astfel nici măcar în gînd, era evident pentru toată lumea.

— În următoarele paisprezece zile vreau cît de puține programări posibile, domnișoară Meikle.

— Am înțeles, domnule doctor Oakley, spuse ea.

— Trebuie să fac niște cercetări și nu vreau să fiu întrerupt cînd lucrez.

Domnișoara Meikle era ușor surprinsă. Îl considerase întotdeauna pe doctorul Oakley un medic bun, dar nu și-l amintea să fi fost vreodată în trecut atît de preocupat de munca de cercetare. Pășind fără zgomot cu pantofii ei albi, se duse să introducă prima dintr-un grup de doamne, de o admirabilă sănătate, în cabinetul doctorului Oakley.

Robin își expedie pacienții cu o grabă nu prea politicoasă. Sări peste prînz și își începu după-amiaza dînd cîteva telefoane unor spitale din Boston și unui gastroenterolog cu care își făcuse practica la Cambridge. Apoi o chemă pe domnișoara Meikle.

— N-ai putea trece pe la librăria H.K. Lewis să-mi cumperi două cărți ? Am nevoie de cea mai recentă ediție a *Toxicologiei clinice*, scrisă de Polson și Tattersall, și de cartea lui Harding Rain despre vezică și abdomen.

— Desigur, domnule, spuse ea, fără să-i pese că va trebui să-și întrerupă prînzul, care consta dintr-un sandviș, ca să i le poată procura.

Cărțile se aflau la el pe birou înainte de a-și fi dat toate telefoanele și începu de îndată să citească, cu multă atenție, anumite fragmente din ele. A doua zi își contramandă pacienții de dimineață și se duse la spitalul St. Thomas să privească cum operează doi foști colegi ai săi. Încrederea în planul pe care îl concepuse creștea. Se întoarse în Harley Street și scrise cîteva observații în legătură cu tehnica de lucru pe care o observase în dimineața aceea, așa cum făcea pe vremea cînd era student. Făcu o pauză ca să-și reamintească cuvintele spuse de Stephen : „Să gîndiți așa cum ar gîndi Harvey Metcalfe. Să gîndiți, pentru prima oară în viață, nu

ca un profesionist prudent, ci ca un om care își asumă riscuri, ca un întreprinzător."

Robin se străduia să se pună pe lungimea de undă a lui Harvey Metcalfe, pentru ca atunci cînd va veni momentul planul lui să fie pregătit. Dar vor accepta ei oare să-i urmeze proiectul ? Aștepta cu nerăbdare întîlnirea.

Jean-Pierre se întoarse a doua zi de la Oxford. Nu-l impresionase prea mult nici unul dintre tinerii artiști, deși avusese senzația că Brian Davis părea promițător în picturile sale cu natură moartă, și își notase în minte să-i urmărească lucrările viitoare. Ajungînd la Londra, începu și el, ca și Robin și Stephen, să facă cercetări. O idee, care îi încolțise în minte la hotelul Eastgate, începu să germineze. Prin contactele numeroase pe care le avea în lumea artelor, se informă despre toate vînzările și cumpărările de picturi impresioniste importante din ultimii douăzeci de ani și făcu o listă a lucrărilor despre care se credea că sînt în prezent pe piață. Căută apoi unica persoană care avea capacitatea de a pune planul său în mișcare. Din fericire, omul de al cărui ajutor avea cea mai mare nevoie, David Stein, era în Anglia și dispus să-l viziteze. Dar va fi oare de acord să și colaboreze ?

A doua zi după-amiază, Stein sosi cu întîrziere și stătu de vorbă două ore cu Jean-Pierre, în odăița lui de la subsolul Galeriei Lamanns. La plecarea sa, Jean-Pierre rămase cu un zîmbet pe buze. O ultimă după-amiază petrecută la Ambasada Germană din Belgrave Square, urmată de o convorbire telefonică cu doctorul Wormit de la Preussischer Kulturbesitz din Berlin și de încă un telefon dat doamnei Tellegen de la Rijksbureau din Haga, îl făcură să aibă toate informațiile de care avea nevoie. Pînă și Metcalfe l-ar fi felicitat pentru ideea din urmă. Americanul și englezul vor trebui să fie la înălțime, ca să-i poată ține piept atunci cînd le va prezenta planul.

Deșteptîndu-se a doua zi, ultimul lucru care îl preocupa pe James era o idee cu care să-l întreacă pe Harvey Metcalfe

în viclenie. Mintea lui era complet ocupată cu lucruri mai importante. Dădu un telefon lui Patrick Lichfield acasă.

— Patrick ?

— Da, mormăi o voce.

— James Brigsley.

— O ! Bună, James. Nu te-am văzut de o grămadă de timp. Ce ți-a venit în minte de trezești omul la ora asta nenorocită ?

— E zece, Patrick.

— Serios ? Am fost la balul din Berkley Square astănoapte și nu m-am culcat decît pe la ora patru. Pot face ceva pentru tine ?

— Ai făcut o fotografie pentru *Vogue* unei fete al cărei prenume este Anne.

— Summerton, răspunse Patrick fără ezitare. Mi-a fost recomandată de agenția Stacpoole.

— Ce fel de fată e ?

— Nu am nici o idee, spuse Patrick. Am găsit-o teribil de drăguță. Doar că ea nu credea că sînt pe gustul ei.

— Iată o neîndoielnică dovadă de bun-gust, Patrick. Acum încearcă să adormi din nou. James puse receptorul în furcă.

Anne Summerton nu era trecută în cartea de telefon, deci această posibilitate cădea. James rămase în pat scărpinîndu-și țepii din barbă, pînă cînd o expresie de triumf îi lumină ochii. O privire rapidă de la litera S la Z a cărții de telefon îi procură numărul de care avea nevoie. Îl formă.

— Agenția Stacpoole.

— Pot vorbi cu directorul ?

— Cine sînteți ?

— Lordul Brigsley.

— Vă dau legătura, *my lord*.

James auzi clinchetul telefonului, apoi vocea directorului.

— Bună dimineața, *my lord*. Michael Stacpoole la telefon. Pot să vă fiu de folos cu ceva ?

— Sper că da, domnule Stacpoole. S-a întîmplat ceva în ultimul moment şi am rămas fără un manechin pentru deschiderea unui anticariat. Aş avea nevoie de o fată distinsă, cunoşti genul.

James o descrise apoi pe Anne, de parcă n-ar fi văzut-o niciodată.

— Avem două manechine în evidenţele noastre care cred că vi s-ar potrivi, *my lord*, îl informă Stacpoole. Pauline Stone şi Anne Summerton. Din păcate Pauline se află la Birmingham astăzi, pentru lansarea noului automobil Allegro, iar Anne pozează pentru reclama unei paste de dinţi la Oxford.

— Am nevoie de o fată astăzi, spuse James. Ce mult i-ar fi plăcut să-l informeze pe Stacpoole că Anne s-a întors în oraş. Dacă cumva afli că dintr-un motiv oarecare una dintre ele este liberă, să-mi dai un telefon la numărul 735-7227.

James închise telefonul, simţindu-se puţin decepţionat. Dacă nu va reuşi nimic astăzi, îşi spuse el, va încerca să se gîndească la planul de luptă împotriva lui Harvey Metcalfe. Tocmai începuse să se resemneze că va trebui să facă acest lucru, cînd sună telefonul. O voce stridentă anunţă :

— Aici agenţia Stacpoole. Domnul Stacpoole ar dori să vorbească cu lordul Brigsley.

— La telefon, răspunse James.

— Vă dau imediat legătura, *my lord*.

— Lordul Brigsley ?

— Da.

— Aici e Stacpoole, *my lord*. Se pare că Anne Summerton este liberă astăzi. Cînd aţi dori să vină la magazinul dumnevoastră ?

— O, exclamă James, luat uşor prin surprindere. Magazinul se află în Berkley Street, alături de restaurantul Empress. Se numeşte Albemarle Antiques. Am putea oare să ne întîlnim acolo, la douăsprezece patruzeci şi cinci ?

— Sînt sigur că ora este acceptabilă, *my lord*. Dacă nu vă telefonez în următoarele zece minute, înseamnă că totul este

în regulă. Poate veți avea amabilitatea să ne comunicați dacă corespunde. De obicei preferăm să vină clienții noștri la birou, dar sînt sigur că putem face o excepție în acest caz.

— Mulțumesc, îi spuse James și puse receptorul în furcă, încîntat de sine.

James stătea pe partea de vest a străzii Berkley, în ușa hotelului Mayfair, să poată vedea cînd vine Anne. Era întotdeauna punctuală. O zări sosind la douăsprezece patruzeci, din partea dinspre Piccadilly a străzii. Fusta ei era exact cum cerea ultima modă de lungă, și de data aceasta James putu să observe că picioarele îi erau suple și bine modelate, ca tot restul trupului. Se opri în fața restaurantului Empress, privind nedumerită la magazinul brazilian Trade Centre din dreapta ei și la expoziția de automobile Rolls Royce a lui H. R. Owen, din stînga.

James traversă strada, cu un zîmbet larg pe față.

— Bună dimineața, spuse el degajat.

— A, bună, răspunse Anne. Ce coincidență !

— Ce faci aici singură și cu un aer rătăcit ? întrebă James.

— Încerc să găsesc un magazin numit Albemarle Antiques. Nu știi cumva unde se află ? Mi s-a dat probabil o adresă greșită. Dar cum se pare că ai de-a face cu lorzii, poate îl cunoști pe proprietarul lui, lordul Brigsley ?

James surîse.

— Eu sînt lordul Brigsley.

Anne îl privi mirată, apoi izbucni în rîs. Își dădea seama de felul cum procedase James și se simțea flatată.

Prînziră împreună la Empress, restaurantul favorit din Londra al lui James. Îi povesti Annei de ce fusese și preferatul lordului Clarendon. „Știți de ce ? declarase lordul odată. Milionarii sînt puțin mai grași și amantele puțin mai subțiri decît în oricare alt restaurant din oraș.“

Prînzul fu un adevărat triumf, iar James trebuia să recunoască faptul că Anne era lucrul cel mai bun care i se întîmplase de foarte mult timp. După masă, ea îl întrebă unde să trimită agenția nota de plată.

— Cu ceea ce intenționez eu în viitor, răspunse James, ar trebui să fie pregătiți să mă îndatorez la ei pînă în gît.

7

Stephen îi strînse cu căldură mîna lui James, așa cum obișnuiesc americanii, și-i oferi un whisky mare cu gheață. Ce memorie bună are, gîndi James, și luă un gît să-și facă curaj să se apropie de Robin și Jean-Pierre. Printr-o înțelegere tacită, numele lui Harvey Metcalfe nu fu pronunțat. Vorbiră despre tot felul de alte lucruri și despre nimic în special, fiecare ținîndu-și strîns dosarul, pînă cînd Stephen îi chemă la masă. De data aceasta nu mai apelase la talentele bucătarului-șef și ale valetului din sala comună a profesorilor. În loc de aceasta, pe masă erau rînduite sandvișuri, bere și cafea, iar servitorii colegiului nu erau de față.

— E o cină de lucru, le explică Stephen, și, cum în cele din urmă Harvey Metcalfe va onora nota de plată, m-am străduit să fac economie. Nu dorim să ne îngreunăm în mod inutil sarcina, sporindu-i datoria cu sute de dolari cheltuiți de fiecare dată cînd ne întîlnim.

Ceilalți trei stăteau jos tăcuți, în timp ce Stephen scoase niște foi bătute mărunt la mașină.

— Încep, spuse el, cu o informație care ne privește pe toți. Am mai adunat cîteva date în legătură cu deplasările lui Harvey Metcalfe în cursul lunilor următoare. Se pare că își petrece verile făcînd același tur, ca să asiste la diverse evenimente sociale și sportive. Cele mai multe amănunte le aveți bine documentate în dosare. Ultimele date pe care le-am cules le veți găsi notate pe această pagină separată, care trebuie adăugată la dosar, cu numărul treizeci și opt bis. În ea scrie :

„Harvey Metcalfe va sosi în Anglia, în dimineața zilei de 21 iunie, la bordul vaporului QE2, care acostează la Southampton. Și-a rezervat deja pe navă apartamentul Trafalgare, unde va sta în timpul traversării, și și-a comandat un Rolls Royce, de la firma Guy Salmon, care să-l ducă la hotelul Claridge. Va rămîne acolo, în apartamentul regal, timp de două săptămîni, avînd bilete pentru fiecare zi a campionatului mondial de tenis de la Wimbledon. La sfîrșitul campionatului, va zbura la Monte Carlo, unde va locui pe iahtul său *Messenger Boy*, încă două săptămîni. Se întoarce apoi la Londra și la Claridge, să-și vadă iapa, Rosalie, concurînd pentru Premiul King George VI and Queen Elizabeth. Are loja lui particulară la Ascot pentru toate cele cinci zile de alergări. Se întoarce în America pe un jumbo jet al companiei aeriene Pan American, care pleacă de pe aeroportul Heathrow în 29 iulie, la unsprezece cincizeci și sosește pe aeroportul internațional Logan, din Boston.“

Ceilalți adăugară pagina treizeci și opt bis la dosarele pe care le aveau, conștienți și de data aceasta de numeroasele cercetări în detaliu pe care le făcuse Stephen. James începuse să se simtă rău și cu siguranță nu excelentele sandvișuri cu somon îi provocau această stare.

— Următoarea hotărîre pe care trebuie să o luăm, spuse Stephen, este cum să ne împărțim timpul pe care Metcalfe și-l petrece în Europa, astfel ca fiecare dintre noi să-și poată pune planul în aplicare. Robin, ce perioadă preferi ?

— Monte Carlo, spuse Robin fără ezitare. Am nevoie să pun mîna pe escroc cînd nu-i pe teren propriu.

— Mai vrea cineva perioada Monte Carlo ?

Nimeni nu spuse nimic.

— Tu ce perioadă preferi, Jean-Pierre ?

— Mi-ar plăcea cele două săptămîni ale campionatului de la Wimbledon.

— Le mai vrea cineva ?

Din nou, nu vorbi nimeni. Stephen continuă :

— Mie mi-ar conveni intervalul pentru Ascot și cele cîteva zile înainte de a se întoarce în America. Tu ce spui, James ?

— Pentru mine nu are importanță perioada, murmură James cam sfios.

— Foarte bine, aprobă Stephen.

Pe toți, în afară de James, convorbirea părea să-i încălzească.

— Acum să vorbim despre cheltuieli. A adus fiecare dintre voi un cec de zece mii de dolari ? Cred că e bine să gîndim în dolari, deoarece aceasta este moneda cu care a lucrat Metcalfe.

Fiecare membru al echipei îi dădu un cec lui Stephen. Cel puțin, gîndi James, aceasta este ceva ce pot face și eu la fel de bine ca ceilalți.

— Cheltuieli pînă la zi ?

Fiecare trecu din nou o notă lui Stephen și el începu să adune cifrele pe micul lui calculator HP 65, ale cărui indicatoare numerice străluceau roșii în camera slab luminată.

— Acțiunile ne-au costat un milion de dolari. Cheltuielile pînă la zi se ridică la o sută patruzeci și doi de dolari. Deci domnul Metcalfe ne datorează un milion o sută patruzeci și doi de dolari. Nici un ban în plus, nici un ban în minus, repetă el. Și acum să vorbim despre planurile fiecăruia dintre noi. Le vom lua în ordine. Lui Stephen îi plăcea să se țină de cuvînt. Jean-Pierre, Robert, eu, apoi James. Scena îți aparține, Jean-Pierre.

Jean-Pierre deschise un plic voluminos și scoase patru seturi de documente. Era hotărît să demonstreze că este pe măsura lui Stephen și, de asemenea, a lui Harvey Metcalfe. Le împărți la toți fotografii și hărți stradale pentru cartierele West End și Mayfair. Fiecare stradă era însemnată cu un număr care indica de cîte minute ai nevoie ca să o străbați pe jos. Jean-Pierre le expuse planul său cu lux de amănunte, începînd cu întîlnirea crucială pe care o avusese cu David

Stein şi sfîrşind cu părţile pe care ceilalţi le vor avea de executat.

— În ziua respectivă va fi nevoie de voi toţi. Robin va fi ziaristul, James reprezentantul Galeriei Sotheby, iar tu, Stephen, vei fi cumpărătorul. Va trebui să te exersezi să vorbeşti englezeşte cu accent german. Voi avea nevoie şi de două bilete pentru fiecare zi a campionatelor de la Wimbledon, în tribuna centrală, în faţa lojei lui Harvey Metcalfe.

Jean-Pierre îşi consultă notele.

— Adică de cealaltă parte a lojii nr. 17. Ai putea aranja asta, James ?

— Fără probleme. Voi vorbi chiar mîine dimineaţă cu Mike Gibson, arbitrul clubului.

— Bine. Şi acum va trebui să învăţaţi cu toţii să vă folosiţi de aceste cutiuţe fermecate. Sînt telefoane de buzunar Pye şi nu uitaţi că atît deţinerea cît şi folosirea lor este ilegală.

Jean-Pierre scoase patru aparate miniaturale şi dădu trei lui Stephen.

— Are cineva vreo întrebare ?

Urmă un murmur general de aprobare. În planul lui Jean-Pierre nu erau lacune.

— Felicitările mele, spuse Stephen. Putem conta pe un început foarte bun. Şi acum să te auzim pe tine, Robin.

Robin relată planul lui pentru cele paisprezece zile. Vorbi despre întîlnirea avută cu specialistul şi explică în ce constă efectul toxic al drogurilor anticolinesterase.

— Nu va fi uşor. Trebuie să avem răbdare şi să aşteptăm prilejul potrivit. Dar să fim gata în orice moment, cîtă vreme Metcalfe va fi la Monte Carlo.

— Unde vom locui la Monte Carlo ? întrebă James. Eu merg de obicei la Metropole. E mai bine să-l evităm.

— E în regulă, James. Am făcut rezervări provizorii la Hôtel de Paris, de la 29 iunie la 4 iulie. În orice caz, înainte de aceasta va trebui să fiţi prezenţi toţi la nişte şedinţe de lucru la spitalul St. Thomas.

Își consultară toți agendele și stabiliră o serie de întîlniri.

— Iată aici cîte un exemplar al cărții lui Houston, *Mic tratat de medicină*. Trebuie să citiți cu toții capitolele despre răni și contuzii. Nu aș vrea ca vreunul dintre voi să dea ochii peste cap cînd vom fi îmbrăcați în halate albe. Tu, Stephen, vei veni la Harley Street de azi în două săptămîni, pentru un curs medical intensiv, deoarece va trebui să fii foarte convingător ca medic.

Robin îl alesese pe Stephen, considerînd că datorită gîndirii lui matematice va fi în stare să aprofundeze tot ce era necesar în timpul limitat pe care îl aveau la dispoziție.

— Jean-Pierre, luna următoare vei frecventa în fiecare seară o casă de joc, să înveți bacara și douăzeci și unu și, de asemenea, cum trebuie să procedezi ca să joci mai multe ore la rînd fără să pierzi. Ți-ar fi de folos să faci rost de cartea lui Peter Arnold, *Enciclopedia jocurilor de noroc*, editată de Hatchards. James, tu va trebui să te antrenezi să conduci o camionetă la orele de vîrf și, de asemenea, va trebui să vii în Harley Street săptămîna viitoare, să facem o probă împreună.

Toți stăteau cu ochii larg deschiși. Dacă le va reuși aceasta, vor putea considera că sînt în stare de orice. Robin le citea în ochi îngrijorarea.

— Nu vă faceți griji, spuse el. Profesiunea aceasta a fost practicată timp de o mie de ani de doctori-vrăjitori. Oamenii nu discută niciodată dacă este vorba de un profesionist, și tu, Stephen, vei fi unul dintre ei.

Stephen dădu din cap afirmativ. Profesioniștii pot fi și ei mari naivi. Nu li se întîmplase aceasta la toți patru, cu Prospecta Oil ?

— Amintiți-vă, spuse Robin, ce scrie Stephen în partea de jos a paginii treizeci și trei din dosar : „Tot timpul trebuie să gîndim ca Harvey Metcalfe.“

Robin le mai dădu cîteva explicații despre modul corect de a proceda în anumite situații. Răspunse apoi la tot felul

de întrebări complicate, timp de douăzeci și opt de minute. În cele din urmă, Jean-Pierre fu silit să recunoască :

— Am crezut că nici unul dintre voi nu mă va putea bate, dar planul lui Robin e formidabil. Dacă ne alegem bine momentul, nu avem nevoie decît de un dram de noroc.

James se simțea din ce în ce mai stingherit, pe măsură ce se apropia rîndul său. Mai că ar fi dorit să nu fi acceptat invitația la cină ; regreta că a fost cel care i-a îndemnat pe ceilalți doi să accepte propunerea lui Stephen. Bine cel puțin că sarcinile care îi fuseseră date în primele două planuri erau întru totul de competența lui.

— Recunosc domnilor, spuse Stephen, că amîndoi ați fost la înălțime, dar propunerea mea vă va cere eforturi în plus.

Stephen începu să le vorbească despre rezultatele cercetărilor făcute în ultimele două săptămîni și să le expună planul său. Toți se simțeau ca niște studenți în prezența unui profesor. Tonul didactic al lui Stephen nu era intenționat. Devenise ca o a doua natură și, așa cum se întîmplă cu mulți profesori universitari, nu reușea să se dezbare de el nici cînd nu era la catedră. Prezentă agenda trimestrului numit Trinity și le explică felul cum funcționează săptămînile universitare, care este rolul cancelarului, al vicecancelarului, al registratorului și al secretarului vistieriei universitare. Ca și Jean-Pierre, dădu hărți fiecărui membru al echipei, de data aceasta fiind vorba de Oxford. Marcase foarte exact un traseu de la teatrul sheldonian la Colegiul Lincoln și de la Lincoln la hotelul Randolph și făcuse și un plan pentru eventualitatea că Harvey Metcalfe ar fi insistat să se folosească de propria lui mașină, în ciuda traficului cu sens unic.

— Robin, va trebui să te informezi despre ceea ce face vicecancelarul de ziua aniversării anuale a întemeierii universității, zi numită Encaenia. Nu va fi ca la Cambridge. Cele două universități au planuri asemănătoare, dar nu identice. Trebuie să cunoști în amănunțime traseul lui și ce mai obișnuiește să facă în ziua aceea. Am aranjat ca în ziua res-

pectivă să ai o cameră la dispoziție la Colegiul Lincoln. Jean-Pierre, tu va trebui să studiezi și să stăpînești bine obligațiile registratorului, aici la Oxford, și să cunoști drumul alternativ marcat pe hartă, ca să nu te întîlnești niciodată cu Robin. James, tu trebuie să știi cum procedează în exercițiul funcțiunii secretarul vistieriei universitare, amplasamentul biroului, cu care bănci lucrează și cum sînt încasate cecurile. Iar traseul pe care este probabil că îl va face de ziua Encaenia trebuie să-l cunoști ca pe o parte a moșiei tatălui tău. În ziua respectivă, rolul meu este cel mai ușor, deoarece voi fi eu însumi în toate, cu excepția numelui. Trebuie să învățați cum să vă adresați corect unul celuilalt. Vom avea o repetiție în costume, în cea de a noua săptămînă a trimestrului, într-o marți, cînd universitatea este destul de liniștită. Are cineva vreo întrebare ?

Domnea tăcerea, dar era o tăcere inspirată de respect. Toți își dădeau seama că planul lui Stephen cerea o coordonare perfectă și că pentru buna lui desfășurare era nevoie să repete de mai multe ori, ca să se poată adapta tuturor eventualităților. Dar, dacă vor fi convingători, va fi greu ca acțiunea să nu le reușească.

— Cît despre rolul meu la Ascot, este destul de simplu. Nu doresc decît ca Jean-Pierre și James să fie în padocul membrilor. Voi avea nevoie de două bilete pentru ei, pe care sper că ni le poți procura, James.

— Vrei să spui ecusoane, Stephen, îl corectă James.

— Da, asta am vrut să spun. Ne mai trebuie și cineva la Londra, care să trimită telegramele. Acesta poți fi tu, Robin.

— De acord, spuse Robin.

Timp de o oră ceilalți puseră alte întrebări de detaliu, ca planul să le devină tot atît de bine cunoscut cît îi era lui Stephen.

James nu spunea nimic și mintea lui începu să o ia razna ; spera că îl va înghiți pămîntul. Ba chiar se gîndea ce bine ar fi fost dacă nu ar fi întîlnit-o niciodată pe Anne, deși fata nu

avea nici o vină. De fapt abia aştepta să o vadă. Ce o să spună oare cînd ei vor...

— James, hai trezeşte-te, spuse Stephen aspru. Toţi aşteptăm.

Şase ochi erau acum fixaţi asupra lui. Ei etalaseră asul de cupă, de caro şi de pică. Dar avea el oare atuul ? James era fistîcit şi îşi turnă încă un pahar.

— Afurisit de parazit aristocrat ce eşti, îl apostrofă Jean-Pierre. Spune drept, n-ai nici o idee, nu-i aşa ?

— Păi, de fapt, m-am gîndit foarte mult, dar nu mi-a venit nimic în cap.

— Inutil, mai mult decît inutil, spuse Robert

James se bîlbîia neajutorat. Stephen îi tăie vorba scurt.

— Ascultă ce îţi spun, James, şi ascultă cu atenţie. Ne vom întîlni din nou după douăzeci şi una de zile. Pînă atunci trebuie ca fiecare dintre noi să cunoască, ca pe apă, planurile celorlalţi. O singură greşeală şi totul sare în aer. Ai înţeles ?

James dădu din cap afirmativ. Era hotărît să nu-i decepţioneze în această privinţă.

— Şi mai mult, spuse neînduplecat Stephen. Va trebui să vii cu un plan al tău propriu, ca să-l analizeze echipa. E limpede ?

— Da, şopti nefericit James.

— Mai este vreo întrebare ? dori să ştie Stephen.

Nu mai era nici una.

— Foarte bine. Recapitulăm încă o dată toate cele trei operaţiuni individuale.

Stephen ignoră murmurele de protest.

— Amintiţi-vă, avem de-a face cu un om care nu este obişnuit să fie învins. Nu vom avea o a doua şansă.

Timp de o oră şi jumătate discutară în detaliu toate trei operaţiunile, în ordinea punerii lor în practică. Mai întîi planul lui Jean-Pierre pentru cele două săptămîni ale campionatelor de la Wimbledon, în al doilea rînd cel al lui Robin pentru Monte Carlo, în al treilea rînd planul lui Stephen

care trebuia realizat în timpul alergărilor de la Ascot și în zilele următoare.

Era tîrziu și erau toți obosiți cînd se sculară în cele din urmă de la masă. Plecară somnoroși, avînd fiecare dintre ei cîteva sarcini de îndeplinit înainte de viitoarea lor întîlnire, de vinerea următoare, în amfiteatrul Jericho de la spitalul St. Thomas.

8

Următoarele douăzeci de zile se dovediră a fi extenuante pentru toți patru. Fiecare trebuia să stăpînească planurile celorlalți și să și-l organizeze pe al său. Vineri se întîlniră pentru prima din numeroasele ședințe de la spitalul St. Thomas, care ar fi fost un succes deplin dacă James ar fi reușit să-și țină firea. Nu doar vederea sîngelui îl dădea gata, era de-ajuns să vadă bisturiul. Din punctul lui de vedere, singura virtute a acestui calvar era că îi dăduse posibilitatea să evite de a le explica de ce nu vine și el cu o idee proprie.

Săptămîna următoare fură ocupați aproape tot timpul. Stephen, în Harley Street, urma un curs intensiv de medicină, ajungînd la un nivel destul de înalt de cunoaștere într-o anumită ramură a ei.

James petrecea cîteva ore zilnic conducînd o camionetă veche, de la spitalul St. Thomas pînă în Harley Street, cînd traficul era deosebit de greu, pregătindu-se astfel pentru proba finală de la Monte Carlo, unde avea senzația că va fi cu mult mai ușor. Se întoarse pentru o săptămînă și la Oxford, ca să fie la curent cu felul de a funcționa al biroului secretarului vistieriei universitare și să studieze deplasările domnului Caston.

Jean-Pierre, plătind suma de douăzeci și cinci de dolari din banii domnului Metcalfe, deveni, după o așteptare de patruzeci și opt de ore, membru de dincolo de ocean al clubului Claremont, cea mai distinsă casă de joc din Londra, apoi își petrecu serile privind cum cei bogați și leneși joacă bacara și douăzeci și unu, miza lor ajungînd adesea la o mie

de lire sterline. După ce privi trei săptămîni, se încumetă să meargă la cazinoul Golden Nugget din Soho, unde miza depășea rareori suma de cinci lire. Pînă la sfîrșitul lunii ajunsese să joace timp de cincizeci și șase de ore încontinuu și nu pierduse decît o sumă mică.

Problema care îl frămînta pe James era cum va veni totuși și el cu un plan personal. Cu cît se străduia mai mult, cu atît ideile îi scăpau mai repede. Se gîndea la plan chiar cînd conducea în plină viteză prin Londra. Într-o seară, după ce restitui camioneta garajului lui Carnie, de pe Lots Road, în Chelsea, își luă mașina proprie, Alfa Romeo, și îndreptîndu-se spre apartamentul Annei de lîngă rîu se întreba dacă să îndrăznească să-i spună ce îl roade.

Anne pregătea o cină specială pentru James. Își dădea seama că apreciază mîncarea bună, deși toată viața considerase aceasta ca pe ceva de la sine înțeles. Antreul preparat în casă mirosea bine, iar felul următor, *Coq au vin* era aproape gata. În ultima vreme, Anne începuse să nu mai accepte angajamente ca manechin în afara Londrei, căci nu-i plăcea să fie departe de James pentru mai mult timp. Era, de asemenea, conștientă că el era primul bărbat, după destul timp, cu care i-ar fi plăcut să facă dragoste, dar pînă atunci James nu făcuse nici o tentativă să treacă din sufragerie în dormitor.

James sosi cu o sticlă de Beaune Montée Rouge 1971. Pînă și vinul din pivnița sa scădea repede. Spera că va ține măcar pînă cînd planurile vor da roade, deși nu credea că are dreptul la o parte din răsplată, cîtă vreme nu reușea să contribuie cu un plan propriu.

Anne arăta superb. Purta o rochie dintr-un material negru, moale, care îl fascina pe James prin felul în care îi sublinia formele. Nu era fardată și nu purta bijuterii, iar părul ei bogat strălucea în lumina lumînărilor. Masa fusese un adevărat triumf pentru Anne, și James începuse să o dorească pătimaș. Părea nervoasă, vărsînd puțină cafea rîșnită în timp ce pregătea două cești micuțe de filtru. Ce o preocupa oare ? N-ar fi vrut să dea greș cu o comportare nedorită. James avea

mult mai multă experiență în a fi iubit decît în a iubi el însuși. Era obișnuit să fie adulat și să sfîrșească în pat cu niște fete care îl făceau să se înfioare de groază, în lumina rece și clară a dimineții. Pentru Anne, simțea cu totul altceva. Dorea să-i fie cît mai aproape, să o țină strîns în brațe și să o iubească. Mai presus de orice, dorea să o găsească alături de el dimineața.

Anne strînse masa, ferindu-se de privirea lui James. Se așezară să bea un pahar de coniac, în timp ce o ascultau pe Lena Horne cîntînd : *Îmi merge foarte bine fără tine.* Anne stătea pe podea, la picioarele lui James, ținîndu-și mîinile încleștate pe genunchi și uitîndu-se la foc. Șovăitor, el întinse o mînă și o mîngîie pe păr. Ea nu reacționă cîteva minute, apoi își aplecă pe spate capul și cu brațul îi trase obrazul în jos și îl lipi de al ei. El îi răspunse aplecîndu-se spre ea și atingîndu-i obrazul cu gura, în timp ce îi ținea capul între palme și-i mîngîia cu degetele urechile și gîtul. Pielea ei avea un vag parfum de iasomie și dinții îi străluceau în lumina focului, așa cum îl privea zîmbind. O sărută și lăsă să-i alunece mîinile în jos, pe trupul fetei. O simțea moale și fragilă sub mîinile lui. Îi mîngîie ușor sînii și coborî alături de ea, strîngînd-o lîngă trupul lui. Fără cuvinte, îi desfăcu fermoarul de la spate și privi cum rochia cade pe podea. Se ridică în picioare, cu ochii ațintiți în ochii ei, și se dezbrăcă în grabă. Anne îi privi trupul și zîmbi timid.

— James, iubitule, spuse ea încet.

După ce făcură dragoste, ca doi îndrăgostiți și nu ca doi amanți, Anne își puse capul pe umărul lui și îi mîngîie cu vîrful degetelor părul de pe piept.

— Ce s-a întîmplat, James ? Știu că sînt destul de timidă. Dar va fi...

— Ai fost minunată. Cerul mi-e martor că ai fost perfectă. Nu asta e problema... Anne, trebuie să-ți spun ceva, rămîi, te rog, așa și ascultă.

— Ești însurat ?

— Nu, e ceva cu mult mai rău. James rămase o clipă tăcut, aprinse o țigară și trase fumul adînc în piept. Sînt anumite ocazii în viață cînd o mărturisire este ușurată de circumstanțe. Îi povesti totul într-o amestecătură confuză. Anne dragă, am făcut o prostie grozavă, investind o sumă mare de bani într-o combinație a unei șlehte de escroci care mi i-au furat pe toți. Nici măcar nu am spus familiei. Vor fi teribil de nefericiți dacă vor afla vreodată. Ca să dreg sau poate să înrăutățesc lucrurile, m-am încurcat cu alți trei tipi, care s-au trezit în aceeași situație ca mine, și acum încercăm cu toții să ne căpătăm banii înapoi. Sînt băieți drăguți, plini de idei strălucite, dar nu știu cum să fac să vin și eu cu partea mea de contribuție. Mă cuprinde aproape nebunia cînd mă gîndesc că am o datorie de o sută cincizeci de mii de lire sterline, și mai trebuie și să-mi storc creierii ca să-mi vină o idee bună. Tu ești singura care, în ultima lună, m-a ajutat să nu-mi pierd mințile.

— James, ia-o de la început, dar nu atît de repede de data aceasta, îl rugă Anne.

James îi povesti din nou, cu amănunte, toată pățania cu Prospecta Oil, de la întîlnirea lui cu David Kesler la clubul Annabel la invitația la cină făcută de Stephen Bradley la Colegiul Magdalen, explicîndu-i de ce tot conduce ca un zănatic, în orele de vîrf ale traficului, o camionetă închiriată. Singurul amănunt pe care James l-a trecut sub tăcere a fost numele viitoarei lor victime, deoarece avea senzația că nedestăinuindu-l nu-și călca complet promisiunea pe care o făcuse celorlalți din echipă de a păstra secretul.

Anne respiră profund.

— Nu-mi vine în cap ce aș putea să-ți spun. E de necrezut. E ceva atît de neverosimil, încît nu pot decît să cred fiecare cuvînt.

— Mă simt mai ușurat acum, că m-am destăinuit ție, dar ar fi teribil dacă ar afla vreodată ceilalți.

— James, știi bine că nu voi spune nici un cuvînt nimănui. Doar că îmi pare teribil de rău să te știu într-o ase-

menea încurcătură. Trebuie să mă lași să încerc să vin și eu cu o idee. De ce să nu ne străduim împreună, fără ca ceilalți să știe ?

James se simțea deja mult mai bine.

Ea începu să-i mîngîie coapsa. După douăzeci de minute căzură într-un somn binecuvîntat, visînd la tot felul de planuri pentru a-l înfrînge pe Harvey Metcalfe.

9

În Lincoln, Massachusetts, Harvey Metcalfe începu să se pregătească pentru călătoria lui anuală în Europa. Avea de gînd să se distreze cît mai bine și să nu facă nici o economie. Intenționa să mai transfere niște bani din conturile din Zürich, la Banca Barclays, din Lombard Street, ca să-i aibă la îndemînă dacă se va hotărî să mai cumpere un armăsar de prăsilă, de la unul din grajdurile irlandeze, pentru crescătoria sa de cai din Kentucky. Arlene hotărîse să nu-l însoțească în această călătorie ; nu o trăgea inima spre Ascot și cu atît mai puțin spre Monte Carlo. Prefera să petreacă cîtva timp în Vermont, cu mama ei suferindă, care tot nu-i purta mult respect ginerelui atît de prosper.

Harvey controlă prin secretară dacă s-au făcut toate aranjamentele pentru vacanța sa. De fapt nu era nevoie să o controleze pe domnișoara Fish, dar era unul din obiceiurile lui Harvey. Domnișoara Fish lucra pentru el de douăzeci și cinci de ani, de cînd preluase Lincoln Trust. Cea mai mare parte a personalului plecase la sosirea lui Harvey, sau la scurt timp după aceea, dar domnișoara Fish rămăsese, nutrind în pieptul ei neademenitor speranțe din ce în ce mai palide pentru o eventuală căsătorie cu patronul. Pînă să-și facă apariția Arlene, domnișoara Fish devenise o complice competentă și discretă, fără de care Harvey s-ar fi descurcat foarte greu. O plătea corespunzător, astfel încît ea își înghiți amarul de a nu fi devenit doamna Metcalfe și rămase la locul ei.

Domnișoara Fish rezervase deja zborul scurt pînă la New York și apartamentul Trafalgar pe nava QE2. Traversarea

Atlanticului era aproape unica perioadă în care Harvey trăia fără telefon și telex. Personalul băncii era avertizat să contacteze transatlanticul numai în caz de urgență. La sosirea în Southampton îl va aștepta ca de obicei un Rolls Royce, care-l va duce la Londra, la apartamentul de la Claridge, pe care Harvey îl considera printre acele hoteluri, împreună cu Connaught și Browns, unde banii lui îi permiteau să se amestece cu persoane, cum le numea el, „de clasă".

Harvey zbură spre New York deosebit de bine dispus, relaxîndu-se și bînd în avion două pahare de Manhattan. Confortul oferit pe vapor era la fel de impecabil ca de obicei. Căpitanul, Peter Jackson, invita întotdeauna pasagerul care ocupa apartamentul Trafalgar sau Queen Anne să ia masa cu el în prima seară. La prețul de o mie cinci sute de dolari pe zi, nu puteai spune că aceasta ar fi fost o mare extravaganță din partea companiei Cunard. În asemenea ocazii, Harvey avea grijă să se comporte cît mai bine, dar și acest lucru era considerat de majoritatea celor care îl priveau drept o impertinență.

Unul dintre chelnerii italieni fusese însărcinat să aranjeze un mic divertisment pentru Harvey, de preferat sub forma unei blonde înalte și cu sîni mari. Taxa obișnuită pentru o noapte era de două sute de dolari, dar italianul putea să-i ceară lui Harvey și două sute cincizeci, fără să aibă probleme. La o înălțime de un metru șaizeci și nouă și o greutate de o sută trei kilograme, șansele de a-și găsi singur vreo tinerică la discotecă erau slabe și, cu ceea ce l-ar fi costat băuturile și cina, s-ar fi putut să cheltuiască aproape la fel de mult și să nu se aleagă cu nimic. Oamenii cu situația lui Harvey nu au timp pentru astfel de eșecuri și acceptă faptul că totul în viață are un preț. Cum traversarea nu dura decît cinci nopți, italianul reuși să-l țină pe Harvey tot timpul ocupat, deși se gîndea că n-ar fi fost ușor dacă Harvey ar fi făcut o croazieră de trei săptămîni pe Mediterana.

Harvey își petrecea zilele parcurgînd romanele pentru care nu avusese timp și despre care auzise că trebuie citite și făcînd cîteva exerciții fizice ; înota dimineața și se trudea în sala de gimnastică în timpul după-amiezii. Se aștepta să slăbească vreo patru sau cinci kilograme în timpul traversării, ceea ce era plăcut, dar la Claridge reușea întotdeauna să le pună la loc, înainte de a se întoarce în Statele Unite. Din fericire, hainele îi erau făcute de Bernard Weatherill din Dover Street, Mayfair, care printr-o îndemînare aproape genială și o croială impecabilă reușea să-l facă să pară mai degrabă masiv decît gras. La cele trei sute de lire sterline pe care le plătea pentru un costum, era minimum la care se putea aștepta.

Cînd cele cinci zile se apropiară de sfîrșit, Harvey era mai mult decît dispus să coboare din nou pe pămînt. Femeile, exercițiul fizic și aerul proaspăt îl remontaseră ; dăduse jos și cele cinci kilograme în timpul traversării. Avea convingerea că o mare parte din ele le pierduse în noaptea precedentă acostării, pe care o petrecuse cu o tînără indiană care făcuse *Kama Sutra* să pară un manual pentru adolescenți.

Unul dintre avantajele adevăratei bogății este faptul că toate micile corvezi ale vieții pot fi lăsate în seama altora. Harvey nu-și mai aducea aminte cînd făcuse sau desfăcuse pentru ultima oară o valiză, iar cînd nava acostă la chei, nu fu deloc surprins să constate că totul era împachetat și gata pentru vamă. O sută de dolari pentru șeful personalului făcu să apară din toate direcțiile oameni îmbrăcați în haine albe.

Lui Harvey îi făcea întotdeauna plăcere să debarce la Southampton. Îi plăceau englezii, deși îi era teamă că nu-i va înțelege niciodată. Păreau că se complac în a fi călcați în picioare de restul lumii. După al doilea război mondial renunțaseră la puterea lor colonială într-un mod pe care un om de afaceri american nu l-ar lua în considerare nici pentru ieșirea din propria sală de consiliu. Harvey renunțase în cele din urmă ; nu mai încerca să înțeleagă felul cum britanicii își conduseseră afacerile în timpul devalorizării lirei sterline

din 1967. Toți speculanții de pe fața pămîntului profitaseră de pe urma informațiilor secrete. Harvey știuse de marți dimineață că Harold Wilson intenționează să devalorizeze lira sterlină, începînd cu vineri ora șaptesprezece, după meridianul Greenwich, cînd Banca Angliei se închidea pentru weekend. Pînă joi, chiar și funcționarii tineri de la Lincoln Trust erau la curent. Nu era nici o mirare că bătrîna doamnă de pe Threadneedle Street fusese violată și jefuită de un miliard și jumătate de lire sterline, în cursul zilelor următoare. Harvey se gîndea adesea că britanicii, dacă și-ar mai însufleți puțin sălile de consiliu și s-ar pune la punct cu sistemul taxelor, ar putea sfîrși prin a fi cea mai bogată națiune din lume, în loc de a fi o națiune pe care, cum se exprimase *Economist*, arabii ar fi putut-o prelua cu profitul de pe petrol obținut în nouăzeci de zile. În timp ce britanicii flirtau cu socialismul fără să renunțe la *folie de grandeur*, păreau sortiți să devină o națiune neglijabilă. Totuși, Harvey îi adora.

Pășea grăbit pe punte, ca un om care urmărește ceva. Harvey nu învățase niciodată să se relaxeze complet, nici cînd era în vacanță. Putea petrece patru zile departe de lume, dar, dacă ar fi fost obligat să rămînă pe vaporul QE2 mai mult timp, ar fi început să negocieze cumpărarea companiei Cunard. Harvey îl întîlnise odată la Ascot pe Vic Matthews, președintele acesteia, și fusese mirat să-l tot audă îndrugînd despre prestigiul și reputația companiei. Harvey s-ar fi așteptat ca el să se laude cu veniturile sale. Prestigiul îl interesa, bineînțeles, și pe Harvey, dar el făcea în așa fel ca oamenii să afle mai întîi ce avere are.

Formalitățile de vamă durară, ca de obicei, puțin. Harvey nu avea niciodată ceva important de declarat cînd călătorea în Europa și, după ce controlară două din valizele sale Gucci, vameșii lăsară să treacă celelalte șapte fără să le mai inspecteze. Șoferul deschise ușa unui Rolls Royce alb, Corniche. Automobilul străbătu comitatul Hampshire și ajunse în Londra în ceva mai mult de două ore, dîndu-i timp lui Harvey să se odihnească înainte de cină.

Albert, portarul hotelului Claridge, luă poziția de drepți și salută cînd mașina trase la peron. Îl cunoștea de mult timp pe Harvey și știa că a venit, ca de obicei, pentru Wimbledon și Ascot. Urma, cu siguranță, să primească cincizeci de penny de cîte ori îi va deschide ușa mașinii. Harvey nu vedea diferența dintre o piesă de cincizeci de penny și una de zece, dar Albert salutase această schimbare încă de la introducerea sistemului decimal în Marea Britanie. În plus, Harvey îi dădea întotdeauna lui Albert cinci lire la sfîrșitul celor două săptămîni ale campionatelor de tenis dacă vreun american cîștiga la simplu. Cum ajungea întotdeauna și un american în finale, Albert paria prin agenția Ladbrokes pentru celălalt finalist, și în felul acesta cîștiga oricum. Pariurile și jocurile de noroc îi atrăgeau și pe Harvey și pe Albert, numai sumele implicate erau diferite.

Albert aranjă ca bagajele să fie trimise sus, în apartamentul regal, care în timpul anului mai fusese ocupat de regele Constantin al Greciei, de prințesa Grace de Monaco și de împăratul Hailé Selassié al Etiopiei, toți mult mai convinși decît el că locul lor e acolo. Dar Harvey se gîndea că totuși vacanța lui anuală la Claridge e mai sigură decît a lor.

Apartamentul regal este la primul etaj al hotelului și poți ajunge la el fie pe niște scări largi, în curbă, ce pornesc de la parter, fie cu un lift special. Harvey lua întotdeauna liftul la urcare și cobora pe scări. În felul acesta era convins că face puțină mișcare. Apartamentul este compus din patru încăperi : un dormitor, o cameră de toaletă, o baie și un salon elegant, care dă spre Brook Street. Mobila și picturile îți îngăduie să-ți imaginezi că mai ești în epoca victoriană. Doar telefonul și televizorul îți risipesc iluziile. Salonul este destul de mare ca să poată fi folosit pentru recepții sau, cînd este vorba despre un șef de stat, pentru întîlniri fastuoase. Henry Kissinger îl primise acolo pe Harold Wilson chiar cu o săptămînă în urmă. Lui Harvey îi plăcea să știe acest lucru.

Mai aproape de atît nu putea să spere că va ajunge vreodată de nici unul dintre cei doi bărbați.

După ce făcu un duș și își schimbă hainele, Harvey răsfoi corespondența care îl aștepta și citi telexurile de la bancă, care erau doar de rutină. Mai trase și un pui de somn înainte de a coborî la cină, în restaurantul principal.

Jos, în salonul mare, se afla obișnuitul cvartet de coarde, instrumentiștii dînd impresia unor refugiați unguri care nu au de lucru. Harvey îi recunoscu pe toți patru. Ajunsese la o vîrstă la care nu-i mai plăceau schimbările. Direcția hotelului Claridge, conștientă că majoritatea clienților au trecut de cincizeci de ani, avea grijă să le facă pe plac. François, chelnerul-șef, îl conduse pe Harvey la masa lui.

Harvey reuși să termine un mic cocteil de creveți, un mușchi filé de mărime potrivită și o sticlă cu Mouton Cadet. Cînd se apleacă să studieze căruciorul cu dulciuri, nu observă pe cei patru tineri care mîncau într-un separeu de cealaltă parte a sălii.

Stephen, Robin, Jean-Pierre și James îl vedeau bine pe Harvey Metcalfe, dar el ar fi trebuit să se aplece și să se mute puțin în spate ca să-i poată zări.

— Nu prea arată cum mă așteptam, comentă Stephen.

— S-a mai îngrășat puțin de cînd și-a făcut fotografiile acelea pe care ni le-ai procurat, spuse Jean-Pierre.

— E greu să-ți vină să crezi că există în realitate, după toate pregătirile pe care le-am făcut, remarcă Robin.

— Există, escrocul, n-ai grijă, spuse Jean-Pierre, și-i mai bogat cu un milion de dolari, din cauza prostiei noastre.

James nu spunea nimic. Tot mai era în dizgrație după eforturile zadarnice și scuzele cu care se prezentase la ultima întîlnire, deși ceilalți trei trebuiau să admită că erau foarte bine tratați oriunde se duceau împreună cu el. Claridge dovedea că nu este o pură întîmplare.

— Mîine, la Wimbledon, spuse Jean-Pierre. Mă întreb cine va cîștiga prima rundă.

— Tu, bineînțeles, intră și James în vorbă, sperînd să-l mai îmbuneze pe Jean-Pierre, care comenta acru faptul că nu-și dădea și el mai multă silință.

— Cît despre runda ta, James, o putem cîștiga numai dacă vei completa și tu un formular de participare.

James se afundă din nou în tăcere.

— Privind la proporțiile lui Metcalfe, aș zice că vom reuși cu planul tău, Robin, spuse Stephen.

— Dacă nu moare de ciroză la ficat înainte să ne dea nouă o șansă, răspunse Robin. Dar acum, că l-ai văzut, ce perspective crezi că ai la Oxford, Stephen ?

— Nu-mi dau încă seama. Am să mă simt mai bine după ce-mi voi asuma riscul de a-l întîlni la Ascot. Vreau să-l aud vorbind, să-l urmăresc în ambianța lui obișnuită, să văd ce fel de om este. Nu poți să-ți dai seama, văzîndu-l de cealaltă parte a restaurantului.

— S-ar putea să nu ai de așteptat prea mult. Mîine la ora aceasta s-ar putea să știm tot ceea ce avem nevoie, sau să fim cu toții la poliția din West End, spuse Robin. Poate nici startul nu o să reușim să-l luăm bine, dar să facem rost de două sute de lire sterline.

— Trebuie să reușim, spuse Jean-Pierre. Nu-mi pot permite să plătesc cauțiunea.

După ce Harvey dădu pe gît o cupă mare de Rémy Martin V.S.O.P., plecă de la masă, dînd chelnerului-șef o bancnotă nouă și foșnitoare.

— Mizerabilul, spuse Jean-Pierre, cu mult năduf.. E destul de trist să știm că ne-a furat banii, dar e umilitor să fii nevoit să te uiți cum îi cheltuie.

Cei patru se pregăteau să plece, o dată ce își realizaseră scopul pentru care se aflau acolo. Stephen plăti consumația și adăugă suma pe lista cheltuielilor campaniei împotriva lui Harvey Metcalfe. Plecară apoi pe rînd din hotel, încercînd să nu atragă atenția asupra lor. Lui James îi venea mai greu să

facă astfel, deoarece toți chelnerii și portarii țineau să-i spună : „Noapte bună, *my lord*."

Harvey se plimbă prin Berkley Square și nu observă că un tînăr înalt intră grăbit pe ușa florăriei Moyses Stevens, ca el să nu-l vadă. Harvey nu rezista niciodată dorinței de a întreba un polițist care este drumul spre Buckingham Palace, numai din plăcerea de a compara reacția lui cu a unui sticlete din New York, care stă sprijinit de un stîlp de felinar, mestecă chewing gum și poartă tocul revolverului pe șold. Așa cum a spus Lenny Bruce cînd a fost deportat din Anglia : „Pînă și porcii voștri e mult mai buni decît porcii noștri." Da, lui Harvey îi plăcea Anglia.

Ajunse la Claridge la ora douăzeci și trei și cincisprezece, făcu un duș și se băgă în pat, un pat dublu, larg, cu cearșafuri de in scrobite. Nu va fi nici o femeie cu el la Claridge, sau, dacă va fi, apartamentul regal nu avea să mai fie niciodată liber pentru el în timpul evenimentelor de la Wimbledon și Ascot. Camera părea că se mișcă cu el, dar, după cinci zile petrecute pe transatlantic, nu te puteai aștepta să fie altfel vreo două zile. Dormi bine totuși, fără să-l apese nici o preocupare.

10

Harvey se sculă la ora șapte și jumătate, un obicei de care nu se putea dezbăra, dar își îngădui luxul de a lua micul dejun în pat. La zece minute după ce telefonase, chelnerul sosi cu un cărucior încărcat cu jumătate de grapefruit, ouă cu șuncă, pîine prăjită, cafea neagră din care se ridicau aburi, un exemplar din *Wall Street Journal*, din ziua precedentă, ediția de dimineață a ziarelor *Times, Financial Times* și *International Herald Tribune*.

Harvey nu era sigur că ar fi supraviețuit pe timpul unei călătorii în Europa fără *International Herald Tribune*, numit de oamenii de meserie „Trib". Acest ziar unic, publicat la Paris, aparține în comun ziarelor *New York Times* și *Washington Post*. Apare zilnic doar o ediție de o sută douăzeci de mii de exemplare, care nu este tipărită decît după ce bursa din New York s-a închis. Prin urmare, cînd un american se trezea în Europa, nu era nevoie să se simtă rupt de realitatea de acasă. Cînd *New York Herald Tribune* încetă să mai apară, în 1966, Harvey fusese printre cei care îl sfătuise pe John H.Whitney să continue apariția în Europa a ziarului *International Herald Tribune*. Și de data aceea judecata lui Harvey se dovedi a fi bună. *International Herald Tribune* continuă să apară, absorbind ziarul rival *New York Times*, care nu avusese niciodată succes în Europa. De atunci ziarului i-a mers din bine în mai bine.

Harvey își trecu privirea de expert pe listele bursei din periodicele *Wall Street Journal* și *Financial Times*. Banca lui deținea în prezent foarte puține acțiuni, deoarece și el, ca și

Jim Slater în Anglia, bănuise că indexul Dow-Jones se va prăbuşi. În consecinţă, păstrase aproape numai valori disponibile, cu excepţia unor acţiuni aurifere sud-africane şi a altor cîteva, bine alese, după ce primise despre ele anumite informaţii cu circulaţie limitată. Singura tranzacţie monetară pe care ar fi dorit să o facă, piaţa fiind atît de instabilă, era să vîndă dolari şi să cumpere aur, astfel încît să prindă dolarul în scădere şi aurul în creştere. Circulau deja zvonuri la Washington că preşedintele Statelor Unite fusese sfătuit de secretarul trezoreriei, George Schultz, să permită americanilor să cumpere aur pe piaţa liberă, spre sfîrşitul anului sau la începutul anului următor. Harvey cumpăra aur de cincisprezece ani ; tot ce putea face preşedintele era să nu-i mai dea prilejul de a călca legea. După părerea lui Harvey, în momentul în care americanii vor putea cumpăra aur, balonul se va sparge şi preţul aurului va scădea. Bani buni se puteau face numai în perioada în care speculanţii anticipau creşterea şi Harvey avea de gînd să-şi lichideze aurul mult înainte de a ajunge pe piaţa americană. După ce preşedintele va lăsa aurul liber, Harvey nu mai vedea nici un profit în acţiunea de cumpărare.

Harvey controlă piaţa de mărfuri din Chicago. Cu un an în urmă, dăduse o lovitură cu cuprul. Acest lucru fusese posibil datorită unei informaţii secrete primite de la un ambasador african, o informaţie pe care diplomatul o dăduse unui număr prea mare de oameni. Harvey nu fu surprins citind că mai tîrziu fusese rechemat în patrie şi împuşcat.

Nu putea să reziste dorinţei de a vedea ce se întîmplă cu acţiunile Prospecta Oil, ajunse acum la o valoare stabilă de o optime de dolar ; nu se mai făceau nici un fel de tranzacţii, deoarece toţi voiau să vîndă şi nimeni să le cumpere. Acţiunile erau virtual fără nici o valoare. Zîmbi sardonic şi deschise ziarul *Times* la pagina de sport.

Articolul lui Rex Bellamy în legătură cu apropiatele campionate de la Wimbledon îl sugerau pe John Newcombe drept favorit şi pe Jimmy Connors, noul star american care

tocmai cîștigase la Italian Open, ca pe un alt favorit posibil. Presa britanică dorea să cîștige Ken Rosewall, în vîrstă de treizeci și nouă de ani. Harvey își aducea bine aminte de finala dramatică dintre Rosewall și Drobny, în 1954, cînd ajunseseră la cincizeci și opt de game-uri. Cei mai mulți dintre spectatori ținuseră cu Drobny, în vîrstă de treizeci și trei de ani, care învinsese în cele din urmă după trei ore de joc, cu 13-11, 4-6, 6-2, 9-7. Harvey ar fi dorit ca de data aceasta istoria să se repete, dar să învingă Rosewall, deși se temea că popularul jucător australian lăsase să-i scape șansele în timpul celor zece ani în care profesioniștii nu mai fuseseră admiși la Wimbledon. Oricum, nu vedea de ce cele două săptămîni nu ar fi fost pentru el un interval plăcut ; s-ar fi putut să învingă și un american, chiar dacă Rosewall nu reușea.

Pînă să sfîrșească micul dejun, Harvey avu timp să-și arunce privirea și asupra recenziilor de artă, lăsînd apoi ziarele împrăștiate pe jos. Mobila sobră Regency, serviciul elegant și apartamentul regal nu reușeau să schimbe obiceiurile lui Harvey. Se duse în baie să se radă și să facă un duș. Arlene îi spusese că cei mai mulți oameni procedează invers, fac duș și apoi mănîncă. Dar, îi răspundea Harvey, majoritatea oamenilor fac lucrurile invers decît le face el, și uite unde au ajuns !

Harvey petrecea de obicei prima dimineață a celor două săptămîni de Wimbledon vizitînd expoziția de vară a Academiei Regale de Artă din Piccadilly. În continuare, vizită cele mai multe galerii importante din West End — Agnew, Tooth, Marlborough, Wildenstein — toate la o distanță ușor de parcurs pornind de la Claridge. Dimineața aceea nu urma să fie o excepție. Harvey era mai mult decît orice o ființă cu tabieturi, caracteristică pe care echipa nu întîrzie să i-o cunoască.

După ce se îmbrăcă și dojeni personalul de serviciu că nu i s-a lăsat suficient whisky în comoda din apartament, coborî scările, ieși prin ușa rotativă care dădea în Davis Street și o porni spre Berkley Square. Harvey nu observă un tînăr stu-

dios, cu un radio cu două canale, pe cealaltă parte a drumului.

— A ieșit din hotel prin ușa din Davies Street, șopti Stephen în telefonul său portativ ; a pornit spre tine, James.

— Îl preiau cînd ajunge în Berkley Square, Stephen. Robin, mă auzi ?

— Da.

— Te anunț de îndată ce dau cu ochii de el. Stai unde ești, la Academia Regală.

— Fii fără grijă, spuse Robin.

Harvey se plimbă prin Berkley Square, coborî în Piccadilly și trecu prin arcadele acoperite ale Casei Burlington. Vădit indispus, se opri și se așeză la coadă, printre oameni de tot felul, în curtea din fața intrării, înaintînd pe lîngă Societatea Astronomică și Societatea Anticarilor. Nu observă, de cealaltă parte, un alt tînăr care stătea la intrarea Societății Chimiștilor, afundat în lectura unui volum intitulat *Chimia în Marea Britanie*. În cele din urmă, Harvey ajunse, urcînd panta acoperită cu covor roșu, la Academia Regală. Plăti la casă cinci lire sterline pentru un bilet de sezon, dîndu-și seama că va dori să revină de cel puțin trei sau patru ori. Petrecu restul dimineții studiind cele o mie o sută optzeci și două de picturi, dintre care nici una nu mai fusese expusă în lume, așa cum cereau regulile stricte ale Academiei. În ciuda acestor reguli, comitetul care făcuse selecția avusese de ales din cinci mii de tablouri.

În ziua vernisajului expoziției, cu o lună în urmă, Harvey achiziționase prin agentul său o acuarelă de Alfred Daniels, reprezentînd Camera Comunelor, la prețul de trei sute cincizeci de lire sterline, și două picturi în ulei de Bernard Dunstan inspirate din peisajul provincial englezesc, fiecare pictură costînd o sută douăzeci și cinci de lire sterline. Harvey considera că expoziția de vară putea fi considerată cea mai importantă din lume. Chiar dacă nu dorea să păstreze el însuși toate tablourile, ele constituiau cadouri

minunate la reîntoarcerea în Statele Unite. Acuarela lui Daniels îi amintea de un Lowry pe care îl cumpărase în urmă cu vreo douăzeci de ani la expoziția Academiei, cu optzeci de lire sterline, și se dovedise a fi și ea o investiție inteligentă.

Harvey ținea în mod deosebit să se uite la lucrările lui Bernard Dunstan. Erau, bineînțeles, toate vîndute. Dunstan era un artist ale cărui picturi se vindeau întotdeauna în primele minute după deschiderea expoziției. Deși Harvey nu fusese la Londra în ziua respectivă, nu-i fusese greu să cumpere ceea ce își dorea. Un om al său obținea un catalog și nota pe acei artiști despre care știa că Harvey îi putea revinde cu ușurință dacă considera alegerea greșită, sau îi păstra dacă era de acord cu judecata lui. La ora zece, cînd se deschidea expoziția, agentul se ducea direct la masa la care se făceau vînzările și achiziționa cele cinci sau șase lucrări pe care și le notase în catalog, înainte ca el sau altul, în afara persoanelor de la Academie, să le fi văzut. Harvey studia cu grijă aceste cumpărături făcute prin delegare. De data aceasta era bucuros să le păstreze pe toate. Dacă era printre ele una care să nu-și găsească locul în colecția proprie, putea fi restituită pentru a fi vîndută altcuiva, cu obligația de a o cumpăra tot el, dacă nu se găsea nimeni care să fie interesat. În douăzeci de ani cumpărase peste o sută de picturi cu această metodă și restituise abia douăzeci, reușind întotdeauna să găsească un alt cumpărător. Harvey avea sistemul său pentru orice lucru.

La ora treisprezece, după o dimineață perfect satisfăcătoare, plecă de la Academia Regală. Rolls Royce-ul alb îl aștepta în fața intrării.

— Wimbledon.

— Mii de draci.

— Ce-ai spus ? întrebă Stephen.

— Mii de draci. Se duce la Wimbledon, așa că pentru astăzi ne-a scăpat, spuse Robin.

Însemna că Harvey nu avea să se mai întoarcă la hotelul Claridge pînă la cel puțin șapte sau opt seara. Programaseră

să-l urmărească prin rotaţie, deci Robin se urcă în automobilul său Rover 3500 V8, pe care îl lăsase parcat în St. James Square, şi o porni spre Wimbledon. James obţinuse pentru fiecare zi a campionatelor cîte două bilete în faţa lojii lui Harvey Metcalfe.

Robin ajunse la Wimbledon la cîteva minute după Harvey şi îşi ocupă locul în tribuna centrală, destul de departe în marea de oameni, ca să rămînă neobservat. Atmosfera pentru meciul de deschidere începuse deja să se încălzească. Campionatele de la Wimbledon păreau să devină tot mai populare în fiecare an şi tribuna centrală era complet ocupată. Prinţesa Alexandra şi primul-ministru stăteau în loja regală, aşteptînd intrarea gladiatorilor. Pe micile ecrane verzi, din partea de sud a terenului, apărură numele lui Kodes şi Stewart, în timp ce arbitrul îşi ocupa locul pe scaunul său înalt, din mijloc, chiar deasupra fileului. Mulţimea începu să aplaude, în timp ce jucătorii, amîndoi îmbrăcaţi în alb, intrau pe teren, purtînd fiecare patru rachete. La Wimbledon nu este permis concurenţilor să se îmbrace în alte culori, deşi s-a făcut o mică concesie jucătoarelor, îngăduindu-li-se ca bordura costumelor pe care le poartă să fie colorată.

Robin urmări cu plăcere meciul de deschidere între Kodes şi un jucător neselecţionat din Statele Unite, care puse la grea încercare pe campion, înainte de a pierde ; scorul : 6-3, 6-4, 9-7, în favoarea cehului. Lui Robin îi păru rău cînd Harvey hotărî să plece, la mijlocul unui meci de dublu foarte interesant. Datoria în primul rînd, îşi spuse el, urmărind de la o distanţă sigură Rolls Royce-ul alb care se îndrepta spre Claridge. La sosire, telefonă la apartamentul lui James, pe care echipa îl folosea drept cartier general la Londra. Îl informă pe Stephen.

— Ne putem retrage pentru ziua de astăzi, spuse Stephen. Vom încerca din nou mîine. Bietul Jean-Pierre

avea pulsul o sută cincizeci azi-dimineață. Nu știu cum va rezista la mai multe zile de alarmă falsă.

În ziua următoare, Harvey ieși de la Claridge, traversă Berkley Square intrînd în Burton Street; apoi merse pe Bond Street, oprindu-se la cincizeci de metri de galeria lui Jean-Pierre. De acolo însă o porni spre est în loc de vest și intră la sediul firmei Agnew, unde avea o întîlnire cu patronul, sir Geoffrey Agnew, ca să-i spună ce picturi impresioniste noi au mai apărut pe piață. Sir Geoffrey se grăbea să se ducă la altă întîlnire și nu stătu de vorbă decît cîteva minute cu Harvey. Nu avea nimic de valoare să-i ofere.

La scurt timp, Harvey ieși de la Agnew, purtînd drept consolare o machetă de Rodin, un fleac de opt sute de lire sterline.

— A ieșit, anunță Robin, și se îndreaptă în direcția bună.

Jean-Pierre își ținu respirația, dar Harvey se opri din nou, de data aceasta la Galeria Marlborough, ca să privească ultima expoziție a Barbarei Hepworth. Petrecu mai bine de o oră admirîndu-i operele, dar se gîndi că prețurile sînt pentru moment exagerate. Cumpărase numai cu zece ani în urmă două lucrări ale ei cu opt sute de lire sterline. Galeria Marlborough cerea acum de la șapte mii pînă la zece mii de lire sterline pentru o lucrare. Renunță și continuă drumul pe Bond Street.

— Jean-Pierre ?

— Da, răspunse o voce nervoasă.

— A ajuns aproape de Conduit Street, cam la cincizeci de metri de intrarea la galeria ta.

Jean-Pierre pregăti vitrina, scoțînd o acuarelă de Graham Sutherland, *Tamisa și barcagiul*.

— S-a întors spre dreapta, nemernicul, anunță James, care își avea locul pe trotuarul din fața intrării în galerie. A pornit-o în jos, pe Burton Street, pe partea dreaptă.

Jean-Pierre îl puse pe Sutherland la loc, pe șevaletul din vitrină și se duse la toaletă, mormăind ca pentru sine :

— Nu pot să mă descurc cu doi rahați deodată.

Între timp, Harvey intră în Burton Street pe o poartă care nu atrăgea deloc atenția și urcă scările la Tooth, nutrind speranța să găsească ceva în această galerie care devenise vestită pentru impresioniștii pe care îi prezenta. Un Klee, un Picasso și un Salvador Dali, nimic care să-l intereseze pe Harvey. Deși foarte bine executat, tabloul lui Klee nu era atît de bun ca cel pe care îl avea el în sufrageria din Lincoln, Massachusetts. În afară de aceasta, s-ar fi putut să nu se potrivească cu planurile de decorație interioară pe care le avea Arlene. Nicholas Tooth, directorul administrativ, îi promise să-l aibă în vedere și să-l anunțe la Claridge dacă se va ivi ceva interesant.

— A pornit-o din nou, dar cred că se îndreaptă spre hotel.

James încercă de la distanță să-i impună voința și să-l facă să se întoarcă spre galeria lui Jean-Pierre, dar Harvey se îndreptă spre Berkley Square, abătîndu-se doar pe la Galeria O'Hana. Albert, portarul hotelului Claridge, îi spusese că au un Renoir expus în vitrină, și chiar așa era. Dar era vorba doar de o pînză pe jumătate terminată, pe care era evident că Renoir o considerase un exercițiu care îi plăcuse destul de puțin ca să-l lase neterminat. Harvey era curios cît costă și intră în galerie.

— Treizeci de mii de lire sterline, spuse vînzătorul, de parcă ar fi fost vorba de zece lire și nimic mai mult.

Harvey fluieră prin strungăreața dintre dinții din față. Îl mira întotdeauna faptul că o lucrare de calitate inferioară a unui pictor cu nume binecunoscut putea ajunge la treizeci de mii de lire sterline, în timp ce o lucrare remarcabilă a unui artist a cărui reputație nu era recunoscută poate fi cotată la numai cîteva sute de dolari. Mulțumi vînzătorului și plecă.

— Este o plăcere să vă văd, domnule Metcalfe.

Pe Harvey îl flata întotdeauna cînd oamenii își aduceau aminte de numele său. Dar, ce dracu' ! Cum să nu-și aducă

aminte ? Cumpărase doar de la ei anul trecut un Monet de şaizeci şi două de mii de lire sterline.

— Acum a plecat sigur spre hotel, spuse James.

Harvey nu rămase decît cîteva minute la Claridge, de unde luă unul dintre faimoasele coşuri cu sandvişuri făcute cu icre negre, şuncă, carne de vacă rece, brînză, iar ca desert tort de ciocolată, pregătite de restaurantul hotelului, special pentru a fi consumate la Wimbledon.

Era rîndul lui James să asiste la campionatele de tenis şi hotărî să o ia cu el şi pe Anne. De ce nu ? Cunoştea adevărul. Era ziua fetelor şi era rîndul campioanei americane Billie Jean King să intre pe teren. Juca împotriva americancei neselecţionate Kathy May, care părea pregătită pentru o luptă grea. Aplauzele cu care fu întîmpinată Billie Jean nu erau demne de capacitatea ei, dar, din anumite motive, nu se bucurase niciodată de simpatia publicului de la Wimbledon. Harvey era însoţit de un invitat care, după părerea lui James, arăta ca cineva din Europa Centrală.

— Care este victima voastră ? întrebă Anne.

— Se află exact în faţa noastră. Omul care vorbeşte cu tipul acela îmbrăcat într-un costum de haine gri-deschis şi pare un funcţionar guvernamental din Comunitatea Economică Europeană.

— Bărbatul cel gras şi scund ? întrebă Anne.

— Da, spuse James.

Orice alt comentariu al Annei fu întrerupt de strigătul arbitrului : „Play“, şi atenţia tuturor se îndreptă spre Billie Jean. Era exact ora paisprezece.

— Ai fost amabil să mă inviţi la Wimbledon, Harvey, spuse Jörg Birrer. Nu reuşesc în ultima vreme să-mi fac timp pentru distracţii. Nu poţi lăsa piaţa mai mult de cîteva ore, fără să apară vreun motiv de panică undeva în lume.

— Dacă ai această senzaţie, a venit momentul să te retragi, spuse Harvey.

— Nu-i nimeni care să-mi ia locul, spuse Birrer. Sînt președintele băncii de zece ani și a-mi găsi un succesor pare să fie sarcina cea mai grea pe care am întîmpinat-o.

— Primul game cîștigat de doamna King. Doamna King conduce cu un game la zero în primul set.

— Și acum, Harvey, te cunosc prea bine ca să-mi închipui că m-ai invitat numai pentru plăcerea de a mă vedea.

— Ce minte bănuitoare ai, Jörg !

— N-am încotro, în meseria mea.

— Am vrut doar să știu cum stau cele trei conturi ale mele și să te informez despre planurile pe care le am pentru lunile următoare.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu două game-uri la zero în primul set.

— În contul tău oficial nr.1 ai cîteva mii de dolari în credit. În contul numerotat, de bunuri, ești în debit cu trei mii șapte sute douăzeci și șase de dolari, dar ai treizeci și șapte de mii de uncii de aur la prețul de vînzare al zilei, de o sută treizeci și cinci de dolari uncia.

— Ce mă sfătuiești să fac cu aurul ?

— Păstrează-l, Harvey. Eu tot mai cred că președintele Statelor Unite are de gînd sau să anunțe un standard nou pentru aur, sau va permite concetățenilor tăi să cumpere aur pe piața liberă, în cursul anului următor.

— Și eu cred tot așa, dar sînt convins, de asemenea, că trebuie să vindem cu cîteva săptămîni mai înainte de a da năvală masele. Am eu o teorie în privința aceasta.

— Mă aștept să ai dreptate, ca de obicei, Harvey.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu trei game-uri la zero în primul set.

— Cît iei dobîndă la suma cu care mi-am depășit contul în bancă ?

— Unu și jumătate la sută peste procentul interbancar, care acum este de treisprezece douăzeci și cinci, deci îți luăm un procent anual de paisprezece șaptezeci și cinci, în timp ce prețul aurului crește cu aproape șaptezeci la sută anual. Nu

mai poate continua astfel, dar ne mai rămîn încă vreo cîteva luni.

— O.K., spuse Harvey. Stai așa pînă la 1 noiembrie și atunci studiem din nou situația. Prin telex codificat, ca de obicei. Nu știu ce s-ar face lumea fără elvețieni.

— Dar fii atent, Harvey. Ai aflat că în poliția noastră există mai mulți specialiști în fraudă decît sînt pentru omucidere ?

— Tu vezi-ți de treaba ta, Jörg, și eu îmi văd de a mea. În ziua în care o să mă sperii de cîțiva birocrați prost plătiți din Zürich, care își poartă inima în pantaloni, am să te anunț. Și acum mănîncă-ți prînzul și privește jocul. Vorbim despre celelalte conturi mai tîrziu.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu patru game-uri la zero în primul set.

— Sînt cufundați în conversație, spuse Anne. Nu pot să cred că îi distrează jocul.

— Încearcă probabil să cumpere Wimbledon-ul la prețul de cost, glumi James. Partea proastă este că, văzîndu-l pe omul ăsta în fiecare zi, începi să ai un fel de respect pentru el. Este persoana cea mai bine organizată pe care am cunoscut-o în viața mea. Dacă se comportă astfel în timpul vacanței, cum naiba poate fi cînd lucrează ?

— Nu pot să-mi imaginez, spuse Anne.

— Game pentru domnișoara May. Doamna King conduce cu patru game-uri la unu în primul set.

— Nu-i de mirare că este atît de gras. Privește cum se îndoapă cu prăjitura aceea. James își ridică binoclul Zeiss. Pentru că veni vorba, dragă, ai adus ceva pentru masa de prînz ?

Anne scormoni în coș și dădu la iveală o franzelă cu salată proaspătă pentru James. Cît despre ea, se mulțumi să ciugulească o tulpină de țelină.

— M-am cam îngrășat, explică ea. Mă tem că n-o să mai încap în hainele de iarnă pe care trebuie să le prezint

săptămîna viitoare. Atinse piciorul lui James și zîmbi. Probabil pentru că sînt atît de fericită.

— Ai grijă și nu fi prea fericită. Te prefer subțire.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu cinci game-uri la unu, în primul set.

— Un meci care va fi cîștigat cu ușurință, spuse James. Se întîmplă foarte des la meciurile de deschidere. Publicul vine numai să vadă dacă este în formă bună campionul și cred că va fi greu de bătut anul acesta, o dată ce vrea să egaleze recordul Helenei Moody, care a cîștigat de opt ori campionatul de la Wimbledon.

— Game și set cîștigat de doamna King cu șase la unu. Doamna King conduce cu un set la zero. Mingi noi, vă rog. Servește domnișoara May.

— Trebuie să-l supraveghem toată ziua ? întrebă Anne.

— Nu. Doar pînă cînd ne asigurăm că se întoarce la hotel și că nu-și schimbă brusc planurile sau face altă prostie de acest gen. Dacă pierdem ocazia cînd trece pe lîngă galeria lui Jean-Pierre, s-ar putea să nu ne mai întîlnim cu o alta.

— Ce faceți dacă hotărăște să-și schimbe planurile ?

— Dumnezeu știe. Sau mai bine-zis, Stephen știe. El este creierul.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu un game la zero în al doilea set.

— Biata domnișoară May ! Are la fel de mult succes ca și tine, James. Cum pare să se desfășoare acțiunea lui Jean-Pierre ?

— Groaznic. Metcalfe nici nu s-a apropiat de galerie. Astăzi era la o distanță de treizeci de metri, cînd s-a întors și a luat-o în direcție opusă. Bietul Jean-Pierre aproape că a avut o criză de inimă. Dar avem mari speranțe pentru mîine. Pînă acum se pare că s-a uitat la toate magazinele de artă din Piccadilly și partea de sus din Bond Street și de ceva putem fi siguri cînd este vorba de Harvey Metcalfe : face lucrurile temeinic. Deci nu există îndoială că va trece și prin partea de teritoriu care ne interesează, mai devreme sau mai tîrziu.

— Ar fi trebuit ca fiecare dintre voi să facă o asigurare pe viață de un milion de dolari în favoarea celorlalți trei, spuse Anne, în felul acesta, dacă unul are un atac de cord, toți ceilalți își capătă banii înapoi.

— Nu-i nimic de rîs, Anne. Este o adevărată tortură să fii în preajmă și să aștepți, mai ales cînd el este cel care trebuie să facă toate mișcările.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu două game-uri la zero în al doilea set și cu un set la zero.

— Ce se aude despre planul tău ?

— Nimic. N-am nici o idee. Și acum, cînd am început să lucrăm pentru ceilalți, am și mai puțin timp să mă concentrez.

— Ce-ar fi să-l seduc eu ?

— Nu-i o idee rea. Dar ar trebui să fii ceva cu totul special ca să storci o sută de mii de dolari de la el, cînd, dacă așteaptă în dreptul hotelului Hilton sau în Shepherd Market, găsește același lucru cu numai treizeci de dolari. Dacă am reușit să știm ceva precis despre acest domn, este că pretinde să obțină marfă de valoare echivalentă cu prețul pe care l-a plătit. La treizeci de dolari pe noapte ți-ar trebui ceva mai puțin de cincisprezece ani ca să obții numai partea mea și nu sînt sigur că ceilalți trei vor fi dispuși să aștepte atît de mult. De fapt, nu sînt sigur că vor să mai aștepte nici cincisprezece zile.

— Găsim noi ceva. Nu te necăji, spuse Anne.

— Game pentru domnișoara May. Doamna King conduce cu două game-uri la unu.

— Har Domnului ! Domnișoara May a reușit să ia un game. Excelent prînz, Harvey.

— Specialitatea hotelului Claridge, spuse Harvey. Cu mult mai bine decît să te înghesui în restaurant, de unde nici nu poți măcar să urmărești tenisul.

— Billie Jean o face harcea-parcea pe biata fată.

— Nu mai rău decît mă așteptam, spuse Harvey. Și acum, Jörg, în legătură cu celălalt cont al meu, cel numerotat.

Din nou bucăţica de hîrtie pe care erau scrise cîteva numere îşi făcu apariţia. Această discreţie a elveţienilor face ca jumătate din lumea celor bogaţi, începînd cu capete de stat pînă la şeici arabi, să le încredinţeze banii. În schimb, elveţienii menţin una dintre cele mai sănătoase economii din lume. Sistemul funcţionează, de ce să te duci în altă parte ? Birrer petrecu cîteva minute studiind cifrele.

— La 1 aprilie — numai tu eşti în stare să alegi această zi, Harvey — ai transferat şapte milioane patru sute optzeci şi şase de mii de dolari pe contul nr. 2, care era deja în credit cu două milioane şapte sute nouăzeci şi una de mii patru sute douăzeci şi opt de dolari. În 2 aprilie, în urma dispoziţiilor date de tine, am depus un milion de dolari la Banco do Minas Gerais pe numele Silverman şi Elliott. Am achitat la Reading şi Bates nota de plată în valoare de patru sute douăzeci de mii de dolari pentru împrumutul instalaţiei, cît şi alte cheltuieli, care s-au ridicat la un milion patruzeci şi una de mii o sută doisprezece dolari, astfel încît contul tău nr. 2 este în prezent de opt milioane şapte sute cincizeci şi trei de mii trei sute şaisprezece dolari.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu trei game-uri la unu în al doilea set şi cu un set la zero.

— Foarte bine, spuse Harvey.

— Vorbeşti de tenis sau de bani ?

— De amîndouă. Şi acum, Jörg, voi avea probabil nevoie de vreo două milioane de dolari în următoarele şase săptămîni. Vreau să cumpăr una sau două picturi aici la Londra. Am văzut un Klee care îmi place destul de mult şi mai sînt cîteva galerii pe care doresc să le vizitez. Dacă ştiam că tentativa cu Prospecta Oil se va dovedi un asemenea succes, aş fi supralicitat pe Armand Hammer la Sotheby-Parke Bernet, anul trecut, pentru Van Gogh. Voi mai avea nevoie şi de nişte bani gheaţă ca să-mi cumpăr cîţiva cai de prăsilă la licitaţia Ascot pentru cai de curse. Herghelia mea a început să scadă şi tot mai este una dintre ambiţiile mele cele mai mari să cîştig Premiul King George and Elizabeth.

(James ar fi tresărit dacă l-ar fi auzit pe Harvey prescurtînd astfel numele premiului.) Cel mai bun rezultat pe care l-am avut pînă acum a fost locul trei și nu mi se pare satisfăcător. Anul acesta particip cu Rosalie, iapa cea mai bună pe care am avut-o de mulți ani încoace. Dacă pierd, trebuie să-mi refac herghelia, dar al naibii să fiu dacă nu voi cîștiga anul acesta.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu patru game-uri la unu și cu un set la zero.

— Deci, se pare că va cîștiga doamna King, spuse Birrer. Voi informa casierul-șef că vei avea nevoie de sume mari de bani în lunile următoare.

— Dar nici nu vreau ca ceea ce rămîne să lenevească în bancă. Deci mai cumpără aur în lunile următoare, cu mare băgare de seamă la preț, ca apoi să ne scăpăm de el pe piața newyorkeză. Dacă începe să-și piardă din valoare pe piață, îți telefonez eu la Zürich. În fiecare seară, la închiderea băncilor, împrumută profitul pe durata nopții unor bănci sigure și investește în titluri comerciale triplu „A".

— Ce ai de gînd să faci cu toți banii aceștia, Harvey, dacă țigările alea nu îți vin de hac înainte ?

— Ei, las-o baltă, Jörg. Parcă ar vorbi doctorul meu. Ți-am spus de o sută de ori, anul viitor mă retrag, gata, îi pun cruce.

— Nu prea te văd abandonînd cursa de bunăvoie, Harvey. Îmi vine amețeală cînd mă întreb cît ești de bogat acum.

Harvey rîse.

— Nici eu nu aș putea să-ți spun aceasta, Jörg. Vorba lui Aristoteles Onassis, dacă-i poți socoti, e ca și cum n-ai avea nimic.

— Game pentru doamna King. Doamna King conduce cu cinci game-uri la unu și cu un set la zero.

— Ce mai face Rosalie ? Avem indicațiile tale să trecem toate conturile pe numele ei la Boston dacă ți se întîmplă ceva.

— E bine. Mi-a telefonat azi-dimineață ca să-mi spună că nu poate veni cu mine la Wimbledon, fiind prinsă cu

munca ei. Presimt că se va mărita în cele din urmă cu un american bogat, deși nu ar avea nevoie. Au cerut-o destui. Nu-i vine ușor să-și dea seama dacă o fac de dragul ei sau al banilor. Am avut o discuție cu ea pe tema aceasta acum vreo doi ani și mi-e teamă că încă nu m-a iertat.

— Game, set și meci pentru doamna King : 6-1, 6-1.

Harvey, Jörg, James și Anne se întrecură în aplauze, în timp ce cele două jucătoare ieșeau de pe teren, făcînd o reverență în fața lojii regale, spre președintele tuturor cluburilor din Anglia și spre Alteța sa regală ducele de Kent. Harvey și Jörg Birrer rămaseră și la meciul următor, un dublu, apoi se întoarseră la Claridge pentru cină.

Lui James și Annei le făcuse plăcere după-amiaza petrecută la Wimbledon și, după ce îl văzură pe Harvey în siguranță la Claridge, însoțit de prietenul său european, se întoarseră în apartamentul lui James.

— Stephen, m-am întors. Metcalfe s-a retras pentru noapte. Din nou pe baricade mîine dimineață la opt și jumătate.

— Foarte bine, James. Poate mîine mușcă nada.

— Să sperăm.

Zgomotul apei de la robinet îl conduse pe James în bucătărie, în căutarea Annei. Era cu brațele ude pînă la cot de apă înspumată, frecînd cu un spălător de sîrmă o cratiță pentru sufleu.

— Iubitule, nu vreau să-ți vorbesc de rău pe femeia de serviciu, dar aceasta este singura bucătărie pe care am văzut-o, unde trebuie să speli vasele înainte de a găti.

— Știu. Nu curăță niciodată altceva decît lucrurile curate din apartament. Cu fiecare săptămînă sarcinile ei devin tot mai ușoare.

Se așeză la masa din bucătărie, admirînd trupul zvelt al fetei.

— Îmi promiți să mă freci și pe mine așa pe spate, dacă mă duc să fac o baie înainte de cină ?

— Da, cu spălătorul de sîrmă.

Cada era plină cu apă potrivit de fierbinte. James stătea întins leneș, lăsînd-o pe Anne să-l spele. Apoi ieși din baie, cu apa picurînd de pe el.

— Ești îmbrăcată puțin prea gros pentru a mă asista la îmbăiere, scumpo, spuse el. Ar trebui să rezolvăm cumva problema aceasta.

Anne își dezbrăcă hainele, în timp ce James se ștergea. Cînd se duse în dormitor, o găsi învelită cu cearșaful.

— Mi-e frig, spuse ea.

— Nu-ți fie teamă, o liniști James. Imediat vei avea la dispoziție o sticlă cu apă fierbinte, înaltă de un metru optzeci și trei.

Îl luă în brațe.

— Mincinosule, ești înghețat.

— Și tu ești minunată, spuse James, încercînd s-o cuprindă toată în brațe.

— Cum merge planul tău, James ?

— Încă nu știu. Am să-ți spun peste vreo douăzeci de minute.

Anne nu mai spuse nimic timp de aproape jumătate de oră. Apoi :

— Scoală-te imediat. Sufleul de brînză e gata și vreau să refac și patul.

— Ce nevoie e să-ți bați capul cu așa ceva, drăguțo ?

— Ba e nevoie. Noaptea trecută n-am dormit deloc. Ai tras toate păturile de partea ta și am stat trează să te privesc înfofolit, dormind ca un cotoi mulțumit de sine, în timp ce eu eram ca un sloi de gheață. A face dragoste cu tine nu e deloc așa cum promite Harold Robbins.

— Cînd ai terminat de bombănit, fată dragă, pune ceasul deșteptător să sune la ora șapte.

— Șapte ? Nu trebuie să fii la Claridge decît la opt și jumătate.

— Știu, dar nu vreau să plec la muncă fără să mănînc un ou.

— James, zău că ar trebui să renunți la glumele acestea de adolescent.

— O, am crezut că-i destul de nostim.

— Foarte bine, dragă. Hai și te îmbracă înainte ca sufleul să se facă scrum.

James ajunse la Claridge la opt și douăzeci și nouă de minute, căci oricare ar fi fost defectele lui, era hotărît să nu-i dezamăgească pe ceilalți trei în desfășurarea planurilor lor. Telefonă să se asigure că Stephen era în Berkley Square și Robin, în Bond Street.

— 'Mneața, spuse Stephen. Ai avut o noapte bună ?

— Teribil de bună.

— Ai dormit bine, nu-i așa ?

— Mai deloc.

— Nu ne mai face geloși, spuse Robin. Ocupă-te mai bine de Harvey Metcalfe.

James stătea în ușa magazinului de blănuri Slater, privind cum măturătorii care veniseră în zori să curățe străzile pleacă spre casă și primii funcționari sosesc la birouri.

Harvey Metcalfe își începu programul obișnuit de dimineață : mic dejun și parcurgerea ziarelor. Chiar înainte de a se culca, primise un telefon din Boston, de la soția lui, iar în timpul gustării de dimineață unul de la fiica sa, făcîndu-l astfel să-și înceapă bine ziua. Hotărî să continue căutarea unei picturi impresioniste, vizitînd și celelalte galerii de pe Cork Street și Bond Street. Poate cei de la Sotheby l-ar putea ajuta.

Plecă de la hotel la ora nouă patruzeci și șapte, cu mersul lui obișnuit.

— Trecem la acțiune !

Stephen și Robin se treziră brusc din visare.

— Chiar acum a intrat pe Burton Street. Se îndreaptă spre Bond Street.

Harvey păşea grăbit pe Bond Street.

— Nu mai are decît cincizeci de metri pînă la tine, Jean-Pierre, spuse James. Şi acum patruzeci de metri, treizeci, douăzeci... Fir-ar să fie, a intrat la Sotheby. Astăzi nu-i acolo decît o licitaţie de panouri pictate. Drace, n-am ştiut că îl interesează şi astea.

Privi în partea cealaltă a străzii la Stephen care, pentru a treia zi la rînd, era îmbrăcat şi machiat ca să pară un om de afaceri prosper. Croiala gulerului şi ochelarii fără ramă indicau că este cetăţean al Germaniei de Vest. Vocea lui se auzi prin receptor.

— Mă duc la Jean-Pierre, la magazin. James, aşază-te la nord de Sotheby, pe celălalt trotuar al străzii, şi ţine-ne la curent la fiecare sfert de oră. Robin, tu intră înăuntru şi plimbă nada pe sub nasul lui Harvey.

— Dar nu era aşa în plan, spuse Robin cu voce tremurătoare.

— Foloseşte-ţi spiritul de iniţiativă şi dă-i drumul, căci de altfel tot ce-ţi rămîne de făcut este să-l tratezi pe Jean-Pierre de inimă, şi fără nici un onorariu. E în regulă ?

— E în regulă, încuviinţă nervos Robin.

Robin intră la Sotheby şi se îndreptă pe furiş spre prima oglindă. Da, era de nerecunoscut. La etaj, îl văzu pe Harvey spre fundul sălii şi se aşeză în rîndul din spatele lui.

Vînzarea panourilor pictate începuse de mult. Harvey ştia că ar trebui să-i placă, dar nu reuşea să se împace cu preferinţa pe care o avea stilul gotic pentru bijuterii şi colorit auriu, strălucitor. În spatele lui, Robin ezita, apoi, cu voce scăzută, intră în vorbă cu vecinul său.

— Mi se pare totul foarte frumos, dar este o perioadă pe care nu o cunosc. Mă simt mult mai în largul meu cu arta modernă. Şi totuşi trebuie să găsesc ceva inteligent de spus cititorilor mei.

Vecinul lui Robin zîmbi politicos.

— Sînteţi obligat să scrieţi despre toate licitaţiile ?

— Aproape, mai ales cînd s-ar putea să fie o surpriză. Și în orice caz, la Sotheby poți afla întotdeauna ce se petrece în celelalte locuri. Chiar astăzi dimineață un vînzător mi-a vîndut un pont, și anume că Galeria Lamanns are ceva deosebit din perioada impresionistă.

Robin, șoptind, își dirijă cu grijă informația spre urechea dreaptă a lui Harvey, apoi se sprijini de spătarul scaunului, așteptînd să vadă dacă afirmația lui a produs vreun efect. La scurt timp fu răsplătit, căci îl văzu pe Harvey făcîndu-și cu greu loc ca să iasă din rînd. Robin așteptă să se mai liciteze trei obiecte, apoi îl urmă, ținînd degetele încrucișate ca să-i poarte noroc.

Afară, James veghease cu răbdare.

— Zece treizeci, nu a dat nici un semn de viață.

— Am înțeles.

— Zece patruzeci și cinci, tot n-a dat nici un semn.

— Am înțeles.

— Unsprezece, e tot înăuntru.

— Am înțeles.

— Unsprezece și douăsprezece minute. Trecem la acțiune, trecem la acțiune.

James se furișă în grabă în Galeria Lamanns, iar Jean-Pierre mută din nou din vitrină acuarela lui Sutherland și o înlocui cu o pictură în ulei de Van Gogh, un exemplar magnific al operei maestrului, cum rar se mai văzuse în galeriile londoneze. Urma proba de turnesol. Harvey, hîrtia detectoare, pășea hotărît pe Bond Street.

Tabloul fusese pictat de David Stein, care devenise notoriu în lumea artelor pentru falsificarea a trei sute de picturi și desene ale unor impresioniști binecunoscuți, pentru care primise opt sute șaizeci și patru de mii de dolari și, mai tîrziu, patru ani de închisoare. Fusese descoperit abia în 1969, cînd deschisese o expoziție Chagall la Galeria Niveaie din Madison Avenue. Stein ignoră faptul că Chagall însuși era la New York în perioada respectivă, pentru o expoziție în Lincoln Centre, unde erau expuse două dintre lucrările

sale cele mai celebre. Informat de expoziția de la Niveaie, Chagall, furios, reclamă la magistratura districtuală că tablourile sînt false. Stein vînduse deja o imitație de Chagall lui Louis D. Cohen la un preț de aproape o sută de mii de dolari și pînă în ziua de astăzi există un Picasso pictat de Stein la Galeria de Artă Modernă din Milano. Jean-Pierre era sigur că ceea ce îi reușise pe vremuri lui Stein la New York și Milano se va putea repeta acum la Londra.

Stein continuase să execute picturi impresioniste, dar acum le semna cu numele lui. Datorită talentului său de netăgăduit, tot mai reușea să cîștige bine. Îl cunoștea și admira pe Jean-Pierre de mai mulți ani și, auzind povestea despre Metcalfe și Prospecta Oil, acceptă să imite un Van Gogh în schimbul sumei de zece mii de dolari și să-l semneze cu faimosul „Vincent“ al maestrului.

Jean-Pierre se străduise în mod considerabil pentru a identifica un Van Gogh care dispăruse în condiții misterioase, astfel ca Stein să-l poată readuce la lumină pentru a-l ispiti pe Harvey. Începuse cu catalogul complet de la Faille, *The Works of Vincent Van Gogh* și alesese de acolo trei picturi care fuseseră expuse la Galeria Națională din Berlin, înainte de al doilea război mondial. În volumul lui de la Faille se aflau la numerele 485, *Les Amoureux (Îndrăgostiții), 628, La Moisson (Secerișul),* și *766, Le Jardin de Daubigny (Grădina din Daubigny).* Despre ultimele două se știa că fuseseră cumpărate în 1929 de galeria din Berlin, iar *Les Amoureux* fusese probabil achiziționată cam în aceeași perioadă. La începutul războiului, toate trei dispăruseră.

Jean-Pierre intră apoi în contact cu profesorul Wormit de la Preussischer Kulturbesitz. Profesorul, care era o autoritate internațională în privința tablourilor dispărute, reușise să dea de urma uneia din ele, *Le Jardin de Daubigny.* La scurt timp după război, se pare că reapăruse în colecția lui Siegfried Kramarsky, în New York, deși cum a ajuns acolo rămăsese un mister. Kramarsky vînduse apoi pictura Galeriei Nichido din Tokyo, unde era expusă acum. Profesorul

confirmă că soarta celorlalte două pînze de Van Gogh era necunoscută.

Jean-Pierre se adresă apoi doamnei Tellegen-Hoogendoorm de la Dutch Rijksbureau voor Kunsthistorische Documentatie. Doamna Tellegen era o autoritate recunoscută pentru operele lui Van Gogh și, încetul cu încetul, cu ajutorul ei de expert, Jean-Pierre reconstituise istoria celor două picturi dispărute. Împreună cu multe alte pînze fuseseră îndepărtate de la Galeria Națională din Berlin, în 1937, de către naziști, în ciuda unor proteste violente din partea directorului, dr. Hanfstaengl și a custodelui, dr. Hentzen. Picturile, stigmatizate de filistinismul național-socialist ca artă degenerată, au fost lăsate într-un depozit din Kopenickerstrasse, în Berlin. Hitler însuși a vizitat depozitul în 1938 și a legalizat procedura drept o confiscare oficială.

Ce s-a întîmplat apoi cu cele două picturi de Van Gogh, nimeni nu știe. Multe dintre pînzele confiscate de naziști erau vîndute în secret, în străinătate, de Joseph Angerer, un agent al lui Hermann Goering, pentru a se obține foarte necesara valută străină pentru Führer. Unele s-au vîndut într-o licitație organizată de Galeria de Artă Fischer din Lucerna, în 30 iunie 1939. Dar multe dintre operele din depozitul de pe Kopenickerstrasse au fost pur și simplu arse, furate sau date dispărute.

Jean-Pierre reuși să obțină reproduceri în alb și negru ale tablourilor *Les Amoureux* și *La Moisson*; nu supraviețuise nici un diapozitiv color, în eventualitatea că au fost făcute. Lui Jean-Pierre i se părea improbabil să mai existe pe undeva vreo reproducere color a tablourilor, văzute pentru ultima oară în anul 1938. Hotărî deci să se oprească asupra uneia dintre cele două pînze.

Les Amoureux era cea mai mare dintre ele, șaptezeci și șase pe nouăzeci și unu centimetri. Totuși Van Gogh nu părea să fi fost satisfăcut de ea. În octombrie 1889 (scrisoarea nr. 556) se referă la „o schiță nu prea reușită a ultimei mele pînze“. În plus, era imposibil să ghicești culoarea ca-

drului. *La Moisson,* dimpotrivă, îl satisfăcuse pe Van Gogh. Pictase această pînză în septembrie 1889 și scrisese despre ea : „Mă simt foarte tentat să o pictez din nou pentru mama mea“ (scrisoarea nr. 604). De altfel, mai pictase pînă atunci alte trei pînze foarte asemănătoare, reprezentînd un secerător în timpul muncii. Jean-Pierre reușise să obțină diapozitive color după două din ele, una de la Louvre și cealaltă de la Rijksmuseum, unde erau acum expuse. Le compară între ele. Poziția soarelui și jocul de lumină erau de fapt unicele puncte în care se deosebeau. Jean-Pierre era deci în stare să vadă cu ochiul minții cum trebuie să fi arătat *La Moisson* în culori.

Stein fu de acord cu ultima alegere a lui Jean-Pierre și petrecu mult timp studiind atît reproducerea în alb și negru a picturii *La Moisson,* cît și diapozitivele color ale pînzelor surori, înainte de a se pune pe lucru. Găsi apoi o pictură franțuzească lipsită de semnificație de la sfîrșitul secolului al nouăsprezecelea și îndepărtă cu grijă culoarea, lăsînd pînza goală, cu excepția unei ștampile de pe spate. Ștampila era de cea mai mare importanță, deoarece el nu ar fi putut-o reproduce. Însemnă pe pînza astfel obținută dimensiunile exacte ale originalului, patruzeci și opt și cinci pe cincizeci și trei centimetri și își alese o paletă și un cuțit dintre cele preferate de Van Gogh. După șase săptămîni, *La Moisson* era terminată. Stein o dădu cu lac și o lăsă timp de patru zile într-un cuptor la o temperatură de treizeci de grade Celsius, să pară veche. Jean-Pierre făcu rost de o ramă impresionistă grea, aurită, și tabloul era gata să fie supus privirii lui Metcalfe.

Harvey, stimulat de informația care îi ajunsese la ureche, nu văzu nici un rău în a trece pe la Galeria Lamanns. Era la o distanță de cinci pași cînd văzu că tabloul este scos din vitrină. Nu-și putea crede ochilor. O pictură de Van Gogh, fără nici o îndoială, și încă una dintre cele mai bune. *La Moisson* fusese, de fapt, expusă doar două minute.

Harvey intră aproape în fugă în magazin, ca să-l descopere pe Jean-Pierre adîncit într-o conversație cu Stephen și James. Nici unul nu-i dădu atenție. Stephen i se adresa lui Jean-Pierre cu un accent gutural.

— O sută șaptezeci de mii de guinee pare mult, dar este un exemplar deosebit de reușit. Sînteți sigur că este pictura dispărută din Berlin în 1937 ?

— Nu poți fi niciodată sigur, dar pe dosul pînzei puteți vedea ștampila Galeriei Naționale din Berlin, iar Bernheim Jeune a confirmat faptul că a fost vîndută germanilor în 1927. Istoria ei este binecunoscută pînă în 1890 și este sigur că a fost furată din muzeu în vîrtejul războiului.

— Cum ați intrat în posesia picturii ?

— Din colecția particulară a unui membru al aristocrației britanice, care ne-a cerut să rămînă anonim.

— Excelent, spuse Stephen. Aș dori să mi-o rezervați pînă astăzi la ora șaisprezece, cînd vă voi aduce un cec de o sută șaptezeci de mii de guinee, de la Banca Dresdner A.G. Sînteți de acord ?

— Bineînțeles, domnule, răspunse Jean-Pierre. Am să-i pun o etichetă roșie.

James, într-un costum impecabil și cu o pălărie îndrăzneață, arunca priviri de cunoscător, din spatele lui Stephen.

— Este fără doar și poate un exemplar admirabil din operele maestrului, remarcă el, intrînd în vorbă.

— Da, am dus-o la Julian Barron, la Sotheby și părea să-i placă.

James se retrase cu un aer afectat într-un colț al galeriei, încîntat să joace rolul de expert. În momentul acela intră și Robin, cu un exemplar al ziarului *Guardian* ieșindu-i din buzunar.

— Bună dimineața, domnule Lamanns. Am auzit zvonindu-se la Sotheby că aveți un Van Gogh despre care am crezut întotdeauna că s-ar putea să fie în Rusia. Mi-ar plăcea

să scriu pentru ziarul de mîine cîteva paragrafe despre istoricul picturii și cum ați ajuns în posesia lui. Sînteți de acord ?

— Aș fi încîntat, spuse Jean-Pierre, deși pictura tocmai a fost reținută de herr Drosser, distinsul anticar german, pentru o sută șaptezeci de mii de guinee.

— Foarte convenabil, spuse James din fundul galeriei, ca unul care se pricepe. Cred că este cel mai bun Van Gogh pe care l-am văzut la Londra după *Mademoiselle Revoux* și îmi pare rău că nu e scos la licitație de firma mea. Sînteți un om norocos, domnule Drosser. Dacă vă hotărîți vreodată să-l vindeți, vă rog să mă contactați.

James îi înmînă lui Stephen o carte de vizită și zîmbi spre Jean-Pierre.

Jean-Pierre îl privea pe James. Juca admirabil. Robin începu să ia note într-un fel ce spera că pare stenografie și i se adresă din nou lui Jean-Pierre.

— Aveți o fotografie a picturii ?

— Bineînțeles.

Jean-Pierre deschise un sertar și scoase o fotografie color a picturii, de care era prinsă o foaie bătută la mașină cu descrierea ei. I-o dădu lui Robin.

— Fii te rog atent cum îmi scrii numele, Lamanns. M-am plictisit să tot fiu confundat cu o mașină de curse franceză.

Se întoarse spre Stephen.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, herr Drosser. Cum doriți să vă expediem pictura ?

— Mi-o puteți trimite mîine dimineață la hotelul Dorchester, la camera 120.

— Foarte bine, domnule.

Stephen se îndreptă spre ieșire.

— Scuzați-mă, domnule, spuse Robin. Îmi puteți spune cum se scrie numele dumneavoastră ?

— DROSSER.

— Și îmi dați voie să amintesc de dumneavoastră în articol ?

Stephen apleacă cu eleganță capul și ieși. O porni pe Bond Street și, spre oroarea lui Jean-Pierre, Robin și James, Harvey, fără să ezite o clipă, ieși după el.

Jean-Pierre se prăbuși greoi pe biroul său de mahon, în stil georgian și privi disperat la Robin și James.

— Doamne Sfinte, toată treaba nu este decît un fiasco. Șase săptămîni de pregătire, trei zile de agonie și rezultatul este că pleacă și ne lasă cu buzele umflate.

Jean-Pierre privi furios spre *La Moisson*.

— Parcă Stephen ne asigura că Harvey va rămîne să se tocmească cu Jean-Pierre. „E în caracterul său“, îl imită James, cu voce jalnică. „Vă spun eu că după ce va vedea pictura nu o să-și mai ia ochii de la ea.“

— Cine a pus la cale toată tîmpenia asta ? mormăi Robin.

— Stephen, strigară toți, alergînd spre fereastră.

— Ce interesantă este macheta aceasta de Henry Moore ! spuse o doamnă de vîrstă mijlocie, bine strînsă în corset, ținînd mîna pe șoldul de bronz al unui acrobat gol. Se strecurase pe nesimțite în galerie, în timp ce cei trei se lamentau. Ce preț are ?

— Mă ocup de dumneavoastră imediat, doamnă, spuse Jean-Pierre. Pe legea mea, am impresia că Metcalfe se ține după Stephen. Sună-l la telefonul portativ, Robin.

— Stephen, mă auzi ? Fă orice, dar nu te uita pentru nimic în lume înapoi. Avem impresia că Harvey se află doar la cîțiva pași în urma ta.

— Ce naiba vrei să spui ? Cum să se afle în urma mea ? Ar trebui să fie cu voi la galerie, să se tocmească pentru Van Gogh. Ce vă mai trece prin cap ?

— Nu ne-a dat timp. A ieșit glonț după tine, înainte ca vreunul dintre noi să poată spune ceea ce aveam de gînd.

— Grozavi mai sînteți ! Și acum ce vreți să fac ?

Jean-Pierre luă inițiativa.

— Cel mai bine este să te duci la Dorchester, în eventualitatea că se ține într-adevăr după tine.

— Nici măcar nu știu unde naiba se află, se plînse Stephen.

Robin îi veni în ajutor.

— Mergi pe prima stradă la dreapta și ajungi în Burton Street. Apoi drept înainte pînă la Berkley Square. Ține linia dreaptă, dar să nu te uiți înapoi, deoarece riști să te prefaci în stană de piatră.

— James, spuse Jean-Pierre, gîndind repede și clar, și nu pentru prima oară în viața lui. Iei un taxi, te duci imediat la hotelul Dorchester și reții camera 120 pe numele Drosser. Ia cheia, pasează-i-o lui Stephen de îndată ce intră pe ușă și fă-te nevăzut. Stephen, mai ești acolo ?

— Da.

— Ai auzit tot ce-am spus ?

— Da. Spune-i lui James să ia camera 119 sau 121 dacă 120 nu e liberă.

— E în regulă, spuse Jean-Pierre. Ia-o din loc, James.

James dădu buzna pe ușă și luă un taxi de sub nasul unei doamne care tocmai îi făcuse semn să se oprească, ceea ce nu ar fi făcut niciodată pînă atunci.

— Hotelul Dorchester, strigă el. Cît poți de repede.

Taxiul o porni ca din pușcă.

— Stephen, James a plecat și îl trimit pe Robin să-l urmărească pe Harvey, să te țină la curent cu ce face și să te conducă la Dorchester. Eu rămîn pe loc. Restul e în regulă ?

— Nu ! spuse Stephen. Fă rugăciuni pentru mine. Am ajuns la Berkley Street. Acum pe unde să o iau ?

— Traversează grădina și intră pe Hill Street.

Robin plecă din magazin și o porni în fugă pe Burton Street, încetinind doar la cincizeci de metri în spatele lui Harvey.

— Și acum să vorbim despre Henry Moore, spuse doamna bine încorsetată.

— Dă-l în mă-sa pe Henry Moore, spuse Jean-Pierre, fără măcar să se uite spre ea.

Pieptul susținut cu sîrmă începu să tresalte.

— Tinere, nimeni nu mi-a mai vorbit vreodată în felul...

Dar Jean-Pierre ajunsese deja la toaletă și închisese ușa.

— Acum traversezi South Audley Street și continui pe Deanery Street. Mergi înainte, nu te uita în stînga și în dreapta și, mai ales, nu privi înapoi. Harvey este cam tot la cincizeci de metri în urma ta, spuse Robin. Trecătorii priveau spre omul care se adresa unui mic aparat.

— Camera 120 este liberă ?

— Da, domnule. S-a eliberat astăzi dimineață, dar nu sînt sigur dacă se poate intra imediat în ea. S-ar putea ca femeia de serviciu să fie tocmai acolo. Trebuie să mă interesez, domnule, spuse un recepționer înalt, îmbrăcat în costum de dimineață, ceea ce dovedea că are o funcție mai importantă.

— O, nu vă faceți nici o problemă, spuse James cu un accent german mult mai bun decît al lui Stephen. Întotdeauna am stat în camera aceasta. Pot să o rezerv pentru o noapte ? Numele meu este Drosser, herr... Helmut Drosser.

Îi întinse discret o liră peste masă.

— Desigur, domnule.

— Acesta-i Park Lane, Stephen. Privește spre dreapta, hotelul mare din colț, chiar din fața ta. E Dorchester. Semicercul pe care îl vezi este intrarea principală. Urcă scările, treci de omul acela înalt în haină verde, intră pe ușa batantă ; în dreapta ta este recepția. James ar trebui să fie acolo și să te aștepte.

Robin mulțumea cerului că dineul anual al Societății Regale de Medicină avusese loc anul trecut la Dorchester.

— Unde-i Harvey ? gemu Stephen.

— La patruzeci de metri în spatele tău.

Stephen grăbi pasul, urcă în fugă treptele hotelului Dorchester și împinse ușa batantă cu atîta forță, încît două persoane care tocmai ieșeau se treziră în stradă mult mai re-

pede decît intenționaseră. Domnul să fie lăudat, James era acolo ținînd cheia.

— Uite unde este liftul, spuse James, indicîndu-i-l. Ai avut grijă să-ți alegi cel mai scump apartament din hotel.

Stephen privi în direcția indicată de James și se întoarse să-i mulțumească. Dar James o și pornise spre barul american, ca să fie sigur că nu va da Harvey cu ochii de el cînd va sosi.

Stephen ieși din lift la etajul întîi și constată că hotelul Dorchester, în care nu mai intrase niciodată, era la fel de tradițional ca și Claridge, iar covorul gros, colorat în albastru regal și auriu, îl conduse spre un apartament pe colț, admirabil mobilat și cu priveliște spre Hyde Park. După ce intră se prăvăli într-un fotoliu, nefiind prea sigur la ce să se aștepte. Nimic nu se petrecuse conform planificării.

Jean-Pierre aștepta la magazin, James se așezase la barul american și Robin trecea pe Park Lane, prin dreptul Băncii Barclay, o imitație de stil Tudor, la cincizeci de metri de intrarea hotelului Dorchester.

— Locuiește un domn Drosser în acest hotel ? Cred că la camera 120, se răsti Harvey.

Recepționerul privi lista pasagerilor.

— Da, domnule. Sînteți așteptat ?

— Nu, dar vreau să-i spun ceva prin telefonul de interior.

— Desigur, domnule. Dacă aveți amabilitatea să mergeți printre coloanele acelea de la stînga dumneavoastră, veți găsi cinci telefoane. Unul din ele este pentru interiorul hotelului.

Harvey păși grav printre coloane, după cum i se spusese.

— Dați-mi camera 120, ceru el operatorului, care stătea la ghișeu, purtînd uniforma verde a hotelului, cu castele aurii pe rever.

— Cabina nr. 1, vă rog, domnule.

— Domnul Drosser ?

— La telefon, răspunse Stephen, pregătit să-și supună accentul german la un lung efort.

— Mă numesc Harvey Metcalfe. Mă întreb dacă pot veni sus să stăm puțin de vorbă ? Este în legătură cu Van Gogh-ul pe care l-ați cumpărat azi-dimineață.

— Mi-e teamă că nu prea este momentul potrivit. Eram gata să fac un duș și am o întîlnire pentru masa de prînz.

— Nu vă țin mai mult decît cîteva minute.

Înainte ca Stephen să poată da un răspuns, telefonul se închise. După cîteva minute se auzi o bătaie în ușă. Lui Stephen îi tremurau genunchii. Răspunse cu voce nesigură. Se schimbase, îmbrăcînd halatul pus la dispoziție de hotel, și părul său castaniu era mai dezordonat și mai închis la culoare decît în mod normal. Era singura deghizare care îi venise în cap, avînd atît de puțin timp la dispoziție, căci în planul original nu era prevăzută o întîlnire față în față cu Harvey.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule Drosser, dar am dorit să vă văd imediat. Știu că tocmai ați cumpărat un Van Gogh de la Galeria Lamanns și sper că, o dată ce sînteți anticar, veți fi dispus să-l revindeți cu un profit bun.

— Vă mulțumesc, nu, spuse Stephen, relaxîndu-se pentru prima dată. Îmi doresc de mulți ani un Van Gogh, pentru galeria mea din München. Îmi pare rău, domnule Metcalfe, nu-i de vînzare.

— Ascultați-mă, ați plătit o sută șaptezeci de mii de guinee pentru el. Cît face asta în dolari ?

— O, cam patru sute treizeci și cinci de mii de dolari.

— Vă dau cincisprezece mii de dolari dacă renunțați în favoarea mea. Tot ce aveți de făcut este să telefonați la galerie și să le spuneți că pictura este acum a mea și că voi trece să o achit.

Stephen rămase tăcut, neștiind cum e mai bine să procedeze ca să nu dea totul peste cap. Gîndește ca Harvey Metcalfe, își zise în gînd.

— Douăzeci de mii bani gheață și s-a făcut.

Harvey ezita. Genunchii lui Stephen începură din nou să tremure.

— S-a făcut, spuse Harvey. Sunați imediat galeria.

Stephen ridică telefonul.

— Puteți să-mi dați Galeria Lamanns de pe Bond Street cît se poate de repede ? Am o întîlnire la masa de prînz.

După cîteva secunde primi legătura.

— Galeria Lamanns.

— Aș dori să vorbesc cu domnul Lamanns.

— În sfîrșit, Stephen, ce naiba se întîmplă cu tine ?

— A, domnul Lamanns. Aici este herr Drosser. Vă amintiți că am trecut pe la galerie ceva mai devreme azi-dimineață.

— Bineînțeles că-mi amintesc, măi nebunule. Ce-ai pățit, Stephen ? Sînt eu, Jean-Pierre.

— E un domn Metcalfe aici cu mine.

— Iisuse Hristoase, n-am știut, Stephen. Iartă-mă...

— Va trece pe la dumneavoastră în minutele următoare.

Stephen privi spre Harvey care dădu din cap afirmativ.

— Vă rog să-i dați domnului Metcalfe pictura de Van Gogh pe care am cumpărat-o eu azi-dimineață și vă va da un cec pentru toată suma, o sută șaptezeci de mii de guinee.

— Din dezastru în triumf, spuse Jean-Pierre încet.

— Regret mult că nu voi fi eu posesorul picturii, dar mi s-a făcut o ofertă care nu poate fi refuzată, cum spun americanii. Vă mulțumesc pentru rolul pe care l-ați jucat, spuse Stephen și puse receptorul în furcă.

Harvey scria un cec pentru douăzeci de mii de dolari.

— Mulțumesc, domnule Drosser. Ați făcut din mine un om fericit.

— Nici eu nu am de ce mă plînge, spuse sincer Stephen.

Îl conduse pe Harvey pînă la ușă și-și strînseră mîinile.

— La revedere, domnule.

— Bună ziua, domnule Metcalfe.

Stephen închise ușa și se îndreptă clătinîndu-se spre scaun, prea slăbit ca să se mai poată ține pe picioare.

Robin și James îl văzură pe Harvey plecînd de la hotel. Robin îl urmări în direcția galeriei, speranțele crescîndu-i cu fiecare pas. James luă liftul pînă la primul etaj și aproape că alergă spre camera 120. Bătu tare în ușă. Zgomotul îl făcu pe Stephen să sară în picioare. Simțea că nu mai poate îndura să dea din nou ochii cu Harvey. Deschise ușa.

— James, tu ești ? Plătește camera pentru o noapte, anunță că e liberă și pe urmă vino jos, în bar.

— Cum ? De ce ?

— Pentru o sticlă de Krug 1964 Privée Cuvée.

11

Jean-Pierre fu ultimul care ajunse la apartamentul lordului Brigsley, în King's Road. Simțea că și-a cîștigat dreptul să se lase așteptat. Cecul lui Harvey fusese încasat și contul Galeriei Lamanns avea pentru moment în credit patru sute patruzeci și șapte de mii cinci sute șaizeci de dolari. Pictura se afla în posesia lui Harvey și cerul nu căzuse încă peste ei. Jean-Pierre cîștigase mai mulți bani în două luni de fraudă, decît în zece ani de comerț cinstit.

Ceilalți trei îl salutară cu aclamațiile rezervate în mod normal eroilor sportului și cu un pahar din ultima sticlă de Veuve Clicquot 1959 pe care o mai avea James.

— Am avut noroc și am scăpat cu bine, spuse Robin.

— Nu am avut noroc, ripostă Stephen. Ne-am păstrat calmul în momentele grele și am învățat din practică faptul că Harvey este în stare să schimbe regulile în mijlocul jocului.

— A schimbat aproape jocul, Stephen, spuse Robin.

— Sînt de acord. Deci trebuie să ne aducem mereu aminte că vom pierde dacă nu vom avea succes, nu o dată, ci de patru ori. Nu trebuie să ne subevaluăm adversarul numai pentru că am cîștigat prima rundă.

— Relaxează-te, domnule profesor, spuse James. Putem relua problemele după cină. Anne a trecut pe aici în cursul după-amiezii, special ca să facă budinca de somon, și nu lunecă bine pe gît cu Harvey Metcalfe.

— Cînd urmează să o întîlnesc pe această fată de basm ? întrebă Jean-Pierre.

— Cînd se va termina toată povestea aceasta.

— Nu te însura cu ea, James. N-o interesează decît banii noștri.

Rîseră toți. James trăgea nădejde că va veni ziua cînd le va putea spune că ea a știut totul, tot timpul. Aduse platoul cu *boeuf en croûte* și două sticle de Echezeaux 1970. Jean-Pierre adulmecă apreciativ sosul.

— Dacă mă gîndesc bine, ar merita totuși să te însori, în cazul că și în pat este măcar pe jumătate atît de pricepută ca la bucătărie.

— Nu vei avea ocazia să constați acest lucru, Jean-Pierre. Mulțumește-te să-i apreciezi sosurile franțuzești.

— Ai fost deosebit de bun azi-dimineață, James, spuse Stephen, schimbînd vorba de la subiectul preferat al lui Jean-Pierre. Ar trebui să te faci actor. Ca membru al aristocrației britanice, îți irosești pur și simplu talentul.

— Mi-am dorit întotdeauna asta, dar bătrînul meu este împotrivă. Cineva care se așteaptă la o moștenire importantă trebuie să fie pregătit să se alinieze descendenților.

— Hai să-l lăsăm să joace toate cele patru roluri la Monte Carlo, sugeră Robin.

Auzind de Monte Carlo se potoliră cu toții.

— La treabă, spuse Stephen. Pînă acum am primit patru sute patruzeci și șapte de mii cinci sute șaizeci de dolari. Costul picturii și plata unei nopți la Dorchester, pe care nu o prevăzusem, au ridicat cheltuielile la unsprezece mii o sută patruzeci și doi de dolari, astfel că Matcalfe ne mai datorează cinci sute șaizeci și trei de mii cinci sute optzeci și doi de dolari. Gîndiți-vă la ce am pierdut, nu la ce am cîștigat. Și acum, pentru acțiunea de la Monte Carlo, care depinde de o coordonare și un sincronism perfect și de capacitatea noastră de a ne juca rolurile timp de mai multe ore, Robin ne va da ultimele instrucțiuni.

Robin scoase din servieta de lîngă el dosarul verde și revăzu cîteva momente ultimele însemnări pe care le făcuse.

— Jean-Pierre, chiar de astăzi va trebui să lași să-ți crească barba, astfel ca în trei săptămîni să fii de nerecunos-

cut. Trebuie, de asemenea, să-ți tai foarte scurt părul. Robin zîmbi rece spre Jean-Pierre, văzîndu-l cum se strîmbă. Ei da, o să arăți absolut îngrozitor.

— Acest lucru, spuse Jean-Pierre, nu va fi posibil.

— Cum merg bacaraua și douăzeci și unu ? continuă Robin.

— Am pierdut treizeci și șapte de dolari în trei săptămîni, ceea ce include și taxa de membru la Claremont și Golden Nugget.

— Trece totul la cheltuieli, spuse Stephen. În felul acesta suma pe care ne-o datorează se ridică la cinci sute șaizeci și trei de mii șase sute nouăsprezece dolari.

Ceilalți zîmbiră. Numai buzele lui Stephen rămaseră nemișcate. Era cît se poate de serios.

— James, cum te descurci cu condusul camionetei ?

— Pot ajunge în Harley Street, de la spitalul St. Thomas, în paisprezece minute. Ar trebui să pot parcurge traseul și la Monte Carlo în unsprezece minute, dar, firește, vreau să mă exersez și acolo cu o zi înainte. Mai întîi, trebuie să mă obișnuiesc să conduc pe partea opusă a drumului.

— Ciudat cum toată lumea, în afară de britanici, conduc pe partea opusă a drumului, observă Jean-Pierre.

James nu-l luă în seamă.

— Nu sînt nici foarte sigur de toate semnele de circulație de pe continent.

— Le găsești descrise cu de-amănuntul în ghidul Michelin pe care vi l-am dat ca parte a dosarului meu.

— Știu, dar tot mă voi simți mai sigur după ce am parcurs traseul ; nu-i suficient să studiezi doar hărțile. Există o mulțime de străzi cu sens unic la Monaco și n-aș vrea să mă oprească poliția că am luat-o pe sens interzis, tocmai cînd îl voi avea la spate pe Harvey Metcalfe leșinat.

— Nu-ți face probleme. Ai tot timpul după ce ajungem acolo. A mai rămas Stephen, care este unul dintre cei mai competenți studenți în medicină pe care i-am avut vreodată. Te simți sigur pe noile tale cunoștințe, sper ?

— Cam la fel de sigur ca de accentul tău american, Robin. În orice caz, sper că Harvey Metcalfe nu se va ocupa de asemenea fleacuri, cînd ne vom întîlni.

— Nu-ți face griji, Stephen. Crede-mă, nu-și va da seama cine ești, nici dacă te prezinți drept herr Drosser și ai cîte un Van Gogh sub fiecare braț.

Robin le distribui orarul ultimelor repetiții în Harley Street și St. Thomas și mai consultă încă o dată dosarul verde.

— Am reținut patru camere, la patru etaje diferite, în Hôtel de Paris și am confirmat toate aranjamentele cu spitalul central Prințesa Grace. Hotelul are reputația de a fi unul dintre cele mai bune din lume. E scump, bineînțeles, dar e convenabil, fiind la doi pași de cazino. Zburăm la Nisa luni, o zi după ce Harvey se va instala pe iahtul său.

— Ce facem tot restul săptămînii ? întrebă cu inocență James.

Stephen luă din nou conducerea.

— Studiem dosarul verde, ca să-l știm ca pe apă de la un capăt la altul vineri, cînd vom face repetiția generală în costume. Lucrul cel mai important pentru tine, James, este să-ți storci creierii și să ne spui ce intenționezi să faci.

James se posomorî brusc.

Stephen închise dosarul cu vioiciune.

— Aceasta-i cam totul pentru astă-seară.

— Mai stai, Stephen, spuse Robin. Hai să te mai dezbrăcăm o dată. Vreau să văd dacă reușim să fim gata în nouăzeci de secunde.

Stephen se lungi, cam în silă, în mijlocul camerei, iar James și Jean-Pierre, repede și cu grijă, îl dezbrăcară de haine.

— Optzeci și șapte de secunde. Excelent, spuse Robin, privind spre Stephen, gol pușcă, cu excepția ceasului. Ei, drace, priviți ceasul ! Trebuie să mă întorc la Newbury. Nevasta mea o să creadă că am o amantă și zău că nu mă atrage nici unul dintre voi.

Stephen se îmbrăcă repede, în timp ce ceilalți se pregăteau de plecare. Cîteva minute mai tîrziu, James stătea la poarta de intrare, privindu-i cum se îndepărtează unul cîte unul. De îndată ce nici Stephen nu se mai văzu, se repezi jos la bucătărie.

— Ai ascultat ?

— Da, iubitule. Sînt toți destul de drăguți și le dau dreptate că sînt supărați pe tine. Au dat dovadă de mult profesionalism în toată afacerea, în timp ce tu păreai singurul amator. Trebuie să găsim ceva și pentru tine, să nu rămîi mai prejos. Mai este o săptămînă pînă pleacă Metcalfe la Monte Carlo și trebuie să folosim timpul în mod constructiv.

James suspină :

— Hai să ne mai bucurăm de noaptea aceasta. Cel puțin astăzi dimineață a fost un triumf.

— Da, dar nu al tău. De mîine ne punem pe treabă.

12

— Pasagerii pentru zborul nr.7, în direcția Nisa, sînt invitați la avion, la poarta nr.7, răsună difuzorul de la terminalul nr.1 al aeroportului Heathrow.

— E pentru noi, spuse Stephen.

Urcară toți patru cu scara rulantă pînă la etajul întîi și porniră pe coridorul lung. După ce au fost controlați să nu aibă arme, bombe sau alte asemenea obiecte folosite de teroriști, își continuară drumul pe rampă.

Stăteau separat, nu vorbeau între ei, nu se uitau unul la altul. Stephen îi prevenise că avionul ar putea fi înțesat de prieteni ai lui Harvey și fiecare își imagina că este așezat lîngă cel mai apropiat dintre ei.

James privea mohorît la cerul fără nori. Împreună cu Anne, citise toate cărțile pe care putuseră pune mîna și în care se vorbea despre bani furați sau duplicitate, dar nu găsiseră nimic ce ar fi putut plagia. Chiar și Stephen, în timp ce se lăsa dezbrăcat sau făcea practică la St. Thomas, începuse să piardă nădejdea că va reuși să găsească un plan potrivit pentru James.

Avionul Trident ateriză la Nisa la ora treisprezece patruzeci, iar călătoria cu trenul de la Nisa la Monte Carlo le mai luă douăzeci de minute. Fiecare membru al echipei se îndreptă de unul singur spre elegantul Hôtel de Paris, în Piața Cazinoului. La ora nouăsprezece erau toți în camera 217.

— Și-a ocupat fiecare camera ?

Toți trei confirmară clătinînd din cap.

— Pînă acum totul este în regulă, spuse Robin. Să vedem ce avem de făcut mai departe. Jean-Pierre, la noapte te duci la cazino și joci cîteva partide de bacara și douăzeci și unu. Încearcă să te obișnuiești cu locul și orientează-te, ca să știi să te miști. Mai observă și dacă există deosebiri în ceea ce privește regulile, față de ce știi de la Claremont, și ai grijă să nu scoți un cuvînt în engleză. Ți-e teamă că se poate ivi vreo problemă ?

— Nu, nu văd ce ar putea să fie, Robin. De fapt, ar fi mai bine să încep repetițiile.

— Nu pierde prea mulți din banii noștri, spuse Stephen.

Jean-Pierre, de o eleganță orbitoare, în smoching și cu barbă, zîmbi și, ieșind din camera 217, coborî pe scări, evitînd liftul. Străbătu pe jos mica distanță dintre hotel și faimosul cazino.

Robin continuă :

— James, tu iei un taxi de la cazino pînă la spital. Cînd ajungi acolo, lași contorul să meargă și te îndepărtezi cîteva minute, apoi te întorci la cazino. În mod obișnuit poți conta că taxiul alege drumul cel mai scurt, dar, ca să fii sigur, spune-i șoferului că este ceva urgent. Astfel vei avea prilejul să observi ce drum folosește cînd e grăbit. După ce te-a adus înapoi la cazino, mergi pe jos pînă la spital și înapoi. În felul acesta vei avea răgaz să cunoști bine drumul. Cînd simți că ești stăpîn pe ruta aceasta, fă același lucru cu drumul de la spital la iahtul lui Harvey. Nu intra la cazino și nu te apropia de iaht atît de mult, încît să poți fi văzut. A fi văzut acum înseamnă a fi recunoscut mai tîrziu.

— Dar cum voi putea să cunosc cazinoul dacă nu-l văd decît în noaptea operațiunii ?

— Jean-Pierre va avea grijă de asta. Te va întîmpina la ușă, deoarece Stephen nu-l va putea lăsa singur pe Harvey. Nu cred că te vor obliga să plătești taxa de intrare de doisprezece franci dacă te vor vedea îmbrăcat în halat alb, purtînd o targă. Dar pentru orice eventualitate să-i ai pregătiți. Cînd ai terminat plimbările, du-te în cameră și stai

acolo pînă la întîlnirea noastră de mîine dimineață la ora unsprezece. Stephen, mă voi duce și eu la spital să controlez dacă s-a aranjat totul, așa cum m-am înțeles cu ei prin telefon de la Londra. Dacă dai cu ochii de noi, prefă-te că nu ne cunoști.

Cînd James pleca din camera 217, Jean-Pierre ajunsese la cazino.

Cazinoul se află chiar în inima orașului Monte Carlo, pe malul mării, înconjurat de grădini minunate. Clădirea actuală are mai multe aripi, cea mai veche dintre ele fiind realizată de Charles Garnier, arhitectul care a proiectat Opera din Paris. Sălile de joc, adăugate în anul 1910, sînt legate printr-un atrium de Sala Garnier în care sînt prezentate spectacole de operă și balet.

Jean-Pierre urcă mîndru scările de marmură care duceau la intrare și plăti taxa de doisprezece franci. Sălile de joc sînt spațioase, atmosfera de aici sugerează decadența și grandoarea Europei de la începutul secolului nostru. Covoare roșii, imense, statui, picturi și tapiserii fac ca aspectul clădirii să fie aproape regal, iar portretele îi conferă un aer de casă de țară, încă locuită. Jean-Pierre constată că cei care jucau erau de toate naționalitățile : arabi și evrei jucau unul alături de celălalt lîngă roata ruletei și discutau între ei cu o dezinvoltură care era de neimaginat la Națiunile Unite. Jean-Pierre se simțea în largul său, în lumea ireală a celor bogați. Robin îi evaluase corect posibilitățile și-i încredințase un rol pe care îl putea juca cu aplomb.

Jean-Pierre petrecu mai bine de trei ore studiind planul după care era aranjat interiorul cazinoului, sălile de joc, barurile, restaurantele, telefoanele, intrările și ieșirile. Apoi își îndreptă atenția spre jocul propriu-zis. Constată că se juca bacara în două reprize, la ora cincisprezece și la ora douăzeci și trei, în așa-numitele Salons Privés și află de la Pierre Cattalano, șeful departamentului pentru relații externe al cazinoului, în care dintre aceste camere rezervate prefera Harvey Metcalfe să joace.

Douăzeci și unu se juca în Salon des Amériques, în fiecare zi, începînd de la ora unsprezece. Existau trei mese și informatorul lui Jean-Pierre îi spuse că Harvey stă întotdeauna la masa nr. 2, scaunul nr. 3. Jean-Pierre jucă puțin douăzeci și unu și bacara, vrînd să descopere dacă sînt deosebiri față de regulile aplicate la Claremont. De fapt, nu exista nici una, căci clubul Claremont a rămas credincios regulilor franceze.

Harvey Matcalfe intră cu mult tapaj la cazino, îndată după ora douăzeci și trei, lăsînd în urmă o dîră de scrum de țigară care ducea spre masa de bacara. Jean-Pierre, așezat la bar în așa fel încît să nu atragă atenția, privea cum crupierul-șef îl conduse politicos pe Harvey la scaunul rezervat, apoi se îndreptă spre Salon des Amériques unde, la masa nr. 2, la care se juca douăzeci și unu, puse pe unul din scaune un cartonaș discret, alb, pe care scria *Réservé*. Harvey era evident un client favorizat. Conducerea cazinoului știa tot atît de bine ca și Jean-Pierre care erau jocurile pe care le aborda Harvey Metcalfe. La ora douăzeci și trei și douăzeci și șapte de minute, Jean-Pierre se retrase discret în solitudinea camerei sale de hotel, unde rămase pînă a doua zi la ora unsprezece. Nu telefonă nimănui și nu comandă nimic în cameră.

Și pentru James programul de seară se desfășură bine. Șoferul de taxi era grozav. Cuvîntul „urgent“ îl făcu să devină un Walter Mitty. Goni prin Monte Carlo de parcă participa la raliu. Cînd după doar opt minute și patruzeci și patru de secunde ajunse la spital, lui James îi veni puțin rău și trebui să se odihnească vreo cîteva minute în holul de intrare a pacienților, înainte de a se întoarce la taxi.

— Înapoi la cazino, dar, te rog, mult mai încet.

Drumul de întoarcere pe strada Grimaldi dură puțin mai mult de unsprezece minute și James hotărî că va încerca să-l străbată cam în zece minute. Plăti taximetristului și porni pe jos, pentru a pune în practică a doua parte a instrucțiunilor primite.

Drumul pe jos pînă la spital și îndărăt se făcea într-o jumătate bună de oră. Simțea cum aerul nopții îi atinge blînd obrazul, iar străzile erau pline de oameni care vorbeau cu însuflețire. Turismul este sursa de venit cea mai importantă a principatului și monegascii se străduiesc ca vizitatorii să se simtă bine. James trecu pe lîngă nenumărate restaurante cu mesele așezate pe trotuar și magazine de suveniruri, pline de obiecte scumpe, dar lipsite de valoare, care, odată cumpărate, vor fi uitate sau pierdute peste o săptămînă. Pe trotuare treceau grupuri gălăgioase de turiști, al căror babel multilingv forma un fel de cor pentru gîndurile lui James îndreptate spre Anne. În drumul spre cazino, luă un taxi pînă în port, să vadă unde este ancorat iahtul Messenger Boy al lui Harvey, iar de acolo se duse din nou la spital. Reluă traseul pe jos, apoi, asemenea lui Jean-Pierre, se retrase în camera lui, înainte de miezul nopții, cu sarcinile îndeplinite.

Robin și Stephen constatară că drumul de la hotel la spital dura peste patruzeci de minute. La sosire, Robin întrebă la recepție dacă îl poate vedea pe intendentul-șef.

— Intendentul de noapte este de serviciu, spuse o infirmieră franțuzoaică, cu halatul proaspăt scrobit. Cine să-i spun că-l întreabă pe el ?

Pronunția ei englezească era excelentă și amîndoi se feriră să zîmbească de mica ei greșeală.

— Doctorul Wiley Barker de la Universitatea din California.

Robin făcu în gînd o rugăciune ca intendentul francez să nu știe cumva că Wiley Barker, medicul președintelui Nixon, și unul dintre cei mai respectați chirurgi din lume, era la acea oră în Australia, pentru a ține o serie de conferințe la cele mai importante universități.

— *Bonsoir*, domnule doctor Barker. Sînt domnul Bartise și vă stau la dispoziție. Vizita dumneavoastră onorează umilul nostru spital.

Accentul american al lui Robin făcu inutilă orice conversație în franceză.

— Mi-ar plăcea să văd cum este amplasată sala de operație, spuse Robin, și să mă asigur că a fost reținută, începînd de mîine, pentru următoarele cinci zile, în fiecare noapte de la ora douăzeci și trei, la ora patru.

— Este exact, domnule doctor Barker, spuse intendentul, verificînd niște hîrtii prinse cu clame de o planșetă. Sala de operație se află după următorul coridor. Vă rog să mă urmați.

Sala nu era deosebită de cea în care își făcuseră ei practica la spitalul St. Thomas ; erau de fapt două camere separate de o ușă. Era bine echipată și un semn din cap făcut de Robin îi confirmă lui Stephen că are toate instrumentele necesare. Robin fu impresionat. Deși spitalul nu avea decît aproximativ două sute de paturi, sala de operație era dintre cele mai moderne. Era evident că aici fuseseră tratați oameni bogați.

— Veți avea nevoie de un anestezist sau de infirmiere care să vă asiste, domnule doctor Barker ?

— Nu, răspunse Robin. Am propriul meu anestezist și personalul necesar, dar doresc să-mi fie pregătită în fiecare seară o casoletă cu instrumentele care se folosesc pentru o laparotomie. În tot cazul, va fi posibil să vă anunț cu o oră înainte, pentru a putea face ultimele pregătiri.

— E timp suficient. Credeți că mai aveți nevoie de ceva, domnule ?

— Da, vehiculul special pe care l-am comandat. Poate fi gata pentru șoferul meu mîine la ora douăzeci și patru ?

— Da, domnule doctor Barker. Va fi în micul parcaj din spatele spitalului, iar șoferul dumneavoastră poate lua cheile de la recepție.

— Îmi puteți recomanda o agenție de la care pot angaja o infirmieră cu experiență care să îngrijească pacientul după operație ?

— *Bien sûr,* agenția Auxiliaire Médical din Nisa va fi fericită să vă servească, la un preț destul de mare, firește.

— Firește, repetă Robin. Și aceasta îmi amintește să vă întreb dacă ați făcut calculele tuturor cheltuielilor ?

— Da, domnule doctor. Am primit săptămîna trecută, din California, un cec de șapte mii de dolari.

Robin era foarte mîndru de această idee. Fusese ușor de pus în aplicare. Stephen luase legătura cu banca sa de la Harvard și le ceruse să trimită un mandat de plată, din partea băncii First National City din San Francisco, secretariatului spitalului din Monte Carlo.

— Vă mulțumesc pentru tot ajutorul pe care mi-l acordați, domnule Bartise. Ați fost foarte amabil. Înțelegeți, nu știu exact în care noapte îmi voi aduce pacientul. E destul de bolnav, deși nu-și dă seama, și trebuie să-l pregătesc pentru operație.

— Bineînțeles, *mon cher docteur*.

— Și, în sfîrșit, v-aș fi recunoscător dacă ați spune la cît mai puțină lume cu putință că mă aflu la Monte Carlo. Încerc să fur cîteva zile de concediu, profitînd de această operație.

— Înțeleg, domnule doctor Barker. Puteți fi sigur de discreția mea.

Robin și Stephen își luară rămas bun de la doctorul Bartise și se întoarseră la hotel cu un taxi.

— Mă simt întotdeauna ușor umilit cînd văd cît de bine vorbesc francezii limba noastră, în comparație cu felul cum o stîlcim noi pe a lor, spuse Stephen.

— E numai vina voastră, a americanilor, replică Robert.

— Ba nu. Dacă Franța ar fi cucerit America, franceza voastră ar fi excelentă. Dă vina pe Părinții Pelerini.

Robin rîse. Nici unul dintre ei nu mai scoase nici o vorbă pînă ajunseră în camera 217, de frică să nu-i audă cineva. Stephen nu avea îndoieli în legătură cu riscul și responsabilitatea pe care le-o impunea executarea planului lui Robin.

Harvey Metcalfe era pe puntea iahtului său, făcînd plajă și citind ziarele de dimineață. *Nice-Matin*, lucru care îl enerva,

era în limba franceză. Se trudea să-l citească, apelînd la un dicționar, deoarece dorea să vadă dacă era vreun eveniment monden la care merita să aranjeze să fie invitat. Jucase pînă noaptea tîrziu și acum se bucura simțind razele soarelui pe spinarea lui grasă. Dacă s-ar fi putut obține aceasta cu bani, ar fi fost înalt de un metru optzeci și doi, ar fi avut șaptezeci și șapte de kilograme și păr din belșug ; dar nici o cantitate de ulei pentru bronzat nu împiedica țeasta lui pleșuvă să fie arsă de soare, fapt pentru care și-o acoperea cu o șapcă pe care scria „Sînt foarte sexy". Dacă domnișoara Fish l-ar putea vedea acum...

La ora unsprezece, cînd Harvey se întorcea pe spate, expunîndu-și la soare stomacul masiv, James intra în camera 217, unde era așteptat de ceilalți din echipă.

Jean-Pierre raportă despre felul cum sînt dispuse sălile în interiorul cazinoului și despre obiceiurile lui Harvey Metcalfe. James îi informă în legătură cu cursele pe care le făcuse prin oraș noaptea anterioară și confirmă faptul că speră să poată parcurge distanța în mai puțin de unsprezece minute.

— Perfect, spuse Robert. Stephen și cu mine am făcut cincisprezece minute cu taxiul de la spital la hotel, astfel că, dacă Robin îmi va da semnalul imediat ce balonul s-a ridicat în aer la cazino, voi avea probabil destul timp să mă asigur că totul este gata înainte de sosirea voastră.

— Sper ca balonul să cadă, nu să se ridice, la cazino, remarcă Jean-Pierre.

Am angajat o infirmieră de la o agenție care m-a asigurat că va fi pregătită cînd o vom chema, începînd de mîine seară. Spitalul are toate instalațiile de care am nevoie. Va dura cam două minute să duci o targă de la ușa principală în sala de operație, astfel încît din momentul în care James pleacă de la parcare voi avea cel puțin șaisprezece minute să mă pregătesc. Cheile au fost lăsate la recepție pe numele doctorului Barker. Ia ambulanța și fă două probe, nu mai mult.

Nu doresc să trezești interes, făcînd ceva neobișnuit. Și, te rog, pune pachetul acesta în cabina din spate a ambulanței.

— Ce ai în el ?

— Trei halate lungi de laborator și un stetoscop pentru Stephen. Cînd ajungi la mașină, vezi dacă poți desface targa cu ușurință. După ce ai făcut cele două curse, du vehiculul înapoi în parcaj, întoarce-te în cameră și rămîi acolo pînă la ora douăzeci și trei. De la acestă oră pînă la patru va trebui să aștepți în parcaj pînă ce Jean-Pierre va da semnalul că se trece la acțiune sau că alarma a încetat. Fiecare să-și cumpere baterii pentru transmițător. Nu vreau ca tot planul să se prăbușească din cauza unei baterii de zece penny. Mi-e teamă că pînă diseară nu mai ai nimic de făcut, Jean-Pierre, decît să te odihnești. Sper că ai vreo carte bună la tine în cameră.

— N-aș putea să mă duc la Princess Cinema, să văd *La Nuit Américaine* regizată de François Truffaut ? Îmi place la nebunie Jacqueline Bisset. *Vive la France !*

— Dragul meu Jean-Pierre, domnișoara Bisset e din Reading, spuse James.

— Nu-mi pasă. Tot doresc să o văd.

— O broască ce se duce în pețit, rîse James de el.

— Dar de ce nu ? întrebă Robin. Ultimul lucru la care ne putem aștepta de la Harvey este să suporte un film francez netitrat. Sper să-ți placă și baftă pentru la noapte, Jean-Pierre...

Jean-Pierre plecă la fel de liniștit cum venise, lăsîndu-i pe ceilalți, împreună, în camera 217.

— Foarte bine, James. Poți să-ți faci cursele cînd poftești, dar ai grijă să fii în formă bună la noapte.

— Perfect. Mă duc să iau cheile de la recepția spitalului. Să sperăm că nu mă oprește nimeni pentru vreo urgență reală.

— Şi acum, Stephen, hai să revedem amănuntele. Dacă planul nu ne reuşeşte, pe lîngă bani, pierdem şi altceva mai important. Să o luăm de la capăt. Ce faci dacă oxidul de azot scade sub cinci litri...

— Trecem la acţiune ! Trecem la acţiune ! Operaţiunea Metcalfe. Aici e Jean-Pierre. Sînt pe treptele cazinoului. Mă auzi, James ?

— Da. Sînt în parcarea spitalului. Stop.

— Aici e Robin, sînt pe balconul camerei 217. Stephen este cu tine, James ?

— Da. Bea de unul singur la bar.

— Noroc bun şi stop.

Jean-Pierre făcea un apel la fiecare oră, începînd cu ora nouăsprezece pînă la ora douăzeci şi trei, doar ca să-i informeze pe Robin şi James că Harvey nu a venit încă.

În sfîrşit, la ora douăzeci şi trei şi douăzeci şi şapte de minute, îşi făcu şi el apariţia şi se aşeză pe locul rezervat, la masa de bacara. Stephen se opri din băutul sucului de roşii şi Jean-Pierre se apropie, aşteptînd cu răbdare ca bărbatul din stînga lui Harvey sau cel din dreapta lui să plece. Trecu o oră. Harvey pierdea puţin, dar continua să joace. Tot aşa şi americanul înalt şi subţire din dreapta şi francezul din stînga. Mai trecu o oră şi tot nici o mişcare. Apoi, brusc, francezul din stînga lui Metcalfe, după o serie de ghinioane, îşi adună puţinele fise care îi mai rămăseseră pe masă. Jean-Pierre se îndreptă spre el.

— Mi-e teamă, domnule, că acest scaun este rezervat de altcineva, spuse crupierul care ţinea banca. Avem un loc care nu a fost rezervat de cealaltă parte a mesei.

— Nu are nici o importanţă, spuse Jean-Pierre, care se dădu înapoi, nedorind să atragă atenţia şi blestemînd politeţea cu care monegascii îi tratează pe cei bogaţi. Stephen văzuse de la bar cele întîmplate şi făcea pe furiş semne de

plecare. Se întoarseră cu toții în camera 217, îndată după ora două.

— Ce greșeală stupidă și afurisită, fir-ar al dracului să fie. Trebuia să mă gîndesc la o rezervare din momentul în care am știut că Harvey are una.

— Ba a fost greșeala mea. Nu am habar de felul cum procedează cazinourile și ar fi trebuit să mă informez în timpul repetițiilor, spuse Robin, mîngîindu-și mustața de proveniență recentă.

— Nimeni nu are nici o vină, îi consolă Stephen. Mai avem încă trei nopți ; nu văd nici un motiv de panică. Trebuie să găsim o soluție pentru a-ți asigura locul de lîngă Harvey, dar deocamdată mergem la culcare și ne întîlnim din nou, aici, mîine la ora zece.

Plecară puțin deprimați. Robin se perpelise ca pe jăratic, timp de patru ore, la hotel. James se plictisise și-i fusese frig în parcarea hotelului, lui Stephen i se făcuse silă de suc de roșii, iar Jean-Pierre stătuse ore întregi în picioare, lîngă masa de bacara, așteptînd un scaun care nu era liber.

Harvey stătea lungit la soare. Pielea i se înroșise, dar spera să se bronzeze pînă la sfîrșitul săptămînii. Așa cum citise în numărul pe care îl avea din *New York Times,* prețul aurului continua să crească, iar marca germană și francul elvețian rămîneau pe loc, în timp ce dolarul scădea în comparație cu toate celelalte valute, cu excepția lirei sterline. Lira sterlină echivala cu doi dolari patruzeci și doi de cenți. Harvey considera că valoarea ei reală nu era decît de un dolar optzeci și, cu cît va ajunge mai repede acolo, cu atît mai bine.

Nimic nou, gîndea el, cînd fu trezit de sunetul strident al unui telefon. Nu reușea să se deprindă cu soneria telefoanelor străine. Valetul, grijuliu, ieși zorit pe punte cu aparatul atașat la o coardă extensibilă.

— Bună, Lloyd. Nu știam că ești la Monte... Hai să ne întîlnim... La ora douăzeci ?... Și eu... Am început chiar să

mă bronzez... O fi probabil bătrînețea... Cum ?... E în regulă, ne vedem așa cum am hotărît.

Harvey puse receptorul în furcă și ceru valetului un whisky mare cu gheață. Luă din nou ziarul și începu să citească liniștit veștile rele financiare.

— Aceasta pare să fie soluția cea mai evidentă ? spuse Stephen. Toți dădură afirmativ din cap.

— Jean-Pierre va renunța la masa de bacara și își va rezerva locul de lîngă Harvey, la masa unde se joacă douăzeci și unu, în Salon des Amériques, unde îl va aștepta pînă va schimba jocul. Cunoaștem ambele scaune pe care stă de obicei Harvey cînd joacă și ne vom modifica planurile în raport cu locul unde se va afla.

Jean-Pierre formă numărul de telefon al cazinoului și ceru să vorbească cu Pierre Cattalano :

— *Réservez-moi la deuxième place à la table 2 pour le vingt-et-un ce soir et demain soir, s' il vous plaît.*

— *Je pense que cette place est déjà réservée, Monsieur. Un instant, s'il vous plaît, je vais vérifier.*

— *Peut-être que cent francs la rendra libre*, răspunse Jean-Pierre.

— *Mais certainement, Monsieur. Présentez vous a moi dès votre arrivée, et le nécessaire sera fait.*

— *Merci*, spuse Jean-Pierre și închise telefonul. E în regulă.

Jean-Pierre transpirase în mod vizibil, deși, dacă conversația telefonică nu ar fi avut alt scop decît să i se rezerve un loc la masa de joc, nu ar fi apărut nici un strop de sudoare. Se întoarse fiecare în camera lui.

Cînd ceasul din piața orașului bătu ora douăsprezece, Robin aștepta tăcut în camera 217, James stătea în parcarea de mașini fredonînd *Îmi merge foarte bine fără tine,* Stephen era la bar, în Salon des Amériques, făcîndu-și de lucru cu un

alt suc de roșii, iar Jean-Pierre stătea pe scaunul nr. 2, la masa nr. 2 și juca douăzeci și unu. Atît Stephen cît și Jean-Pierre îl văzură pe Harvey intrînd pe ușă și vorbind cu un om îmbrăcat într-o haină țipătoare, în carouri, pe care numai un texan ar fi putut-o purta în afara propriei sale grădini. Harvey și prietenul său se așezară împreună la masa de bacara. Jean-Pierre bătu grabnic în retragere, spre bar.

— O, nu ! Mă las păgubaș.

— Nu, nu te lași. Hai înapoi la hotel.

Moralul lor era foarte scăzut cînd se adunară în camera 217, dar toți erau de acord că Stephen luase decizia corectă. Nu-și puteau asuma riscul ca toată acțiunea să le fie urmărită atent de un prieten al lui Harvey.

— Prima noastră acțiune a început să pară puțin cam prea reușită ca să fie adevărată, spuse Robin.

— Nu vorbi prostii, spuse Stephen. Am avut și atunci două alarme false și tot planul a trebuit schimbat în ultimul minut. Nu ne putem aștepta de la el să vină de bunăvoie la noi și să ne înmîneze banii. Lăsați gîndurile negre și mergeți să dormiți puțin.

Se întoarse fiecare în camera lui, dar de somn nu prea avură parte. Încordarea începuse să-și spună cuvîntul.

— Cred că am jucat destul, Lloyd. O noapte bunicică.

— Poate vrei să spui pentru tine, Harvey, nu pentru mine. Tu ești unul dintre cei care nu știu decît să cîștige.

Harvey bătu viguros în umărul acoperit cu carouri. Dacă era ceva care să-i placă mai mult decît propriul lui succes, era nereușita altora.

— Vrei să rămîi la noapte la mine pe iaht, Lloyd ?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să mă întorc la Nisa. Am o întîlnire la Paris, în Franța, mîine la prînz. Pe curînd,

Harvey. Ai grijă de tine. Îl împunse cu degetul pe Harvey între coaste. Văd că ești foarte bine împănat.

— Noapte bună, Lloyd, răspunse Harvey cam înțepat.

Seara următoare, Jean-Pierre nu veni la cazinou decît pe la ora douăzeci și trei. Harvey Metcalfe era deja la masa de bacara; mai puțin Lloyd. Stephen era la bar, părînd furios, iar Jean-Pierre îi ceru scuze din priviri și se așeză la masa unde se juca douăzeci și unu. Jucă cîteva runde ca să-și intre în mînă, încercînd să-și limiteze oarecum pierderile, fără să atragă atenția asupra modestiei mizelor sale. Brusc, Harvey plecă de la masa de bacara și intră în Salon des Amériques, privind în trecere spre ruletă, mai mult din curiozitate decît din interes. Detesta jocurile care se bazau numai pe hazard și considera că la bacara și la douăzeci și unu era nevoie de abilitate. Se îndreptă spre masa nr. 2, scaunul nr. 3, la stînga lui Jean-Pierre. Jean-Pierre simți cum i se revarsă adrenalina în sînge, iar bătăile inimii ajunseră din nou la o sută douăzeci. Stephen plecă pentru cîteva minute de la cazino, să-i prevină pe James și Robin despre mutarea lui Harvey la masa unde se juca douăzeci și unu și să le spună că stă alături de Jean-Pierre. Se întoarse apoi la bar și așteptă.

Erau șapte pontatori la masa rezervată jocului douăzeci și unu. Pe locul nr.1 stătea o doamnă de vîrstă mijlocie, acoperită cu diamante, care părea că își petrece acolo timpul, în timp ce soțul ei își încearcă norocul la ruletă, sau joacă poate bacara. Pe scaunul nr. 2, Jean-Pierre. Pe nr. 3, Harvey. Pe nr. 4, un tînăr distrat, cu aerul acela plictisit pe care ți-l dă de obicei un venit mare pentru care nu ai muncit. Pe nr. 5, un arab în costum național, pe nr. 6, o actriță destul de atrăgătoare, despre care Jean-Pierre bănuia că ar fi mai mult ca sigur înțeleasă cu arabul de pe locul nr. 5. Pe scaunul nr.7, un francez aristocrat, mai în vîrstă, dar ținîndu-se foarte drept. Era îmbrăcat în haine de seară.

— O cafea neagră mare, comandă Harvey, cu vocea lui tărăgănată, chelnerului zvelt, care purta o haină maro, elegantă.

La Monte Carlo nu este permis să se vîndă la mese băuturi alcoolice și nici nu este voie să se angajeze fete pentru a servi clienții. Spre deosebire de Las Vegas, aici cazinoul este conceput pentru jocuri de noroc, nu pentru băutură sau femei. Lui Harvey îi plăcuse Las Vegas-ul cînd era mai tînăr, dar pe măsură ce înainta în vîrstă aprecia din ce în ce mai mult rafinamentele franțuzești. Ajunsese să prefere atmosfera formală și plină de demnitate a acestui cazino unic. Deși la masa nr. 3 doar el, aristocratul francez și Jean-Pierre purtau smoching, conducerea cazinoului nu privea cu ochi buni pe cei îmbrăcați în haine care puteau fi considerate de fiecare zi.

Peste cîteva clipe o cafea fierbinte, fumegîndă, într-o ceașcă mare aurie, era pusă alături de Harvey. Jean-Pierre privea nervos cum pune Harvey pe masă o sută de franci, alături de jetonul de trei franci pus de el, reprezentînd maxima și minima miză permisă. Tînărul înalt care împărțea cărțile, care nu avea mai mult de treizeci de ani și se mîndrea cu îndemînarea de a putea servi o sută de mîini într-o oră, le scoase cu dexteritate din cutie. O rigă pentru Jean-Pierre, un patru pentru Harvey, un cinci pentru tînărul din stînga lui Harvey și un șase pentru cel care împărțea cărțile. A doua carte pe care o primi Jean-Pierre a fost un șapte. Se opri. Harvey mai trase un zece și se opri și el. Tînărul din stînga lui Harvey trase și el un zece și mai ceru o carte. Primi un opt ; depășise.

Harvey disprețuia pe amatorii din orice domeniu ; orice prost știe că nu se mai cere o carte dacă ai doisprezece sau mai mult, iar cartea celui care împarte, ținută cu fața în sus, este trei, patru, cinci, sau șase. Se strîmbă ușor. Persoana care împărțea cărțile mai trase un zece și un șase. Harvey și Jean-Pierre erau cîștigătorii. Acesta din urmă ignoră soarta celorlalți jucători.

Runda următoare a fost de necîștigat. Jean-Pierre se opri la optsprezece, doi de nouă, pe care decise să nu-i separe, o dată ce în mîna celui care împărțea era un as. Harvey se opri la optsprezece, un opt și un valet, iar tînărul din stînga mai ceru o carte. Banca trase o regină, douăzeci și unu, și cîștigă jocul.

Serviciul următor îi aduse lui Jean-Pierre un trei, lui Harvey un șapte și tînărului un zece. Cel care împărțea trase un șapte. Jean-Pierre primi un opt, își dublă miza la șase franci, apoi trase un zece : douăzeci și unu. Jean-Pierre nici nu clipi. Își dădea seama că joacă bine și că nu trebuie să atragă atenția asupra lui, ci să-l lase pe Harvey să considere că e ceva normal. De fapt, Harvey nici nu-l observase. Atenția lui era îndreptată spre tînărul din stînga sa, care părea nerăbdător să facă un dar direcției cazinoului la fiecare mînă pe care o juca. Persoana care împărțea cărțile continuă, dîndu-i lui Harvey un zece și tînărului un opt, obligîndu-i astfel să nu mai ceară alte cărți. Cel care împărțea trase un zece, ajungînd la șaptesprezece. Îl plăti pe Jean-Pierre, lăsă miza lui Harvey ; plăti, de asemenea, tînărului. Direcția era bucuroasă să-i mai plătească uneori și tînărului, dacă nu pentru alt motiv, cel puțin pentru a-l face să rămînă la masa de joc toată noaptea.

Nu mai erau cărți. Omul care le împărțea amestecă din nou, cu mare emfază, cele patru rînduri de cărți și-l rugă pe Harvey să le taie, înainte de a le pune înapoi în cutie. Începură jocul : un zece pentru Jean-Pierre, un cinci pentru Harvey, un șase pentru tînăr și un patru pentru cel care împărțea. Jean-Pierre mai trase un opt. Mergea bine. Harvey trase un zece și se opri la cincisprezece. Tînărul trase un zece și mai ceru o carte. Harvey nu-și putea crede ochilor și fluieră prin strungăreața dintre dinții din față. Fără nici o îndoială, cartea următoare fusese o rigă. Tînărul depășise. Cel care împărțea trase un valet și un opt, ajungînd la douăzeci și doi, dar tînărul nu trase nici o învățătură din aceasta. Harvey se uita fix la el. Cînd avea oare să descopere

că din cele cincizeci și două de cărți dintr-un pachet nu mai puțin de șaisprezece aveau o valoare de peste zece ?

Distracția lui Harvey îi procură lui Jean-Pierre ocazia pe care o aștepta. Își băgă pe furiș mîna în buzunar și puse tableta de prostigmin pe care i-o dăduse Robin în palma mîinii stîngi. Strănută, scoțîndu-și batista din buzunarul de la piept cu un gest bine studiat al mîinii drepte. În același timp, repede și neobservat de nimeni, puse tableta în cafeaua lui Harvey. Robin îl asigurase că va dura o oră pînă își va face efectul. La început, Harvey va simți doar o mică indispoziție, apoi răul se va intensifica rapid, pînă cînd durerea va deveni insuportabilă, pentru ca în cele din urmă să cadă într-o veritabilă agonie.

Jean-Pierre se întoarse spre bar, strîngîndu-și de trei ori pumnul drept pe care și-l băgă în buzunar. Stephen plecă imediat să-i anunțe, de pe treptele cazinoului, pe Robin și James, că tableta de prostigmin se află în cafeaua lui Metcalfe. Era momentul să fie și Robin sub tensiune. În primul rînd, telefonă la spital și rugă infirmiera de serviciu să pregătească sala pentru operație. Sună apoi agenția de unde angajase o infirmieră și-i spuse să fie la recepția spitalului în exact nouăzeci de minute. Se așeză apoi nervos să aștepte următorul telefon de la cazino.

Stephen se întoarse la bar. Harvey începuse să se simtă rău, dar nu voia să plece. În ciuda durerii care creștea, lăcomia îl silea să continue jocul. Bău restul cafelei și mai comandă una, sperînd că îi va limpezi mintea. Cafeaua nu-i fu de nici un folos și Harvey începu să se simtă rău. Un as și o rigă, urmată de un șapte, un patru și un zece, apoi două dame îl ajutară să rămînă la masa de joc. Jean-Pierre făcea eforturi să nu se uite la ceas. Primi un șapte, Harvey un alt as și tînărul un doi. Apoi brusc, exact la o oră după ce băuse cafeaua, Harvey nu mai putu suporta durerea. Încercă să se ridice și să plece.

— *Le jeu a commencé, Monsieur,* spuse cel care împărțea cărțile.

— Du-te în moașă-ta ! spuse Harvey și căzu, ținîndu-se de stomac, nemaiputînd de durere. Jean-Pierre stătea nemișcat, în timp ce crupierii și jucătorii se foiau neputincioși. Stephen își deschise drum prin cercul de oameni care se formase în jurul lui Harvey.

— Dați-vă, vă rog, la o parte. Sînt medic.

Lumea păși repede îndărăt, ușurată că pe scenă a apărut un profesionist.

— Ce-i cu mine, doctore ? mormăi Harvey care simțea că se apropie sfîrșitul.

— Nu știu încă, răspunse Stephen. Robin îl prevenise că între cădere și leșin mai puteau fi doar zece minute, așa că se puse repede pe treabă. Îi desfăcu lui Harvey cravata și-i luă pulsul. Apoi îi descheie cămașa și începu să-i pipăie abdomenul.

— Simți o durere la stomac ?

— Da, gemu Harvey.

— S-a produs brusc ?

— Da.

— Ai putea să-mi descrii durerea ? Este sub formă de junghi, arsură sau apăsare ?

— Apăsare.

— Unde te doare cel mai rău ?

Harvey atinse partea dreaptă a stomacului. Stephen apăsă extremitatea celei de a noua coaste, făcîndu-l pe Harvey să urle de durere.

— A, da, spuse Stephen. Este clar simptomul lui Murphy. Ai probabil o inflamație acută la vezica biliară. Mi-e teamă că este vorba de o litiază. Continuă să pipăie delicat abdomenul masiv. S-ar părea că piatra a ieșit din vezică și trece prin canal spre intestin. Durerea aceasta teribilă provine din forțarea canalului. Îmi este teamă că atît vezica cît și piatra trebuie eliminate imediat. Sper doar să fie cineva la spital care poate să facă o operație de urgență.

Era rîndul să-și spună și Jean-Pierre replica :

— Doctorul Wiley Barker stă la hotelul meu.

— Wiley Barker, chirurgul american ?

— Da, da, confirmă Jean-Pierre. Tipul care îl îngrijeşte pe Nixon.

— Doamne, ce noroc. N-am fi putut găsi pe cineva mai bun, dar s-ar putea să fie foarte scump.

— Cui dracu' îi pasă de cheltuieli, se văicări Harvey.

— De, s-ar putea să fie vreo cincizeci de mii de dolari.

— Poate să fie şi o sută de mii, ţipă Harvey. În momentul acela ar fi fost gata să se despartă chiar şi de întreaga lui avere.

— Înţeleg, spuse Stephen. Dumneavoastră, domnule, i se adresă el lui Jean-Pierre, telefonaţi după o ambulanţă, apoi căutaţi-l pe doctorul Barker şi întrebaţi-l dacă poate veni la spital imediat. Spuneţi-i că este un caz urgent. Domnul acesta are nevoie de un chirurg de cea mai înaltă calificare.

— Ai a naibii de multă dreptate, mai apucă să spună Harvey şi leşină.

Jean-Pierre ieşi din cazino şi comunică prin transmiţătorul său :

— Trecem la acţiune. Trecem la acţiune.

Robin plecă din Hôtel de Paris şi luă un taxi. Ar fi fost în stare să dea o sută de mii de dolari dacă ar fi putut schimba locul cu taximetristul, dar maşina înainta în mod inexorabil spre spital. Era prea tîrziu să mai dea înapoi.

James băgă ambulanţa în viteza întîi şi o porni în grabă spre cazino, sunînd din sirenă. Avea mai mult noroc decît Robin. Obligat să se concentreze asupra altor lucruri, nu-i rămînea timp să se gîndească la consecinţele faptelor sale.

Ajunse după unsprezece minute şi patruzeci de secunde, sări de pe locul şoferului, deschise uşa din spate, luă targa şi urcă în fugă pe scările cazinoului, îmbrăcat în halatul lui alb, lung. Jean-Pierre îl aştepta în capul scărilor. Nu schimbară nici un cuvînt, în timp ce-l conducea pe James în Salon des Amériques, unde Stephen stătea aplecat deasupra lui Harvey. Lăsară targa jos. A fost nevoie să pună mîna toţi trei, să ridice kilogramele lui Harvey. Stephen şi James apucară tar-

ga și, urmați de Jean-Pierre, o purtară repede spre ambulanța care aștepta.

— Unde îl duceți pe șeful meu ? întrebă o voce.

Speriați, se întoarseră să vadă cine vorbește. Era șoferul lui Harvey Metcalfe, care stătea lîngă Rolls Royce-ul alb. După o clipă de ezitare, Jean-Pierre îi răspunse :

— Domnul Metcalfe a leșinat și trebuie dus la spital pentru a fi operat urgent. Dumneata întoarce-te la iaht, spune personalului să-i pregătească cabina și așteaptă alte instrucțiuni.

Șoferul își atinse cu degetele șapca și alergă la Rolls Royce. James sări la volan, în timp ce Stephen și Jean-Pierre se urcară în ambulanță cu Harvey.

— Drace, era cît pe ce ! Ai fost grozav, Jean-Pierre. Mie mi-a luat piuitul, recunoscu Stephen.

— N-a fost mare lucru, ripostă Jean-Pierre, cu transpirația curgîndu-i pe față.

Ambulanța o luă din loc ca o pisică fugărită. Stephen și Jean-Pierre își scoaseră hainele și-și puseră halatele lungi lăsate pe banchetă, iar Stephen își atîrnă stetoscopul în jurul gîtului.

— Mie mi se pare mort, spuse Jean-Pierre.

— Robin zice că nu-i, îl liniști Stephen.

— Cum poate să știe de la șase kilometri depărtare ?

— Habar n-am. Nu ne rămîne decît să-l credem pe cuvînt.

James frînă, scrîșnind din anvelope, în fața intrării spitalului. Stephen și Jean-Pierre își duseră repede pacientul în sala de operație. James parcă ambulanța și se întoarse rapid la ceilalți.

Robin, bine spălat și îmbrăcat în halat, îi întîmpină în ușă. Cei doi îl puseră pe Harvey Metcalfe pe masa de operație din sala mică, alăturată celei principale. Robin le spuse :

— Schimbați-vă toți trei hainele, iar tu, Jean-Pierre, spală-te așa cum te-am învățat.

Jean-Pierre începu să se spele, operație lungă și laborioasă pe care Robin, cu multă seriozitate, îl învățase că nu trebuia în nici un caz să o scurteze. O septicemie postoperatorie nu făcea parte din planul său. Jean-Pierre ieși de la spălător gata de acțiune.

— Acum liniștește-te. Am repetat de nouă ori. Procedează ca și cum am mai fi la St. Thomas.

Stephen se mișca în spatele aparatului mobil Boyles. De patru săptămîni se antrenase ca anestezist ; în timpul practicii de la St. Thomas, îi adusese în stare de inconștiență de cîte două ori pe James și pe Jean-Pierre. Acum avea ocazia să-și exerseze puterile asupra lui Harvey Metcalfe.

Robin scoase o seringă din plasticul ei și injectă două sute cincizeci de miligrame de tiopentonă în brațul lui Harvey. Pacientul căzu într-un somn profund. Repede și eficient, Jean-Pierre și James îl dezbrăcară pe Harvey, învelindu-l apoi într-un cearșaf. Stephen puse masca de la mașina Boyles peste nasul lui Metcalfe. Cele două dispozitive din spatele aparatului indicau cinci litri de oxid de azot și trei litri de oxigen.

— Măsoară-i pulsul, spuse Robin.

Stephen puse un deget deasupra lobului urechii, să controleze pulsul preauricular. Era șaptezeci.

— Împinge masa în sala de operație, îl dirijă Robin.

James o duse în camera alăturată, oprindu-o exact sub lumina la care urma să opereze. Stephen făcu să lunece și aparatul Boyles în urma lor.

Sala de operație nu avea ferestre, era rece și sterilă.Toți pereții, de la podea la plafon, erau acoperiți cu faianță albă, strălucitoare, și în încăpere nu era altceva decît aparatura necesară pentru operație. Jean-Pierre îl acoperise pe Harvey cu un cearșaf verde, sterilizat, lăsînd afară numai capul și brațul stîng. Infirmiera de serviciu pregătise cu grijă un cărucior cu instrumente sterilizate, fașe și șervete și acoperise totul cu o pînză și ea sterilizată. Robin agăță sticla cu ser fiziologic de un stativ și atașă capătul tubului de brațul stîng

al lui Harvey, ca să completeze pregătirile. Stephen stătea la capul mesei cu aparatul Boyles și ajusta masca pe gura și nasul lui Harvey. Nu era aprinsă decît una din luminile puternice care atîrnau direct deasupra capului lui Harvey, aruncînd o lumină ca de spot pe abdomenul său proeminent.

Opt ochi priveau lung în jos spre victimă. Robin continuă :

— Vă voi da exact aceleași comenzi ca în timpul repetițiilor. Vă rog să vă concentrați. Mai întîi voi curăța abdomenul cu un preparat pe bază de iod.

Robin avea toate instrumentele pregătite alături de masă, lîngă picioarele lui Harvey. James ridică cearșaful și îl împături peste picioarele lui Harvey, apoi, cu grijă, îndepărtă pînza sterilă care acoperea căruciorul cu instrumente și turnă iod într-un mic vas. Robin luă un tampon cu un clește și-l înmuie în soluția de iod. Cu mișcări rapide în sus și în jos curăță cam treizeci de centimetri pătrați din trupul masiv al lui Harvey, aruncînd tamponul într-un coș și repetînd operația cu altul curat. Apoi puse un șervet sterilizat sub bărbia lui Harvey, acoperindu-i cu el pieptul, și un altul peste șolduri și coapse. Un alt șervet fu pus, în lung, pe partea stîngă a corpului și un altul pe partea dreaptă, lăsînd expus doar un pătrat cu latura de vreo douăzeci și trei de centimetri. Puse o clamă la fiecare colț, ca să nu se miște, apoi încadră cu tifon fereastra pregătită pentru laparotomie. Robin era gata.

— Bisturiul.

Jean-Pierre puse ferm ceva ce s-ar fi putut numi un cuțit în palma întinsă a lui Robin, așa cum un alergător ar trece altuia ștafeta. Ochii speriați ai lui James întîlniră privirea lui Jean-Pierre peste masa de operație, în timp ce Stephen se concentra asupra respirației lui Harvey. Robin ezită doar pentru o secundă, apoi făcu o incizie paramediană de zece centimetri, pătrunzînd cu vreo trei centimetri în grăsime. Rar văzuse Robin o burtă mai mare ; ar fi putut probabil tăia pînă la opt centimetri, fără să ajungă la mușchi. Sîngele începu să curgă în toate părțile și Robin îl opri cu diatermie.

După ce termină de făcut incizia și opri sîngerarea, începu să prindă stratul subdermic al pacientului cu zece puncte de sutură cu catgut de 3/0.

— Se vor dizolva într-o săptămînă, explică el.

Cusu apoi pielea cu sutură întreruptă, folosind fir de mătase de 2/0 și un ac atraumatic. Curăță apoi rana, ștergînd petele de sînge și, în cele din urmă, își acoperi opera cu un pansament adeziv.

James îndepărtă feșele și șervetele sterile și le puse în coș, în timp ce Robin și Jean-Pierre îl îmbrăcară pe Harvey într-un halat de spital și îi împachetară cu grijă hainele într-un sac de plastic cenușiu.

— Își revine, spuse Stephen.

Robin luă o altă seringă și-i injectă zece miligrame de diazepam.

— Asta îl va face să doarmă cel puțin treizeci de minute, spuse el. Și, în orice caz, va fi năucit cel puțin trei ore și nu-și va aminti ce i s-a întîmplat. James, ia ambulanța imediat și vino cu ea la intrarea principală a spitalului.

James ieși din sala de operație și se schimbă, ceea ce reușea să facă acum în nouăzeci de secunde. Porni repede spre parcaj.

— Acum, schimbați-vă și voi și duceți-l pe Harvey pînă la ambulanță. Urcați-l cu mare grijă, iar tu, Jean-Pierre, rămîi în spate cu el. Stephen, tu treci la punctul următor.

Stephen și Jean-Pierre se schimbară rapid, își îmbrăcară halatele lungi, albe și îl împinseră pe Harvey Metcalfe, care dormea, spre ambulanță. După ce îl văzu înăuntru, Stephen alergă la telefonul public de la intrarea spitalului și formă un număr pe care îl avea notat pe o bucățică de hîrtie, în portofel.

— Alo, *Nice-Matin* ? Mă numesc Terry Robards de la *New York Times*. Am venit aici în vacanță și am o istorioară grozavă pentru voi...

Robin se întoarse în sala de operație, împinse căruciorul cu instrumentele pe care le folosise în camera de sterilizare,

luă sacul de plastic în care erau hainele lui Harvey şi, intrînd în vestiar, îşi scoase repede halatul cu care operase, boneta şi masca şi îşi puse propriile lui haine. Se duse să o caute pe infirmiera de serviciu şi-i spuse, zîmbind fermecător :

— Am terminat, *ma soeur*. Am dus instrumentele la sterilizare. Vă rog, mulţumiţi domnului Bartise din partea mea.

— *Oui, Monsieur. Notre plaisir. Je suis heureuse d'être à même de vous aider. Votre infirmière de l'Auxiliaire Médicale est arrivée.*

După cîteva minute, Robin se îndreptă spre ambulanţă, întovărăşit de infirmiera trimisă de agenţie. O ajută să se urce în spate.

— Condu foarte încet şi cu grijă pînă în port.

James încuviinţă din cap şi porni cu o viteză de înmormîntare.

— Soră Faubert.

— Da, domnule Barker.

Îşi ţinea cuminte mîinile sub pelerina albastră şi accentul ei francez era încîntător. Robin se gîndi că lui Harvey nu-i va displăcea să fie îngrijit de ea.

— Pacientul meu a fost operat pentru a i se scoate o piatră de la vezica biliară şi va avea nevoie de multă odihnă.

Spunînd acestea, Robin scoase din buzunar o piatră de mărimea unei portocale, cu o etichetă a spitalului pe care scria „Harvey Metcalfe". Robin obţinuse de fapt piatra uriaşă de la spitalul St. Thomas, adevăratul ei posesor fiind un şofer de autobuz de pe ruta nr. 14, un om din Indiile de Vest, de un metru optzeci şi opt înălţime. Stephen şi Jean-Pierre se uitau la piatră şi nu le venea să creadă. Infirmiera controlă pulsul şi respiraţia noului ei pacient.

— Dacă aş fi pacientul dumitale, soră Faubert, spuse Jean-Pierre, aş avea grijă să nu mă mai vindec niciodată.

Pînă să ajungă la iaht, Robin dădu instrucţiuni infirmierei asupra dietei şi a odihnei şi îi spuse că va trece să-şi vadă pacientul pe la ora unsprezece a doua zi. Îl lăsară pe Harvey

dormind tun, în cabina lui mare, cu tot personalul forfotind în preajma lui, nemaiștiind ce să facă să-i fie de folos.

Se întoarseră la spital, lăsară ambulanța în parcare, iar cheile la recepție. Se îndreptară apoi spre hotel, pe drumuri diferite. Robin ajunse cel din urmă în camera 217, puțin după ora trei și jumătate. Căzu extenuat într-un fotoliu.

— Îmi dai voie să beau un whisky, Stephen ?

— Da, bineînțeles.

— Doamne Sfinte, n-a fost glumă, spuse Robin și-și turnă un pahar mare de Johnny Walker, înainte de a-i trece sticla lui Jean-Pierre.

— O să se facă bine, nu-i așa ? întrebă James.

— Pari foarte îngrijorat pentru el. Ei, da. I se vor putea scoate firele peste o săptămînă și tot ce îi va rămîne va fi o cicatrice urîtă cu care să se laude față de prieteni. Trebuie să dorm puțin. Mîine dimineață, la unsprezece, îmi voi vizita pacientul și confruntarea s-ar putea să fie mai grea decît operația. Ați fost toți formidabili. Mulțumesc lui Dumnezeu că am făcut atîtea repetiții la St. Thomas. Dacă veți rămîne vreodată fără lucru, iar eu voi avea nevoie de un crupier, un șofer și un anestezist știu la cine să mă adresez.

Ceilalți plecară și Robin se trînti extenuat pe pat. Căzu într-un somn adînc și nu se trezi decît după ora opt, a doua zi dimineață, cînd constată că a dormit complet îmbrăcat. Nu i se mai întîmplase așa ceva de pe vremea cînd, fiind tînăr internist, era de serviciu și de noapte, după o zi în care lucrase paisprezece ore fără întrerupere. Făcu o baie reconfortantă cu apă foarte fierbinte. Se îmbrăcă cu o cămașă curată și în costum și se simți gata să se întîlnească cu Harvey Metcalfe. Mustața lui nou achiziționată, ochelarii fără rame și succesul operației îl faceau să se simtă asemenea faimosului chirurg drept care se dădea.

Ceilalți trei își făcură apariția în cursul orei următoare, să-i ureze noroc, și se hotărîră să-l aștepte în camera 217 pînă se va întoarce. Stephen le achitase tuturor hotelul și reținuse bilete pentru Londra, pentru mai tîrziu, în aceeași

după-amiază. Robin plecă, preferînd și de data aceasta să coboare scările în loc de a lua liftul. După ce ieși din hotel, merse pe jos o bucată bună de drum, apoi luă un taxi care să-l ducă în port.

Nu era greu să-l găsești pe Messenger Boy, un iaht lung de o sută de picioare, ancorat în capătul de est al portului. Etala un drapel masiv panamez pe catargul de la pupă, din motive pecuniare, bănui Robin. A fost întîmpinat de sora Faubert.

— Bună ziua, domnule doctor Barker.

— Bună dimineața, soră. Ce face domnul Metcalfe ?

— A avut o noapte foarte liniștită, acum ia un mic dejun ușor și dă cîteva telefoane. Doriți să-l vedeți imediat ?

— Da, te rog.

Robin intră într-o cabină impresionantă și se găsi față în față cu omul împotriva căruia uneltise timp de opt săptămîni. Vorbea la telefon :

— Da, acum sînt bine, draga mea. Dar am fost în mare pericol. Nu-ți fie teamă, nu mor eu, puse telefonul jos. Domnule doctor Barker, tocmai am vorbit cu soția mea în Massachusetts și i-am spus că vă datorez viața. Chiar la ora cinci dimineața părea că vestea îi face plăcere. Înțeleg că mi s-a făcut o operație, că am fost transportat de urgență cu o ambulanță și că mi-ați salvat viața. Cel puțin așa scrie în *Nice-Matin*.

În ziar dădeau vechea fotografie a lui Harvey în pantaloni pescărești pe bordul iahtului, imagine pe care Robin o cunoștea din dosarul său. Articolul era intitulat : *Millionaire s'évanouit au Casino*, iar dedesubt scria : *La vie d'un millionaire américain a été sauvée par une opération urgente dramatique !* Lui Stephen îi va face plăcere.

— Spune-mi, doctore, zise Harvey, plăcîndu-i ideea. Eram într-adevăr în pericol ?

— Ei da. Erați într-o stare critică și consecințele ar fi putut fi destul de serioase dacă nu vă scoteam asta din stomac. Robin, cu un gest larg, scoase piatra etichetată din buzunar.

Ochii lui Harvey se căscară cît cepele.

— Nu mai spune ! Am purtat eu în mine chestia asta tot timpul ? E de necrezut ! Nu știu cum să-ți mulțumesc. Dacă voi putea face vreodată ceva pentru dumneata, doctore, nu ezita să-mi spui. Îi oferi lui Robin un strugure. Sper că ai să mă îngrijești pînă mă fac bine. Nu am impresia că infirmiera își dă seama de toată gravitatea stării mele.

Robin se gîndi și spuse :

— Mi-e teamă că nu sînt liber să pot face acest lucru, domnule Metcalfe. Vacanța mea se sfîrșește astăzi și trebuie să mă întorc în California. Nimic foarte urgent : doar cîteva operații și un program destul de încărcat de conferințe. Ridică ușor disprețuitor din umeri. Nu-i sfîrșitul lumii, dar mă ajută să duc felul de viață cu care m-am obișnuit.

Harvey se ridică, ținîndu-și grijuliu stomacul.

— Ascultă ce-ți spun eu, domnule doctor Barker. Nu dau două parale pe niște amărîți de studenți. Sînt un om bolnav și am nevoie de dumneata pînă mă fac bine. Voi avea grijă să merite să rămîi, nu-ți fă probleme. Nu-mi pare rău de bani cînd este în joc sănătatea mea, ba fac mai mult, dacă asta te poate convinge, te plătesc cu bani gheață. Ultimul lucru pe care îl doresc este ca Unchiul Sam să știe cît valorez eu.

Robin tuși ușor, întrebîndu-se cum abordează doctorii americani cu pacienții lor subiectul delicat al onorariului.

— S-ar putea să coste destul de mult. Și nu vreau să plătesc din buzunarul meu amînarea. S-ar putea să însemne vreo optzeci de mii de dolari. Robin respiră adînc.

Harvey nici nu clipi.

— Firește. Doar ești cel mai bun. Nu mi se pare mare prețul pentru a rămîne în viață.

— Foarte bine. Mă întorc la hotel și văd dacă este posibil să-mi schimb programul pentru dumneavoastră.

Robin ieși din camera bolnavului și Rolls Royce-ul alb îl duse la hotel. Cei din camera 217 îl priveau, nevenindu-le să creadă, în timp ce le povestea ce se întîmplase.

— Stephen, pentru numele lui Dumnezeu, omul ăsta e ipohondru ca un nebun. Vrea să stau cu el pînă se face bine. Nici unul dintre noi n-a prevăzut așa ceva.

Stephen privi spre el liniștit :

— Rămîi aici și joacă cum îți cîntă. De ce să nu aibă ceea ce plătește. Rămîi pe banii lui, bineînțeles. Întoarce-te la fanfaron și spune-i că o să vii să-l ții de mînă în fiecare zi la ora unsprezece. Noi va trebui să plecăm fără tine. Și nu te lansa în cheltuieli prea mari, te rog.

Robin ridică receptorul...

După un prînz prelungit, în camera 217, la care și-au permis încă o sticlă de Krug '64, trei tineri plecară din Hôtel de Paris, luară un taxi pînă la aeroportul din Nisa și la ora șaisprezece se suiră în avionul companiei British Airlines, zborul 012 și plecară spre Londra. Nici de data aceasta nu stătură împreună. Din cele povestite de Robin despre conversația avută cu Harvey Metcalfe, lui Stephen îi rămăsese în minte o frază : „Dacă voi putea vreodată face ceva pentru dumneata, nu ezita să-mi spui".

Robin își vizita pacientul o dată pe zi, purtat de mașina albă, cu anvelope albe și șofer în uniformă albă. Numai Harvey poate duce nerușinarea atît de departe, gîndea el. În cea de a treia zi, infirmiera îi ceru să schimbe cu el cîteva cuvinte între patru ochi.

— Pacientul meu, spuse ea plîngîndu-se, îmi face avansuri indecente cînd îi schimb pansamentul.

Robin îi îngădui doctorului Barker o remarcă neprofesională.

— N-aș putea spune că nu-l înțeleg. Totuși, ține-te tare. De altfel, cred că ți s-au mai întîmplat lucruri de acest fel și înainte.

— *Naturellement,* dar nu de la un pacient care a suferit în urmă cu trei zile o operație atît de serioasă.Trebuie să aibă o constituție *formidable.*

— Am o idee. Să-i punem o sondă pentru vreo două zile. Aceasta o să-i mai frîneze pornirile. Ea zîmbi. Trebuie să-ți vină destul de greu să stai închisă aici toată ziua, continuă Robin. Ce-ar fi să vii și să luăm o mică cină împreună, la noapte, după ce adoarme domnul Metcalfe ?

— Mi-ar face multă plăcere. Unde vă întîlnesc ?

— Hôtel de Paris, camera 217, spuse Robin fără să roșească. Să zicem la ora douăzeci și unu.

— Accept cu multă plăcere, domnule doctor.

— Încă puțin Chablis, Angeline ?

— Mulțumesc, îmi ajunge, Wiley. A fost o cină de neuitat. Dar mă întreb dacă nu mai dorești ceva ?

Se ridică, aprinse două țigări, și-i puse una în gură. Apoi se îndepărtă ; fusta lungă i se mula după mișcarea șoldurilor. Pe sub bluza roșie nu purta sutien. Expiră fumul, privind spre el.

Robin se gîndea la nevinovatul doctor Barker din Australia, la soția și copiii lui din Newbury și la restul echipei de la Londra. Apoi îi alungă pe toți din minte.

— Ai să te plîngi domnului Metcalfe dacă am să-ți fac propuneri indecente ?

— Din partea ta, Wiley, nu vor fi indecente.

Harvey a fost foarte vorbăreț în timpul convalescenței și Robin îi scoase cu multă gravitate firele în cea de a șasea zi.

— Se pare că rana s-a vindecat foarte bine, domnule Metcalfe. Luați-o încet cu eforturile și spre mijlocul săptămînii următoare veți fi complet restabilit.

— Grozav. Trebuie să plec de îndată la Londra pentru cursele de cai de la Ascot. Știi, calul meu Rosalie este unul din favoriți anul acesta. Oare n-ai putea să rămîi și să fii oaspetele meu ? Dacă se întîmplă să recidivez ?

Robin își stăpîni un zîmbet.

— Nu vă fie teamă. Nu-i nici un pericol. Îmi pare rău că nu pot rămîne să văd cum se comportă Rosalie la Ascot.

— Şi mie îmi pare rău, doctore. În orice caz, îţi mulţumesc din nou. N-am mai întîlnit niciodată un chirurg ca dumneata.

Şi probabil că nici n-ai să mai întîlneşti, gîndi Robin, accentul lui american începînd să se piardă. Îşi luă cu uşurare rămas bun de la Harvey şi cu regret de la Angeline şi trimise prin şoferul care îl lăsă la hotel următoarea notă de plată : „Dr. Wiley Franklin Barker trimite cele mai bune urări domnului Harvey Metcalfe şi cere permisiunea să-l informeze că îi datorează, pentru serviciile profesionale prestate în timpul operaţiei şi a tratamentului postoperatoriu, suma de optzeci de mii de dolari."

Şoferul se reîntoarse după o oră cu un cec de optzeci de mii de dolari, pe care Robin îl duse în triumf la Londra.

13

Ziua următoare, vineri, Stephen, așezat pe divanul pe care Robin își consulta pacienții în Harley Street, se adresă trupei :

— Acțiunea de la Monte Carlo a fost un succes deplin, din toate punctele de vedere, mulțumită lui Robin, care și-a păstrat sîngele rece. Cheltuielile au fost totuși cam mari. S-a plătit pentru spital și pentru hotel unsprezece mii trei sute cincizeci și unu de dolari și am primit optzeci de mii de dolari. Deci ni s-au restituit cinci sute douăzeci și șapte de mii cinci sute șaizeci de dolari, iar cheltuielile s-au ridicat pînă în prezent la douăzeci și două de mii cinci sute treizeci de dolari, ceea ce face ca domnul Metcalfe să ne mai datoreze încă patru sute nouăzeci și patru de mii nouă sute șaptezeci de dolari. Este toată lumea de acord ?

Urmă un murmur general de aprobare. Încrederea lor în aritmetica lui Stephen era nelimitată, deși, ca orice matematician specializat în algebră, tînărul găsea plictisitor să lucreze cu cifrele.

— Apropo, Robin, cum ai reușit să cheltuiești șaptezeci și trei de dolari și cincizeci de cenți miercurea trecută la cină ? Ce ai comandat, icre negre și șampanie ?

— Cam așa ceva, recunoscu Robin. Era o ocazie care părea să ceară ceva mai deosebit.

— Pariez cu mai mult decît am cîștigat la Monte Carlo că știu cu cine ai fost la cină și mai pariez și că n-a împărțit cu tine numai masa, spuse Jean-Pierre, scoțîndu-și portofelul din buzunar. Uite, Stephen, două sute nouăsprezece franci,

cîștigul meu la cazino de miercuri seara. Dacă m-ai fi lăsat de capul meu, nu ar fi trebuit să ne batem capul cu operația făcută de Robin. Puteam cîștiga toată suma de unul singur. Cred că merit cel puțin numărul de telefon al infirmierei Faubert.

Stephen nu ținu seama de spusele lui Jean-Pierre.

— Foarte bine, Jean-Pierre, suma se va scădea din cheltuieli. La schimbul de astăzi, cei două sute nouăsprezece franci ai tăi, făcu o mică pauză și-și scoase calculatorul, valorează patruzeci și șase de dolari și șaptezeci și șase de cenți. Aceasta reduce cheltuielile la douăzeci și două de mii patru sute optzeci și trei de dolari și douăzeci și patru de cenți. Să trecem acum la planurile mele pentru Ascot, care sînt simple. James a făcut rost de două insigne pentru padocul rezervat membrilor, la prețul de zece dolari. Știm că și Harvey Metcalfe are o insignă, ca toți cei ai căror cai concurează, deci, dacă vom fi bine coordonați și vom face ca totul să pară natural, ar trebui să cadă din nou în cursă. James ne va informa prin walkie-talkie și vom fi la curent cu mișcările lui Metcalfe de la sosire pînă la plecare. Jean-Pierre îl va aștepta la intrarea în padocul membrilor și îl va urma înăuntru. Robin va trimite telegrama de la aeroportul Heathrow la ora treisprezece, astfel ca Harvey să o primească în timpul prînzului, în loja lui personală. Această parte a programului este ușoară. Dar dacă vom reuși să-l momim să vină la Oxford, vom avea toți de furcă cu el. Mărturisesc că mi-ar face o mare plăcere ca de data aceasta, la Ascot, să reușim de prima oară.

Stephen zîmbi larg.

— Aceasta ne-ar oferi timpul de care avem atîta nevoie să mai repetăm o dată ce avem de făcut la Oxford. Are cineva vreo întrebare ?

— Nu ai nevoie de noi pentru partea (a) a planului de la Oxford, doar pentru partea (b), nu-i așa ? întrebă Robin, verificînd notele lui Stephen.

— Corect. În partea (a) mă pot descurca și singur. De fapt, chiar ar fi mai bine dacă ați rămîne la Londra în noaptea aceea, ca să nu mă împiedic de voi. Următorul lucru pe care va trebui să-l facem va fi să ne gîndim la ceva pentru James, deși, de altfel, Domnul să ne aibă în pază, i-ar putea veni lui însuși o idee. Această problemă a început să mă preocupe serios, continuă Stephen, deoarece, odată întors în America, vom avea de-a face cu un Harvey pe propriul său teritoriu. Pînă acum locul de întîlnire a fost întotdeauna la discreția noastră. James ar bate teribil la ochi la Boston, chiar dacă este cel mai bun actor dintre noi patru. Acolo, cum ar spune Harvey, va fi o altă mîncare de pește.

James oftă lugubru, privind covorul Axminster.

— Bietul nostru James ! Nu te necăji. Ai condus ambulanța aceea ca un as, spuse Robin.

— Poate înveți să pilotezi ; atunci l-am putea răpi deturnînd un avion, sugeră Jean-Pierre.

Domnișoara Meikle era enervată de rîsul care se auzea din sala de consultații a doctorului Oakley și fu bucuroasă cînd văzu pleacînd ciudatul trio. După ce închise ușa după James, care era cel din urmă, intră în cabinetul lui Robin.

— Puteți consulta acum pacienții, domnule doctor ?

— Da, dacă nu am încotro, domnișoară Meikle.

Secretara strînse gura pungă. Ce s-a abătut oare asupra lui ? Erau de vină probabil tipii aceia groaznici pe care a început să-i frecventeze în ultimul timp. Nu mai puteai să contezi deloc pe el.

— Doamnă Wentworth-Brewster, domnul doctor vă va primi acum, iar între timp eu vă voi pregăti pilulele necesare pentru călătoria în Italia. Le veți putea lua cînd ieșiți din cabinet.

Stephen se întoarse la Colegiul Magdalen, să se recreeze cîteva zile. Începuseră o acțiune în urmă cu opt săptămîni și doi din echipă reușiseră, depășindu-i cu mult așteptările. Își

dădea seama că trebuia să le încununeze eforturile cu ceva care să devină o legendă ce va dăinui la Oxford mult timp după plecarea lui.

Jean-Pierre se întoarse la galeria sa din Bond Street. Cum nu trebuia să spună decît o frază la Ascot, nu avea de ce să fie preocupat, în schimb, partea (b) a planului lui Stephen, care urma să se desfășoare la Oxford, îl ținea noapte de noapte în fața oglinzii ca să-și repete rolul.

James o invită pe Anne la Stratford-upon-Avon pentru sfîrșitul săptămînii. Trupa de teatru Royal Shakespeare Company îi răsplăti cu un spectacol strălucit al piesei *Mult zgomot pentru nimic*, iar după teatru, plimbîndu-se pe malul rîului Avon, James o ceru pe Anne în căsătorie. Doar lebedele regale au putut să-i audă răspunsul. Inelul cu briliant pe care James îl observase în vitrină la Cartier, în timp ce-l aștepta pe Harvey Metcalfe să intre la Jean-Pierre în galerie, părea și mai frumos pe degetul ei subțire. Fericirea lui James părea completă. Dacă ar fi reușit și el să vină cu un plan care să-i uimească pe toți, nu i-ar mai fi lipsit nimic. Se sfătui din nou cu Anne în noaptea aceea, discutînd cîteva idei noi și altele mai vechi, fără nici un rezultat.

Dar în mintea ei începuse să încolțească o idee.

14

Luni dimineață James o conduse pe Anne la Londra și își îmbrăcă cel mai cuviincios rînd de haine de care dispunea. Anne trebuia să se întoarcă la lucru și refuză invitația de a merge cu el la Ascot. Se temea că ceilalți nu vor fi de acord cu prezența ei și-l vor bănui pe James că i-a încredințat secretul.

Deși James nu-i spusese amănuntele acțiunii de la Monte Carlo, Anne știa punct cu punct cum urma să se desfășoare planul la Ascot și își dădea seama că James era nervos. Oricum, avea să-l vadă în noaptea aceea și să afle dacă se va întîmpla ceva rău. James părea pierdut. Anne era mulțumită că Stephen, Robin și Jean-Pierre duceau ștafeta cea mai mare parte a timpului în cursa lor de echipă, dar ideea care începuse să prindă formă în capul ei s-ar fi putut să-i surprindă pe toți.

Stephen se sculă dis-de-dimineață și își admiră în oglindă părul cărunt. Rezultatul fusese scump obținut, cu o zi în urmă, la salonul de coafură din Debenhams. Se îmbrăcă atent, punîndu-și unicul costum respectabil pe care îl avea, de culoare gri, și o cravată albastră în carouri. Le adusese pentru tot felul de ocazii, începînd cu o prelegere în fața studenților de la Universitatea din Sussex, pînă la o cină cu ambasadorul american. Nimeni nu-i spusese că nu se potrivesc bine culorile și că hainele, prost croite, atîrnă la coate și la genunchi. În opinia lui Stephen, erau eleganța însăși. Călători cu trenul de la Oxford la Ascot, în timp ce Jean-Pierre veni de la Londra cu mașina. Se întîlniră cu James la

Belvedere Arms la ora unsprezece, cam la o milă depărtare de locul unde se desfășurau cursele de cai.

Stephen telefonă imediat lui Robin, pentru a-i confirma faptul că sînt împreună și-i ceru să-i citească textul telegramei.

— E perfect, Robin. Acum pleacă la Heathrow și expediaz-o exact la ora treisprezece.

— Noroc bun, Stephen. Stoarce bine escrocul, nu-l lăsa să-ți scape.

Stephen se întoarse la ceilalți, pentru a le spune că la Londra Robin ține situația în mînă.

— E timpul să pleci, James ; anunță-ne de îndată ce apare Harvey.

James bău o sticlă cu apă minerală și plecă. Problema lui consta în faptul că dădea la tot pasul de prieteni și că nu putea să le explice de ce nu rămîne cu ei.

Harvey sosi în parcarea de mașini, cu Rolls Royce-ul său alb, care strălucea ca o reclamă de detergent. Toți cei care mergeau la curse se uitau lung la mașină, cu un dispreț specific englezesc, pe care Harvey îl confunda cu admirația. Își conduse oaspeții în loja lui particulară. Costumul său nou solicitase toată ingeniozitatea lui Bernard Weatherill. O garoafă roșie la butonieră și o pălărie care-i acoperea țeasta cheală îl făcea aproape de nerecunoscut și James s-ar fi putut să nu-l observe dacă nu ar fi fost automobilul alb. Se ținu de grupul lui Harvey la o distanță prudentă, pînă cînd îl văzu că intră pe o ușă pe care scria „Domnul Harvey Metcalfe și invitații săi".

— Se află în loja lui personală, anunță James.

— Tu unde ești ? întrebă Jean-Pierre.

— Chiar dedesubtul lui, la nivelul pămîntului, lîngă un book-maker cam necioplit care se numește Sam O'Flaherty.

— Nu văd de ce ești nepoliticos cu irlandezii, James, îl dojeni Jean-Pierre. Venim și noi peste cîteva minute.

James privi spre tribuna imensă, albă, în care aveau loc confortabil zece mii de spectatori și de unde se vedea perfect

traseul curselor. Îi venea greu să se concentreze asupra celor ce avea de făcut, deoarece din nou trebuia să evite rude și prieteni. Mai întîi, contele de Halifax, apoi fata aceea îngrozitoare pe care avusese proasta inspirație să o ducă primăvara trecută la balul Queen Charlotte. Cum naiba se numea ? A, da. Onorabila Selina Wallop. Foarte potrivit. Purta o fustă scurtă care fusese la modă cu cel puțin patru ani în urmă și o pălărie care părea exclus să poată fi vreodată la modă. James își trase pălăria moale peste urechi, privi în altă parte și-și petrecu timpul flecărind cu Sam O'Flaherty despre cursa de la trei douăzeci și despre Premiul King George VI and Queen Elizabeth. O'Flaherty îl informă cu voce ridicată despre șansele favoritei :

— Rosalie cu 6 la 4, iapa unui american, Harvey Metcalfe, călărită de Pat Eddery.

Jocheul Eddery era pe cale de a deveni cel mai tînăr campion care participase vreodată la aceste curse și Metcalfe susținea întotdeauna pe cîștigători.

Stephen și Jean-Pierre se alăturară lui James și Sam O'Flaherty. Ajutorul acestuia stătea pe o ladă de portocale răsturnată și îl informa prin semne despre mersul cursei, mișcîndu-și brațele ca un marinar pus să semnalizeze la bordul unei nave pe cale să se scufunde.

— Pentru cine pariați, domnilor ? îi întrebă Sam.

James trecu cu vederea ușoara încruntare de dezaprobare a lui Stephen.

— Cinci lire sterline de două ori pentru Rosalie, spuse el, și întinse o hîrtie foșnitoare de zece lire sterline, primind în schimb un cartonaș verde cu numărul seriei și numele lui Sam O'Flaherty ștampilat chiar la mijloc.

— Presupun, James, că aceasta este o parte integrantă a planului tău, pe care încă nu ni l-ai dezvăluit, spuse Jean-Pierre. Ceea ce aș dori să știu este cît vom cîștiga dacă reușește ?

— Nouă lire sterline și zece penny, după scăderea impozitului, dacă va cîștiga Rosalie, intră în vorbă Sam O'Flaherty,

cu un muc de ţigară săltîndu-i în gură în sus şi în jos cînd vorbea.

— Nu mi se pare o contribuţie prea mare la un milion de dolari, James. Sîntem în afara padocului rezervat membrilor. Să pîndim momentul în care Harvey iese din lojă. Eu bănuiesc că în jurul orei treisprezece patruzeci şi cinci va veni să vadă caii şi jocheii care alcargă la ora paisprezece, deci ne rămîne o oră liberă.

Chelnerul deschise o altă sticlă de Krug 1964 şi turnă în paharele invitaţilor lui Harvey: trei bancheri, doi economişti, doi armatori şi un distins ziarist din Londra.

Preferînd ca invitaţii lui să aibă faimă şi influenţă, Harvey invita întotdeauna oameni cărora le era aproape imposibil să-l refuze, din cauza afacerilor pe care ar fi putut să le facă datorită lui. Era încîntat de grupul pe care îl adunase pentru ziua lui cea mare. Cel mai în vîrstă dintre toţi era Sir Howard Dodd, bătrînul preşedinte al băncii comerciale care îi purta numele ; era, de fapt, numele străbunicului său. Sir Howard avea un metru optzeci şi opt, se ţinea drept de parcă ar fi înghiţit un par şi arăta mai mult a grenadier decît a bancher respectabil. Singurul lucru pe care îl avea în comun cu Harvey era părul, sau mai degrabă lipsa de păr de pe capul lui chel. Tănărul său asistent, Jamie Clark, îl întovărăşea. Abia trecut de treizeci de ani şi extrem de inteligent, era acolo ca să se asigure că preşedintele său nu bagă banca în vreo combinaţie pe care să o regrete mai tîrziu. Deşi avea o admiraţie tacită pentru Harvey, Clark nu considera că este genul de client cu care banca sa să facă afaceri. Totuşi era departe de a fi împotriva unei zile petrecute la curse.

Cei doi economişti, domnul Colin Emson şi dr. Michael Hogan de la Institutul Hudson, erau acolo să-l informeze pe Harvey despre situaţia critică a economiei britanice. Nu puteau fi mai diferiţi unul de altul. Emson era un adevărat autodidact, care abandonase şcoala la cincisprezece ani şi îşi făcuse singur educaţia. Folosindu-se de relaţiile sale sociale, formase o companie specializată în impozite, care se bucu-

rase de un succes remarcabil, mulțumită obiceiului pe care îl avea guvernul britanic de a scoate cîte o nouă lege financiară o dată la cîteva săptămîni. Emson avea un metru optzeci și doi înălțime, era solid, jovial și gata să contribuie la buna dispoziție a grupului, indiferent dacă Harvey ar fi pierdut sau ar fi cîștigat. Hogan, spre deosebire de el, urmase cele mai bune școli : Winchester, Colegiul Trinity la Oxford și Școala de Economie Wharton din Pennsylvania. Un scurt interval de timp petrecut la McKinsey, la Londra, care pregătea consilieri de management, făcuse din el unul dintre economiștii cei mai bine informați din Europa. Cei care îi observau trupul zvelt și vînjos nu ar fi fost surprinși să afle că fusese un jucător de rugby de talie internațională. Cu părul închis la culoare și ochii castanii fixați mai tot timpul asupra lui Harvey, îi venea greu să nu-și arate dispretul. Era invitat pentru a cincea oară la Ascot ; Harvey părea că nu va accepta niciodată să i se refuze o invitație.

Pe frații Kundas, greci de origine, care iubeau cursele de cai aproape la fel de mult ca vapoarele, cu greu puteai să nu-i confunzi între ei, cu părul lor negru, tenul măsliniu și sprîncenele groase, închise la culoare. Era greu să ghicești ce vîrstă au și nimeni nu știa cît sînt de bogați. Probabil nu știau nici ei înșiși. Ultimul invitat al lui Harvey, Nick Lloyd de la *News of the World*, venise din dorința de a culege orice informație murdară în legătură cu gazda sa. Pe la mijlocul anilor șaizeci era gata să dea în vileag asemenea chestii despre Metcalfe, dar un alt scandal, mai savuros, ocupase prima pagină a ziarului timp de cîteva săptămîni și între timp Harvey scăpase. Lloyd, aplecat asupra inevitabilului triplu gin cu o idee de apă tonică, urmărea cu interes grupul pestriț.

— O telegramă pentru dumneavoastră, domnule.

Harvey o deschise rupînd-o. Nu era ordonat niciodată, orice ar fi făcut.

— Este de la fiica mea, Rosalie. E drăguț din partea ei să-și amintească de curse, dar dă-o naibii de treabă, doar i-am pus calului numele ei. Hai acum să mîncăm.

Se așezară să mănînce : un antreu rece, fazan și căpșuni. Harvey era și mai vorbăreț ca de obicei, dar oaspeții nu păreau să observe, conștienți că e nervos înainte de curse și știind că preferă să cîștige acest trofeu mai mult decît pe oricare altul din America. Nici chiar Harvey nu-și putea da seama ce se întîmplă cu el. Poate era atmosfera deosebită de la Ascot care îl atrăgea atît de puternic, armonia dintre iarba verde, luxuriantă și împrejurimile minunate, mulțimea elegantă și eficiența organizării, care făcea din Ascot obiectul invidiei întregii lumi a curselor de cai.

— Anul acesta ai șanse mai bune decît ai avut vreodată, Harvey, spuse bancherul mai în vîrstă.

— Știu și eu, Sir Howard ? Lester Piggott călărește calul ducelui de Devonshire, Crown Princess, iar calul reginei, Highclere, este favoritul tuturor, deci nu-mi pot permite să-mi supraestimez șansele. Cînd ai ieșit de două ori al treilea și altă dată ai fost favoritul și nu ai ocupat nici un loc, începi să te întrebi dacă vreun cal de-al tău e sortit să reușească vreodată.

— Altă telegramă, domnule.

Încă o dată degetul gros al lui Harvey o deschise, rupînd-o.

— „Cele mai bune urări și mult noroc pentru Premiul King George VI and Queen Elizabeth“, citi el tare. E din partea personalului băncii dumneavoastră, Sir Howard. M-au dat gata !

Accentul americano-polonez al lui Harvey făcu ca expresia englezească să sune puțin ridicol.

— Mai vrea cineva șampanie ?

Sosi încă o telegramă.

— Dacă merge tot așa, Harvey, vei avea nevoie de o cameră specială la poștă. Toată lumea rîse de gluma slăbuță a lui Sir Howard.

Din nou, Harvey citi tare :

— „Regret că nu sîntem împreună la Ascot. Sînt obligat să plec spre California. Voi fi recunoscător dacă vă veți ocupa de un vechi prieten, profesorul Rodney Porter din

Oxford, cîştigătorul Premiului Nobel. Nu lăsaţi agenţii de pariuri să vă tragă pe sfoară. Wiley B., Aeroportul Heathrow". Harvey le explică : Este de la Wiley Barker. El e tipul care m-a cusut la Monte Carlo. Mi-a salvat viaţa. A scos din mine o piatră cît chifla aia pe care o mănînci dumneata, dr. Hogan. Dar cum naiba am să-l găsesc eu pe profesorul ăla Porter ? Harvey se întoarse spre oberchelner. Cheamă-l pe şoferul meu.

După cîteva secunde, apăru, umil, şoferul Guy Salmon, îmbrăcat elegant.

— E aici un profesor, Rodney Porter din Oxford. Du-te şi-l caută.

— Cum arată, domnule ?

— Cum naiba vrei să ştiu, spuse Harvey. Ca un profesor.

Şoferul abandonă cu regret intenţia sa de a petrece o după-amiază privind cursele şi plecă, lăsîndu-l pe Harvey şi pe oaspeţii săi să se bucure de căpşuni, de şampanie şi de valul de telegrame care soseau.

— Ştii că dacă cîştigi cursa trofeul îţi va fi înmînat de către regină ? spuse Nick Lloyd.

— Pun pariu că o să fie încoronarea vieţii mele. Numai să-mi fie dat să cîştig Premiul King George and Elizabeth şi să o întîlnesc pe regină. Şi dacă cîştigă Rosalie, propun ca fiica mea să se mărite cu prinţul Charles, deoarece sînt cam de aceeaşi vîrstă.

— Mă tem că nici chiar tu nu vei fi în stare să aranjezi aceasta, Harvey.

— Ce ai de gînd să faci cu cele optzeci şi una de mii de lire sterline, banii de premiu, domnule Metcalfe ? întrebă Jamie Clark.

— Vreo operă de binefacere, spuse Harvey, mulţumit să-şi vadă invitaţii impresionaţi.

— Foarte generos din partea ta, Harvey. Tipic pentru reputaţia pe care o ai. Nick Lloyd îl privi cu înţeles pe Michael Hogan. Chiar dacă ceilalţi nu erau la curent, ei doi ştiau ce era tipic pentru reputaţia lui Harvey.

Şoferul se întoarse să spună că nu era nici o urmă de profesor nici la bar, nici în balconul unde se lua prînzul, nici în

bufetul din padoc, iar pe el nu l-au lăsat să intre în incinta rezervată membrilor.

— Firește că nu, spuse Harvey cu emfază. Va trebui să-l caut eu însumi. Voi beți și vă bucurați.

Harvey se ridică și se duse spre ușă cu șoferul. De îndată ce oaspeții săi nu-l mai puteau auzi, spuse :

— Cară-te de aici, și dacă te mai aud că nu ești în stare să-l găsești, am eu grijă să te fac să cauți altceva... altă slujbă.

Șoferul o luă din loc. Harvey se întoarse zîmbind spre invitații săi.

— Mă duc să mă uit la caii și călăreții care aleargă la ora două.

— Iese acum din lojă, anunță James.

— Ce tot spui acolo ? întrebă o voce autoritară pe care o recunoscu imediat. Ai început să vorbești de unul singur, James ?

James se uită lung la nobilul lord Somerset, înalt de un metru optzeci și cinci și încă în stare să se țină drept, decorat cu Crucea Militară și D.S.O. (Distinguished Service Order) în primul război mondial. Tot mai emana o energie entuziastă, deși brazdele de pe față indicau că a trecut de vîrsta pe care Creatorul i-o garantase prin contract.

— O, Doamne ! Nu, sir... tușeam doar.

— Cine crezi că va cîștiga Premiul King George and Queen Elizabeth ? întrebă pairul regatului.

— De, eu am pariat cîte cinci lire sterline de două ori pe Rosalie, sir.

— Am impresia că a închis aparatul, spuse Stephen.

— Sună-l din nou, îl sfătui Jean-Pierre.

— Ce zgomot se aude, James ? Folosești un aparat de auzit, sau ceva asemănător ?

— Nu, sir, e... un... radio cu tranzistori.

— Asemenea lucruri ar trebui interzise. Tulbură liniștea omului.

— Aveți perfectă dreptate, sir.

— Ce l-a apucat, Stephen ?

— Nu-mi dau seama. Bănuiesc că s-a întîmplat ceva.

— O, Doamne, uite-l pe Harvey care vine drept spre noi. Du-te în padocul membrilor, Stephen, și vin și eu după tine. Inspiră adînc și liniștește-te. Nu ne-a văzut.

Harvey se îndreptă țanțoș spre oficialitățile care blocau intrarea în padocul membrilor.

— Sînt Harvey Metcalfe, proprietarul Rosaliei, uite insigna mea.

A fost lăsat să intre. În urmă cu treizeci de ani, gîndi el, nu l-ar fi lăsat să intre în padocul membrilor, chiar dacă erau ai lui toți caii care participau la curse. Pe atunci cursele de la Ascot durau numai patru zile pe an și erau un mare eveniment monden. Acum durau douăzeci și patru de zile și deveniseră bun prilej pentru afaceri. Timpurile se schimbaseră. Jean-Pierre se ținea după el, arătîndu-și permisul de trecere fără să vorbească.

Un fotograf renunță să mai vîneze pălăriile extravagante de damă pentru care cursele de la Ascot erau renumite și-i făcu o fotografie lui Harvey, pentru cazul în care Rosalie avea să cîștige Premiul King George VI. De îndată ce blițul se declanșă, alergă spre cealaltă intrare, unde Linda Lovelace, protagonista filmului *Deep Throat,* care se juca cu sălile pline la New York, dar fusese interzis în Anglia, încerca să pătrundă în padocul membrilor. În ciuda faptului că fusese prezentată unui binecunoscut bancher, Richard Szpiro, chiar cînd acesta pătrundea în incintă, pe ea nu o lăsară să intre. Purta un joben și un taior de dimineață fără nimic sub jachetă. Era sigură că nimeni nu o să-și piardă timpul cu Harvey cît era ea în preajmă. Cînd domnișoara Lovelace fu absolut convinsă că toți fotografii o pozaseră încercînd să intre în padoc, plecă, înjurînd cu voce tare, scopul ei publicitar fiind atins.

Harvey se ducea să vadă caii, în timp ce Stephen mergea și el în aceeași direcție, doar la cîțiva metri în urmă.

— Începe din nou balul, spuse Jean-Pierre în franțuzește, îndreptîndu-se spre Stephen. Se opri între cei doi și strîngîndu-i cu căldură mîna lui Stephen rosti cu o voce care trebuia să fie auzită :

— Ce mai faceți, domnule profesor Porter ? Nu știam că vă interesează cursele de cai.

— De fapt nu prea mă interesează, dar mă întorceam de la un seminar ținut la Londra și m-am gîndit că este un bun prilej să...

— Profesore Porter, strigă Harvey. Mă simt onorat să vă cunosc, domnule, eu sînt Harvey Metcalfe din Boston, Massachusetts. Bunul meu prieten, Wiley Barker, care mi-a salvat viața, mi-a spus că veți fi azi aici, singur, și am de gînd să fac totul ca să aveți o după-amiază plăcută.

Jean-Pierre bătu în retragere pe neobservate. Nu-i venea să creadă că fusese atît de ușor. Telegrama acționase ca o vrajă.

— Maiestatea sa regina, Alteța sa ducele de Edinburgh, Alteța sa regina Elisabeta, Regina Mamă și Alteța sa prințesa Anne intră în loja regală.

Fanfarele unite ale Brigăzilor de Gardă începură să cînte imnul național :

God Save the Queen.

Cei douăzeci și cinci de mii de spectatori se ridicară în picioare și cîntară și ei, fals, dar cu lealitate.

— Ar trebui să avem și noi un rege în America, îi spuse Harvey lui Stephen, ca să-i ia locul lui Richard Nixon. N-am mai avea probleme de-alde Watergate.

Stephen se gîndi că concetățeanul său american era puțin cam nedrept. Richard Nixon părea aproape un sfînt în comparație cu Harvey Metcalfe.

— Vino la mine în lojă, domnule profesor, să-i întîlnești pe ceilalți invitați. Afurisita asta de lojă mă costă șapte sute cincizeci de lire sterline, așa că cel puțin să o umplem. Ai luat masa de prînz ?

— Da, am servit un prînz excelent, mulțumesc, minți Stephen, artă pe care o învățase tot de la Harvey. Așteptase timp de o oră lîngă padocul membrilor, nervos și preocupat, incapabil să înghită măcar un sandviș, iar acum era mort de foame.

— Vino atunci să bei niște șampanie, strigă Harvey.

Pe stomacul gol, gîndi Stephen.

— Vă mulțumesc, domnule Metcalfe. Mă simt puțin pierdut. Este prima oară cînd vin la Royal Ascot.

— Acesta nu-i Royal Ascot, domnule profesor. Este ultima zi a Săptămînii Ascot, dar familia regală vine întotdeauna să vadă cursa King George and Elizabeth, așa că toți se pun la mare ținută.

— Înțeleg, spuse timid Stephen, încîntat de greșeala deliberată pe care o făcuse.

Harvey puse mîna pe noua lui achiziție și-l duse cu el în lojă.

— Atenție toată lumea ! Vreau să vă prezint pe distinsul meu prieten, Rodney Porter. E unul dintre cîștigătorii Premiului Nobel, precum știți. Apropo, care e specialitatea ta, Rod ?

— Biochimia.

Stephen începuse să-l cunoască pe Harvey. Cît timp avea să-și joace rolul bine, nici bancherii, nici armatorii, nici chiar jurnaliștii nu vor avea vreo îndoială că el era cel mai deștept om de pe lume, de la Einstein încoace. Se liniști puțin, ba chiar găsi timp să înfulece niște sandvișuri cu somon, cînd ceilalți nu priveau spre el.

Lester Piggott cîștigă cursa de la ora paisprezece, pe calul Olympic Casino, și pe cea de la paisprezece treizeci, pe Roussalka, însumînd astfel trei mii de victorii. Harvey era din ce în ce mai nervos. Vorbea fără pauză și fără rost. Stătuse jos în timpul cursei de la paisprezece treizeci, fără să arate nici un interes față de rezultat și continua să bea multă șampanie. La paisprezece cincizeci îi invită pe toți să meargă cu el în padocul membrilor, să-i admire vestita iapă.

Stephen, ca toți ceilalți, merse după el, formînd un mic cortegiu pseudoregal.

Jean-Pierre și James urmăreau procesiunea de departe.

— Prea s-a băgat pînă la gît, ca să mai poată ieși acum, spuse Jean-Pierre.

— Mie mi se pare destul de relaxat, îi răspunse James. Hai mai bine să plecăm de aici; nu putem decît să-l încurcăm.

Se duseră la bar, unde se bea șampanie; era plin de oameni roșii la față, ce păreau că petrec mai mult timp bînd decît urmărind cursele.

— Nu-i așa că-i frumoasă, profesore ? Aproape la fel de frumoasă ca fiica mea. Dacă nu cîștigă astăzi, nu cred că voi mai reuși vreodată.

Harvey își lăsă micul grup, ca să schimbe o vorbă cu jocheul Pat Eddery și să-i ureze noroc. Peter Walwyn, antrenorul, dădea ultimele instrucțiuni, înainte ca jocheul să încalece și să iasă din padoc. Cei zece cai fură apoi plimbați prin fața tribunei, înainte de cursă, un obicei care se practică la Ascot numai pentru Premiul King George VI and Queen Elizabeth. Calul Highclere, care aparținea Maiestății sale regina, purtînd culorile auriu, violet și roșu, era în fruntea procesiunii, urmat de Crown Princess, care îi cam dădea de furcă lui Lester Piggott. Imediat în urma ei era Rosalie, foarte relaxată, proaspătă și gata s-o pornească. Buoy și Dankaro mergeau la trap în spatele Rosaliei. Caii despre care se credea că nu au șanse, Mesopotamia, Ropey și Minnow, erau în coadă. Spectatorii se ridicară să aplaude; Harvey strălucea de mîndrie, de parcă toți caii care participau la cursă erau ai săi.

— ...și vorbesc acum cu distinsul proprietar american, Harvey Metcalfe, spunea Julian Wilson spre camera de luat vederi în aer liber a BBC-ului. Îl voi ruga, dacă este atît de amabil, să-mi împărtășească părerile sale asupra Premiului King George VI and Queen Elizabeth, el fiind proprietarul

unuia dintre favoriți, Rosalie. Bun venit în Anglia, domnule Metcalfe. Ce părere aveți de cursa cea mare ?

— Sînt emoționat să mă aflu aici și să mai iau parte o dată la această cursă. Rosalie are șanse mari. Totuși nu e important să învingi, ci să participi.

Stephen tresări. Baronul de Coubertin, care spusese această frază pentru prima oară, deschizînd Olimpiada din 1896, se răsucea probabil în mormînt.

— Ultimele pariuri indică pe Rosalie ca favorită, împreună cu calul Maiestății sale regina, Highclere. Care este părerea dumneavoastră ?

— Mi-e teamă tot atît de mult de Crown Princess, al ducelui de Devonshire. Lester Piggott se lasă întotdeauna greu bătut la ocazii mari. A cîștigat primele două curse și acum e gata și pentru aceasta. Crown Princess e o mică iapă foarte bună.

— O milă și jumătate este o distanță ideală pentru Rosalie ?

— Rezultatele arată că este fără îndoială distanța ei favorită.

— Ce veți face cu cele optzeci și una de mii două sute patruzeci de lire sterline care se primesc drept premiu ?

— Banii nu au importanță. Nici nu m-am gîndit la ei.

Stephen se gîndise însă serios la ei.

— Vă mulțumesc, domnule Metcalfe, și mult noroc. Iată acum ultimele rezultate ale pariurilor.

Harvey se întoarse la grupul său de admiratori și le propuse să privească cursa din balconul care se afla chiar în fața lojei sale.

Stephen era fascinat să-l privească pe Harvey de aproape. Din cauza emoției devenise nervos și mai nesigur decît de obicei ; departe de a fi omul de acțiune rece și stăpînit, așa cum se temuseră toți patru că va fi. Ființa aceasta era umană, susceptibilă și putea fi învinsă.

Stăteau toți aplecați peste balustradă, privind caii care erau în boxe. Crown Princess era puțin cam agitată, în timp ce ceilalți așteptau. Tensiunea devenise insuportabilă.

— Au plecat, bubuiră difuzoarele.

În timp ce douăzeci și cinci de mii de spectatori puseseră binoclurile la ochi, Harvey spunea :

— A avut un start bun, e bine plasată, și continuă să facă astfel un comentariu neîntrerupt, pînă cînd, la ultima milă, tăcu brusc. Deveni tăcut. Și ceilalți așteptau în tăcere, atenți la difuzoare.

— Acum parcurg traseul drept. Minnow e primul care intră în curbă... cu Buoy și Dankara, care par relaxați, chiar în spatele lui... urmați de Crown Princess, Rosalie și Highclere...

— Pe măsură ce se apropie de marcajul ultimelor o mie două sute de metri, Rosalie și Crown Princess aleargă alături de Highclere și iau viteză...

Mai sînt o mie de metri... Minnow e tot în frunte, dar începe să obosească, în timp ce Crown Princess și Buoy cîștigă teren...

Mai sînt opt sute de metri... Minnow e doar cu puțin înaintea lui Buoy, care a trecut pe locul doi, poate ceva prea devreme...

Șase sute de metri pînă la potou... au început să accelereze... Minnow impune viteza... Buoy și Dankaro au rămas în spate cu o lungime de cal... urmați de Rosalie, de Lester Piggott pe Crown Princess și de iapa Highclere a reginei, caii din urmă cîștigînd teren...

Au trecut de marcajul pentru patru sute de metri... Highclere și Rosalie încearcă să-l depășească pe Buoy... Crown Princess e acum puțin în spate...

Ultimii două sute de metri...

Comentatorul ridică tonul și vocea lui crescu în intensitate.

— Acum a trecut în față Joe Mercer, pe Highclere, e chiar în fața lui Pat Eddery, pe Rosalie... Mai sînt o sută opt-

zeci de metri... Aleargă cap la cap... O sută de metri... Oricare poate să cîștige și la potou par să ajungă în același timp culorile reginei, auriu, violet și roșu și carourile negre și verzi ale americanului Harvey Metcalfe... fotografia va decide... Dankaro, al domnului Moussac, sosește al treilea.

Harvey stătea ca paralizat, așteptînd rezultatul. Pînă și Stephen simțea un pic de compasiune pentru el. Nici unul dintre invitați nu îndrăznea să spună ceva, de teamă să nu greșească.

— Rezultatul Premiului The King George VI and The Queen Elizabeth, bubuiră din nou difuzoarele și se așternu tăcerea : A cîștigat nr. 5, Rosalie.

Celelalte rezultate se pierdură în vacarmul mulțimii și a urletului de triumf scos de Harvey. Urmat de invitații săi, alergă la liftul cel mai apropiat, vîrî o hîrtie de o liră sterlină în mîna liftierei și strigă : „Pune chestia asta în mișcare." Doar jumătate dintre invitați reușiră să sară în lift o dată cu el. Stephen era printre ei. Cînd ajunseră la parter, ușile liftului se deschiseră și Harvey țîșni ca un pur sînge, trecu pe lîngă barul în care se servea șampanie și, traversînd padocul membrilor, trecu în cel al învingătorilor și își aruncă brațele după gîtul calului, gata, gata să dea jocheul jos. Peste cîteva minute, o duse în triumf pe Rosalie lîngă stîlpul alb pe care scria „Premiul întîi". Mulțimea se îngrămădea în jurul lui, felicitîndu-l.

Organizatorul cursei, căpitanul Beaumont, veni alături de Harvey să-i spună cum trebuie să procedeze cînd va fi prezentat. Lordul Abergavenny, reprezentantul reginei la Ascot, o întovărășea pe Maiestatea sa la padocul cîștigătorilor.

— Rosalie, calul domnului Harvey Metcalfe a cîștigat Premiului The King George VI and The Queen Elizabeth.

Harvey plutea ca într-un vis. Blițuri fulgerau și aparatele de filmat îl urmăreau, în timp ce mergea spre regină. Se înclină și primi trofeul. Regina, strălucitoare, într-un costum de mătase turcoaz și cu turban asortat, care nu putea fi creat

decît de Norman Hartnell, spuse cîteva cuvinte, dar pentru prima oară în viața sa lui Harvey îi pierise glasul. Făcînd un pas îndărăt, se înclină din nou și se întoarse la locul său, însoțit de aplauze puternice.

Reîntors în lojă, șampania începu să curgă gîrlă și toți erau prieteni cu Harvey. Stephen își dădu seama că nu era cazul să-și încerce norocul. Trebuia să-și aleagă cu grijă momentul și să observe reacțiile prăzii sale în noile circumstanțe. Rămase tăcut într-un colț, așteptînd să se potolească emoția și scrutîndu-l atent pe Harvey.

Fu nevoie de încă o cursă, pentru ca Harvey să-și revină pe jumătate la normal, și Stephen își zise că acum trebuie să treacă la acțiune. Se prefăcu că pleacă.

— Vrei să pleci așa devreme, profesore ?

— Da, domnule Metcalfe. Trebuie să mă întorc la Oxford, să corectez niște lucrări pentru mîine dimineață.

— Am toată admirația pentru munca pe care băieți ca voi o faceți acolo. Sper că te-ai distrat bine ?

— Da, mulțumesc, domnule Metcalfe. O mare reușită. Trebuie să vă simțiți foarte mîndru.

— Cred că da. A durat mult pînă să înving, dar acum zic că a meritat... Rod, îmi pare așa de rău că trebuie să pleci. Nu mai poți rămîne, să vii diseară cu toți ceilalți la Claridge, să sărbătorim victoria ?

— Mi-ar fi făcut multă plăcere, domnule Metcalfe, dar mai bine veniți dumneavoastră la colegiul meu, la Oxford unde, dacă îmi veți permite, vă voi arăta universitatea.

— Excelentă idee. Am cîteva zile libere după Ascot și mi-am dorit întotdeauna să văd Oxfordul, dar nu știu de ce n-am găsit niciodată timp.

— Miercurea viitoare este serbarea cîmpenească a universității. Ați putea lua cina cu mine marți seara, iar ziua următoare o putem petrece vizitînd universitatea și participînd la serbare ? Stephen îi scrise pe un bilețel cum să ajungă la el.

— Fantastic. Asta pare să fie cea mai plăcută vacanță pe care am petrecut-o pînă acum în Europa. Cu ce te întorci la Oxford, profesore ?

— Cu trenul.

— Nu, nu, spuse Harvey. O să te ducă Rolls Royce-ul meu. Are tot timpul să se întoarcă pînă la ultima cursă de cai.

Înainte ca Stephen să poată protesta, șoferul fu chemat.

— Condu-l pe profesorul Porter la Oxford, apoi întoarce-te. Mergi cu bine, profesore. Aștept cu plăcere să ne revedem marțea viitoare la ora douăzeci. Sînt încîntat că te-am întîlnit.

— Vă mulțumesc pentru această zi minunată, domnule Metcalfe și felicitări pentru splendida victorie.

Stînd pe bancheta din spate a Rolls Royce-ului alb, mașina cu care Robin se lăudase că el și numai el va merge, Stephen se relaxă și zîmbi în sinea sa. Luînd un carnețel din buzunar făcu o însemnare :

„Se scad nouăzeci și opt de penny din cheltuieli, prețul unui bilet de clasa a doua de la Ascot la Oxford.“

15

— Bradley, spuse cel mai în vîrstă dintre profesori. Ai început să încărunțești pe la tîmple. Nu cumva, băiete dragă, sarcinile universitare depășesc puterile tale ?

Stephen se întrebase dacă nu se va găsi cineva în sala profesorilor care să considere că schimbarea culorii părului său este demnă de un comentariu. Membrii corpului didactic al colegiilor sînt rareori surprinși de ceea ce fac colegii lor.

— Tatăl meu a încărunțit de tînăr, domnule profesor, și se pare că nu-i nici o cale să te opui eredității...

— Nu-i nimic, băiete dragă. Așa o să arăți și mai distins săptămîna viitoare, la serbarea cîmpenească.

— A, da, răspunse Stephen, care nu se gîndea decît la această serbare ; aproape că uitasem de ea.

Se întoarse în camerele sale, unde îl aștepta restul echipei ca să primească ultimele instrucțiuni.

— Miercuri este Encaenia, cu prilejul căreia va avea loc și serbarea cîmpenească, începu Stephen, fără să le zică măcar „bună ziua“ elevilor săi. Ei nu protestară. Ceea ce am reușit să învățăm în legătură cu prietenul nostru milionarul este că, atunci cînd îl scoți din mediul lui obișnuit, continuă să creadă că știe totul. Am demonstrat că nu trebuie să ne lăsăm intimidați de el cîtă vreme noi știm ce urmează să se întîmple, iar el nu știe. Este exact tactica pe care a folosit-o și el cu Prospecta Oil, fiind tot timpul cu un pas înaintea noastră. Acum noi vom fi cu doi pași înaintea lui, prin repetiția de astăzi și o repetiție generală în costume, mîine.

— Timpul petrecut în recunoaștere este rareori timp pierdut, mormăi James, aceasta fiind cam singura învățătură

care îi mai rămăsese în minte de pe vremea cînd era elev la școala militară din Harrow.

— N-am fost siliți să pierdem mult timp în recunoaștere cu planul tău, nu-i așa ? găsi Jean-Pierre prilejul să-i reproșeze.

Stephen nu ținu seama de întrerupere.

— Desfășurarea programului din ziua respectivă durează șapte ore pentru mine și patru ore pentru voi, incluzînd timpul necesar machiajului. James mai face o probă și cu o zi înainte de acțiune.

— De cîte ori vom avea nevoie de copiii mei ? întrebă Robin.

— Numai o dată, miercuri. Dacă repetăm prea des cu ei, vor deveni țepeni și nu se vor comporta în mod firesc.

— Cînd crezi că va dori Harvey să se întoarcă la Londra ? întrebă Jean-Pierre.

— L-am sunat pe Guy Salmon să mă interesez ce program au și am aflat că i s-a spus să fie la Claridge pe la nouăsprezece, deci presupun că avem timp doar pînă la șaptesprezece treizeci.

— Bună idee, spuse Robin.

— E groaznic, comentă Stephen. Am început și eu acum să gîndesc ca omul nostru. Dar hai să mai repetăm o dată ce avem de făcut. Începem cu dosarul roșu, de la pagina șaisprezece. Cînd plec de la Colegiul Toate Sufletele...

Duminică și luni făcură alte două repetiții. Pînă marți ajunseseră să știe exact toate drumurile pe care urma să le străbată Harvey și în ce loc ar fi putut fi la orice oră din zi, începînd cu nouă dimineața, pînă la șaptesprezece treizeci. Stephen spera că prevăzuse toate eventualitățile. Nici nu avea încotro. De data aceasta nu-și puteau permite să lase situația să le scape din mînă. O greșeală ca cea de la Monte Carlo, și n-ar mai fi avut o a doua ocazie. Repetiția în costume merse ca pe roate.

— N-am mai purtat asemenea haine de cînd aveam șase ani și m-am dus la o petrecere unde toți eram costumați,

spuse Jean-Pierre. Oricît ne-am strădui, nu putem să nu atragem atenția îmbrăcați astfel.

— Veți fi înconjurați de oameni în roșu, albastru și negru, îl liniști Stephen ; e ca un circ pentru păuni. Nimeni nu o să privească de două ori spre noi, nici chiar spre tine, Jean-Pierre.

Erau din nou nervoși, așteptînd să se ridice cortina. Stephen era bucuros să-i vadă ca pe cărbuni ; nu se îndoia că în momentul în care ar fi luat-o mai ușor, avînd de-a face cu unul ca Harvey Metcalfe, ar fi fost dați imediat în vileag.

Echipa petrecu un sfîrșit de săptămînă liniștit. Stephen asistă la spectacolul anual al Colegiului de Dramă, dat în grădinile Magdalen, Robin o duse pe soția sa la Glyndebourne și fu cît se poate de atent cu ea, Jean-Pierre citi *Goodbye Picasso* de David Douglas Duncan, iar James merse cu Anne la Tathwell Hall, în Lincolnshire, ca să-l întîlnească pe tatăl său, cel de al cincilea conte.

Pînă și Anne era nervoasă la sfîrșitul acela de săptămînă.

— Harry ?

— Domnul doctor Bradley ?

— Am un oaspete american la cină, astă-seară. Se numește Harvey Metcalfe. Cînd va veni, ai, te rog, grijă să fie condus la mine.

— Bineînțeles, domnule.

— Și încă ceva. Se pare că m-a confundat cu profesorul Porter, de la Colegiul Trinity. Nu-l contrazice, te rog. Lasă-l în apele lui.

— Bineînțeles, domnule.

Harry intră din nou în cabina portarului, clătinînd trist din cap. Toți profesorii, firește, se cam scrîntesc la minte, pînă la urmă, dar doctorul Bradley fusese atins la o vîrstă deosebit de fragedă.

Harvey sosi la ora douăzeci. Era întotdeauna punctual, în Anglia. Portarul îl conduse prin peristil, apoi, pe scările vechi de piatră, pînă în camerele lui Stephen.

— A sosit domnul Metcalfe.

— Ce mai faci, profesore ?

— Foarte bine, domnule Metcalfe. Gentil din partea dumneavoastră să fiți atît de punctual.

— Punctualitatea este politețea prinților.

— Cred că vreți să spuneți că este politețea regilor, iar în cazul la care vă referiți, la a lui Lodovic al XVIII-lea. Stephen uitase că Harvey nu-i era elev.

— Sînt sigur că ai dreptate, profesore.

Stephen îi turnă un whisky mare. Privirea oaspetelui său se plimba prin cameră și se opri asupra biroului.

— Tii, ce mai set de fotografii. În una ești cu președintele Kennedy, în alta cu regina, ba chiar și cu Papa.

Ideea fusese a lui Jean-Pierre. El îl pusese pe Stephen în contact cu un fotograf, care fusese la închisoare cu prietenul său, pictorul David Stein. Stephen abia aștepta să ardă fotografiile și să încerce să uite că au existat vreodată.

— Hai să-ți dau și eu una, să o adaugi la colecție.

Harvey scoase din buzunarul interior al hainei o fotografie mare, reprezentîndu-l pe el primind de la regină trofeul pentru Premiul King George VI and Queen Elizabeth.

— Am să și semnez.

Fără să aștepte răspuns, mîzgăli în diagonală o semnătură exuberantă pe deasupra capului reginei.

— Mulțumesc, spuse Stephen. Vă asigur că o voi prețui la fel de mult ca pe celelalte fotografii ale mele. Îmi pare bine că ați găsit timp să mă vizitați aici, domnule Metcalfe.

— Este o onoare pentru mine să vin la Oxford ; colegiul ăsta vechi e foarte drăguț.

Stephen avea senzația că Harvey chiar crede ce spune și trebui să se opună dorinței de a-i povesti întîmplarea cu cina ultimului lord Nuffield la Magdalen. Cu toată generozitatea acestuia față de universitate, a existat întotdeauna o ușoară fricțiune între el și cei care o reprezentau. După o serbare la colegiu, cînd să plece, Nuffield luă cu îndoială pălăria pe care i-o întindea valetul. „E pălăria mea ?“ întrebă el dis-

prețuitor. „Nu am de unde să știu, *my lord*“, îi răspunse acesta. „Dar în orice caz este cea cu care ați venit.“

Harvey se uită cam absent la cărțile de pe rafturile lui Stephen. Nepotrivirea dintre subiectul lor, matematică pură, și disciplina pretinsului profesor Porter, biochimia, nu-i atrase din fericire atenția.

— Explică-mi ce se va întîmpla mîine.

— Bineînțeles, răspunse Stephen. De ce nu ? Era exact ceea ce făcuse și cu ceilalți trei. Mai întîi, am să comand cina, apoi vă voi spune ceea ce am plănuit să facem, să văd dacă sînteți de acord.

— Sînt gata de orice. Mă simt cu zece ani mai tînăr de cînd am venit în Europa — o fi poate efectul operației — și sînt încîntat că mă aflu la Oxford.

Stephen se întreba dacă va putea să-l suporte șapte ore la rînd pe Harvey Metcalfe, dar pentru alți două sute cincizeci de mii de dolari și reputația sa în fața celorlalți din echipă...

Servitorii colegiului aduseră cocteil de creveți.

— Mîncarea mea favorită, exclamă Harvey. Cum de ai știut ?

Lui Stephen i-ar fi plăcut să răspundă : „Nu sînt decît foarte puține lucruri pe care nu le știu despre tine“, dar se mulțumi să spună :

— O coincidență fericită. Deci, dacă ne întîlnim la zece mîine dimineață, putem lua parte la ziua considerată cea mai interesantă din calendarul universitar. Se numește Encaenia.

— Ce mai e și asta ?

— O dată pe an, la sfîrșitul trimestrului Trinity, care este echivalent cu trimestrul de vară al universităților americane, noi sărbătorim sfîrșitul anului universitar. Vor avea loc mai multe ceremonii, urmate de o splendidă serbare în aer liber, la care vor fi prezenți cancelarul și vicecancelarul universității. Cancelarul este fostul prim-ministru, Harold Macmillan, iar vicecancelarul este domnul Habakkuk. Sper că va fi posibil să vi-i prezint pe amîndoi și vom reuși să facem

tot ce ne-am propus în așa fel, încît să vă puteți întoarce la Londra la ora nouăsprezece.

— De unde știi că trebuie să mă întorc la ora aceea ?

— M-ați prevenit la Ascot. Stephen era acum în stare să găsească foarte repede o minciună. Îi era teamă că, dacă nu vor reuși să obțină curînd milionul, va sfîrși prin a fi un escroc înrăit.

Harvey savură cina pe care Stephen gîndea că o alesese chiar cu prea multă grijă, fiecare fel constînd dintr-o mîncare favorită a lui Harvey. După ce acesta băuse o cantitate bună de coniac (din cel care costa șapte lire sterline douăzeci și cinci de penny sticla, își zise Stephen), se plimbară prin peristilurile liniștite ale Colegiului Magdalen, pînă la Școala de Canto. Vocile coriștilor care repetau o mesă de Gabrieli pluteau lin în aer.

— Ia te uită ! Mă mir că nu-i interzis să pună muzica atît de tare, spuse Harvey.

Stephen își conduse oaspetele pînă la hotelul Randolph, arătîndu-i locul marcat cu o cruce de fier, de pe Broad Street, în fața Colegiului Balliol unde, în anul 1556, arhiepiscopul Cranmer fusese ars pe rug pentru erezie. Harvey se abținu să spună că nu a auzit niciodată de acest stimabil preot.

Stephen se despărți de Harvey pe treptele hotelului Randolph.

— Ne vedem mîine dimineață, profesore. Îți mulțumesc pentru această seară grozavă.

— A fost plăcerea mea. Vin să vă iau la zece. Noapte bună, mîine veți avea o zi foarte plină.

Stephen se întoarse la Magdalen și îl chemă imediat pe Robin.

— Totul e în regulă, dar aproape că am exagerat cu cina. A fost aleasă cu prea multă grijă ; i-am servit pînă și coniacul lui preferat. Aceasta mă va face să fiu mai atent mîine. Să ne

aducem mereu aminte că nu trebuie să sărim peste cal. Ne vedem mîine, Robin.

Stephen comunică aceleași lucruri lui Jean-Pierre și lui James, înainte de a se trînti obosit pe pat. Mîine, la ora aceasta, avea să știe mai multe. Dar avea să fie oare și mai bogat ?

16

A doua zi, la cinci dimineața, soarele răsări deasupra rîului Cherwell și puținii localnici care erau prin preajma locului atît de devreme nu s-ar mai fi mirat de ce cunoscătorii consideră că Magdalen este cel mai frumos colegiu, atît din Oxford cît și din Cambridge. Cuibărit pe malurile rîului, arhitectura lui perpendiculară nu are nimic greoi. Regele Edward al VII-lea, prințul Henry, cardinalul Wolsey, Edward Gibbon și Oscar Wilde trecuseră toți pe porțile lui. Dar singurul lucru care îi trecea lui Stephen prin minte, așa cum stătea treaz în dimineața aceea, era educația lui Harvey Metcalfe.

Își putea auzi bătăile propriei inimi și pentru prima dată își dădea seama ce pătimiseră Robin și Jean-Pierre. Părea că trecuse o viață de la prima lor întîlnire, care avusese loc doar în urmă cu trei luni. Zîmbi gîndindu-se cît de apropiați deveniseră în lupta lor comună pentru a-l învinge pe Harvey Metcalfe. Deși Stephen, ca și James, începuse să simtă o admirație secretă pentru omul lor, era acum și mai convins că Metcalfe putea fi dus de nas, cînd nu era pe teren propriu. Timp de peste două ore, Stephen rămase nemișcat în pat, adîncit în gînduri, recapitulîndu-și iarăși și iarăși planul. Cînd soarele se ridicase deasupra arborelui celui mai înalt, se sculă, făcu un duș, se bărbieri și se îmbrăcă încet, cu gîndurile tot la ziua care îl aștepta.

Se machie cu multă atenție, ca să pară mai bătrîn cu vreo cincisprezece ani. Machiajul îi luă foarte mult timp și se întreba dacă femeile au de luptat tot atît de mult în fața

oglinzii ca să obțină efectul dorit. Își puse o robă de un roșu magnific, care îl proclama doctor în filosofie al Universității din Oxford. Îl amuza faptul că Oxfordul trebuia să fie diferit în toate. Celelalte universități prescurtau acest titlu, obținut prin merite în cercetare, prin inițialele *Ph.D.* La Oxford era *D.Phil.* Se studie în oglindă.

Dacă asta nu-l impresionează pe Harvey Metcalfe, nu-l va mai impresiona nimic, niciodată.

Și pe deasupra mai avea și dreptul să poarte această robă. Se așeză să-și studieze pentru ultima oară dosarul roșu. Citise atît de des paginile cu textul bătut strîns la mașină, încît le știa pe de rost.

Evită să se ducă la micul dejun. Faptul că arăta aproape de cincizeci de ani ar fi stîrnit, fără îndoială, mirarea unor colegi, deși probabil profesorii mai în vîrstă nu ar fi observat nimic neobișnuit în aspectul său.

Stephen ieși din colegiu pe strada High, fără să atragă atenția celor aproximativ o mie de absolvenți, îmbrăcați cu toții ca arhiepiscopii din secolul al paisprezecelea. Era ușor să-ți păstrezi anonimatul în ziua aceea specială. Aceasta, cît și presupunerea că Harvey avea să fie absorbit de tradițiile stranii ale vechii universități, erau cele două motive pentru care Stephen alesese Encaenia ca zi a bătăliei sale.

Ajunse la hotel la nouă cincizeci și cinci și informă pe unul dintre băieții de serviciu că este profesorul Porter și că venise să-l ia pe domnul Metcalfe. Stephen se așeză pe un scaun în hol. Băiatul dispăru grăbit și se întoarse peste cîteva momente cu Harvey.

— Domnul Metcalfe, profesorul Porter.

— Mulțumesc, spuse Stephen. Își notă în minte să se întoarcă și să dea un bacșiș băiatului de serviciu. Prezentarea fusese binevenită, chiar dacă nu era decît o parte a îndatoririlor sale.

— Bună dimineața, profesore, spuse Harvey, așezîndu-se și el pe un scaun. Hai, spune-mi acum la ce trebuie să mă aștept.

— Encaenia, explică Stephen, începe în mod oficial cînd toate notabilitățile universității iau un mic dejun compus din șampanie, căpșuni și frișcă la Colegiul Iisus. Acest mic dejun este cunoscut sub numele de Pomana lordului Nathaniel Crewe.

— Cine-i tipul ăsta, Crewe ? Vine și el să mănînce ?

— Numai în spirit. Marele om a murit în urmă cu vreo trei sute de ani. Lordul Nathaniel Crewe, doctor al acestei universități, era episcop de Durham și a lăsat două sute de lire sterline pe an universității, cu care să se acopere cheltuielile pentru acest mic dejun și pentru cuvîntarea pe care o s-o ascultăm mai tîrziu. Firește, banii pe care i-a lăsat el nu mai sînt suficienți acum, cu inflația care face prețurile să tot crească, astfel încît universitatea trebuie să scoată bani din propriul ei buzunar ca să continue tradiția. După micul dejun urmează o procesiune și o paradă în fața teatrului sheldonian.

— Apoi ce mai urmează ?

— Parada este urmată de evenimentul cel mai important al zilei. Prezentarea onoranților pentru diplome.

— Ăștia cine sînt ?

— Onoranții, continuă Stephen, sînt acele persoane distinse care au fost alese de membrii mai în vîrstă ai universității pentru a li se conferi, din partea Universității Oxford, diplome de onoare. Stephen privi la ceas. De fapt, ar fi bine să plecăm dacă vrem să fim siguri că vom avea un loc bun, de unde să putem privi procesiunea. Stephen se ridică și împreună cu oaspetele său ieși din hotelul Randolph, merseră puțin pe Broad Street și găsiră un loc excelent, chiar în fața teatrului sheldonian, unde poliția făcu un mic spațiu pentru Stephen, din cauza robei sale stacojii. După cîteva minute, procesiunea începu, apărînd de după colțul străzii

Turl. Poliția oprise traficul și obliga lumea să rămînă pe trotuar.

— Cine sînt băieții din față, ăia care poartă ciomege ? întrebă Harvey.

— Sînt mareșalii universității și pedelii. Poartă măciuci ca să protejeze procesiunea cancelarului.

— Iisuse Hristoase, ce pericol poate să fie ? Doar nu sîntem în Central Park, la New York.

— Sînt de acord, spuse Stephen, dar nu a fost întotdeauna așa în cursul celor trei sute de ani și tradiția se stinge greu în Anglia.

— Și cine-s ăia din spatele băieților numiți pedeli ?

— Cel care poartă robă neagră cu bordură verde este cancelarul universității, întovărășit de pajii lui. Cancelarul este onorabilul de drept Harold Macmillan, care a fost prim-ministru al Marii Britanii pe la sfîrșitul anilor cincizeci și începutul anilor șaizeci.

— A, da. Îmi aduc aminte de el. A încercat să bage Anglia în Europa, dar de Gaulle n-a vrut s-o primească.

— De, cred că și acesta este un fel de a-ți aminti de el. Uite, e urmat de vicecancelar, domnul Habakkuk, care este și rectorul Colegiului Iisus.

— Îmi faci capul calendar, profesore.

— Cancelarul este întotdeauna un englez distins, care și-a făcut studiile la Oxford ; dar vicecancelarul este chiar cineva din conducerea universității și este ales, de obicei, dintre rectorii colegiilor.

— Cred că am priceput.

— După ei vine așa-numitul registrator, secretarul și arhivarul universității, domnul Caston, care este profesor la Colegiul Merton. El este administratorul-șef al universității, avînd ceea ce ar putea fi considerată funcția publică cea mai importantă. Nu este subordonat decît vicecancelarului și Consiliului Hebdomadar, care pentru universitate este un fel de cabinet. În spatele lor îl vedem pe proctorul-șef, domnul

Campbell, de la Colegiul Worcester, și pe proctorul-junior, reverendul doctor Bennett, de la New College.

— Ce e ăla un proctor ?

— De peste șapte sute de ani proctorii au fost responsabili cu păstrarea decenței și a disciplinei în universitate.

— Cum adică ? Cei doi bătrîni țin în frîu nouă mii de tineri zvăpăiați ?

— Păi sînt ajutați de buldogi, spuse Stephen.

— Ei da, așa mai înțeleg. Vreo două mușcături date de un bătrîn buldog englez ar ține pe oricine la locul lui.

— Nu, nu, protestă Stephen, încercînd disperat să nu rîdă. Numele de buldog se dă oamenilor care îl ajută pe proctor să mențină disciplina. Iar acum, în coada procesiunii, puteți vedea un fel de mic crocodil colorat ; sînt rectori de colegii care sînt doctori ai universității, doctori ai universității care nu sînt rectori de colegii și rectori de colegii care nu sînt doctori ai universității, în această ordine.

— Uite ce e, Rod. Pentru mine toți doctorii nu înseamnă decît suferință și bani.

— Nu sînt doctori de acest fel, replică Stephen.

— Las-o baltă. Îmi place grozav de mult totul, dar să nu te aștepți să înțeleg despre ce e vorba.

Stephen privi atent chipul lui Harvey. Sorbea tot ce vedea și devenise chiar mai tăcut.

— Șirul acesta lung va intra acum în teatrul sheldonian și toți cei din procesiune își vor lua locurile în emiciclu.

— Scuză-mă că te întrerup. Ce fel de ciclu este ăsta ?

— Emiciclul este un cerc format din scaune, în interiorul teatrului, cunoscut ca cel mai neconfortabil din Europa. Dar nu vă necăjiți. Mulțumită interesului binecunoscut pe care îl purtați educației la Harvard, am reușit să aranjez pentru noi niște scaune speciale și avem doar timpul necesar să ne instalăm în ele, înainte de intrarea procesiunii.

— Excelent, ia-o înainte, Rod. Chiar știu cei de aici ce se petrece la Harvard ?

— Desigur, domnule Metcalfe. În cercurile universitare aveți reputația de a fi un om generos, interesat în finanțarea promovării progresului științific.

— Foarte bine, și ce mai știu ?

Foarte puțin, gîndi Stephen.

Îl conduse pe Harvey la locul rezervat, din balcon, nedorind ca oaspetele să vadă prea distinct pe bărbații și femeile din emiciclu. De fapt, acești membri de vază ai universității erau atît de bine înfășurați din cap pînă în picioare, cu robe, pălării, papioane și eșarfe, încît nici chiar mamele lor nu i-ar fi putut recunoaște. Organistul ajunse la ultimul acord și toți se așezară.

— Organistul, spuse Stephen, este de la colegiul meu. Este Choragus, dirijorul corului și profesor-adjunct de muzică.

Harvey nu-și putea lua ochii de la emiciclu și de la siluetele îmbrăcate în roșu. Nu mai văzuse așa ceva în viața lui. Muzica se opri și cancelarul se ridică în picioare, ca să vorbească celor prezenți, în latină.

— *Causa hujus convocationis est ut...*

— Ce naiba spune ?

— Ne explică de ce ne aflăm aici, îl lămuri Stephen. Am să încerc să vă traduc pe parcurs.

— *Ite Bedelli*, declară cancelarul, și porțile se deschiseră larg, ca pedelii să-i aducă pe onoranții care așteptau în Divinity School. Toți păstrau tăcere, în vreme ce persoanele care urmau să primească diplome onorifice erau conduse înăuntru de oratorul public, domnul J.G. Griffith, care îi prezenta pe rînd cancelarului, descriind cariera și realizările fiecăruia dintre ei, într-o latină rafinată și plină de spirit.

Traducerea lui Stephen era însă mai liberă și completată cu aluzii din care reieșea că doctoratele pe care le obțineau erau și rezultatul generozității financiare, nu numai a strălucitelor realizări științifice.

— Acesta e lordul Amory. Îl laudă pentru munca depusă în domeniul educației.

— Ăsta cît a dat ?

— De, a fost cancelar al vistieriei. Și acesta este lordul Hailsham. A ocupat opt funcții în Cabinet, printre care și pe cea de secretar de stat pentru educație și, în final, lord cancelar. Atît el cît și lordul Amory urmează să obțină titlul de doctor în drept civil.

Harvey o recunoscu pe onorabila Flora Robson, actrița, care era recompensată pentru activitatea ei teatrală de o viață. Stephen îl informă că ea va obține diploma de doctor în litere, ca și poetul laureat, Sir John Betjeman. Cancelarul înmîna fiecăruia cîte un sul de hîrtie, îi strîngea mîna și îl invita să ocupe un scaun din primul rînd al emiciclului.

Ultimul onorant era Sir George Porter, directorul Institutului Regal și laureat al Premiului Nobel. El primi diploma onorifică de doctor în științe.

— Tizul meu, dar nu sîntem rude. Ne apropiem de sfîrșit, anunță Stephen. Mai este doar o mică alocuțiune a lui John Wain, profesorul de poezie, despre binefăcătorii universității.

Domnul Wain recită *Orația Crewian*, care dură cam douăsprezece minute, și Stephen îi fu recunoscător pentru ceva atît de spiritual, într-o limbă pe care o puteau înțelege amîndoi. Abia mai urmări recitările studenților care fuseseră premiați, cu care se încheie programul.

Cancelarul universității se ridică și conduse procesiunea afară din sală.

— Unde se duc acum cu toții ? întrebă Harvey.

— Se duc să ia prînzul la Toate Sufletele, unde vor întîlni alți oaspeți distinși.

— Doamne, ce n-aș da să fiu și eu acolo !

— Am aranjat și acest lucru, îl anunță Stephen.

Harvey era pur și simplu copleșit.

— Cum ai reușit, profesore ?

— Registratorul a fost foarte impresionat de interesul de care ați dat dovadă față de Harvard și am impresia că se

speră că ați putea ajuta și Oxfordul, mai ales după minunata victorie de la Ascot.

— Ce idee formidabilă. De ce nu m-am gîndit eu oare la asta ?

Stephen încercă să nu pară prea interesat, sperînd că pînă la sfîrșitul zilei Harvey va crede că ideea a fost a lui. Învățase că nu trebuie să sară peste cal. Adevărul era că registratorul nu auzise în viața lui de Harvey Metcalfe, dar deoarece era ultimul trimestru pe care Stephen îl petrecea la Oxford, fusese pus pe lista invitaților de un prieten care lucra la Colegiul Toate Sufletele.

Merseră pe jos la acest colegiu, care se afla chiar peste drum de teatrul sheldonian. Stephen încercă, fără mult succes, să-i explice lui Harvey specificul Colegiului Toate Sufletele. De altfel, erau mulți, chiar la Oxford, care îl considerau un fel de enigmă.

— Este un nume corporativ, începu Stephen, denumirea completă este Colegiul Tuturor Sufletelor Credincioșilor Dispăruți din Oxford și comemorează pe învingătorii de la Agincourt. S-a intenționat să se țină regulat slujbe pentru odihna sufletelor lor. Rolul său modern este ceva unic. Toate Sufletele este o societate de absolvenți, din țară sau străinătate, cei mai mulți din mediul universitar, care s-au distins prin cercetări și descoperiri. Mai sînt și cîțiva membri care și-au lăsat amprenta în alte domenii de activitate. Colegiul nu are studenți și în general dă impresia celor din afară că face ceea ce dorește cu bogatele lui resurse financiare și intelectuale.

Stephen și Harvey își ocupară locurile, printre sutele de invitați, la masa lungă din biblioteca Codrington. Stephen avea grijă să-l țină pe Harvey tot timpul ocupat, evitînd totuși ca invitatul său să atragă prea mult atenția celorlalți. Îl liniștea gîndul că la asemenea ocazii oamenii nu-și aduceau niciodată aminte pe cine au întîlnit sau ce au spus și-l prezenta pe Harvey celor din jurul său drept un distins filantrop ame-

rican. Din fericire erau destul de departe de vicecancelar, de registrator și de secretarul vistieriei.

Harvey era absolut copleșit de noua lui experiență și se mulțumea să asculte ce vorbeau persoanele distinse din jurul său, ceea ce îl surprindea pe Stephen, care se temuse că va vorbi tot timpul. Cînd masa luă sfîrșit și oaspeții se ridicară, Stephen respiră adînc și jucă una dintre cărțile cele mai riscante. Îl conduse pe Harvey la cancelar.

— Domnule cancelar, i se adresă el lui Harold Macmillan.

— Da, tinere.

— Îmi permiteți să vă prezint pe domnul Harvey Metcalfe din Boston. Domnul Metcalfe, așa cum probabil știți, a donat foarte mult pentru Harvard.

— Da, da, firește, excelent, excelent. Ce vă aduce în Anglia, domnule Metcalfe ?

Harvey aproape amuțise.

— Da, domnule, vreau să spun, domnule cancelar, am venit să văd calul meu Rosalie concurînd pentru Premiul King George and Elizabeth.

Stephen stătea acum la spatele lui Harvey și-i făcea semne cancelarului că Rosalie, calul lui Harvey, a cîștigat premiul. Harold Macmillan, gata ca întotdeauna să intre în joc, și nefiind omul care să-i scape un șiretlic, răspunse :

— Ați fost probabil foarte mulțumit de rezultat, domnule Metcalfe.

— Cred că am avut noroc, domnule.

— Nu-mi face impresia că sînteți un om care se bazează pe noroc.

Stephen își luă cu hotărîre soarta în mîini.

— Încerc să-l interesez pe domnul Metcalfe în a susține anumite cercetări care se fac la Oxford, domnule cancelar.

— Ce idee excelentă. Nimeni nu știa mai bine decît Harold Macmillan, după șapte ani în care condusese un partid politic, cum să folosească lingușirea în asemenea ocazii.

Ține-mă la curent, tinere. Sînteți deci din Boston, nu-i așa, domnule Metcalfe ? Transmiteți salutări din partea mea familiei Kennedy.

Macmillan se îndepărtă, strălucitor în roba sa viu colorată. Harvey era pierdut de emoție.

— Ce om mare ! Ce ocazie. Simt că fac parte din istorie. Nu doresc decît să merit că mă aflu aici.

O dată ce își îndeplinise sarcina, Stephen era hotărît să scape înainte de a se putea comite vreo greșeală. Știa că Harold Macmillan urma să dea mîna și să vorbească cu peste o mie de persoane în ziua aceea și că șansele de a-și aduce aminte de Harvey erau minime. În orice caz, chiar dacă și-ar fi adus aminte, nu avea importanță. Harvey era, la urma urmei, un donator real al Universității Harvard.

— Va trebui să plecăm înaintea membrilor mai în vîrstă, domnule Metcalfe.

— Bineînțeles, Rod. Tu ești șeful.

— Cred că așa cere politețea.

Cînd se aflară din nou în stradă, Harvey se uită la ceasul său mare Jaeger le Coultre. Era paisprezece treizeci.

— Foarte bine, spuse Stephen, care întîrziase cu trei minute de la următoarea întîlnire. Avem puțin mai mult decît o oră pînă la serbarea cîmpenească. De ce n-am vizita unul sau două colegii ?

Înaintară încet, trecînd pe lîngă Colegiul Brasenose, și Stephen explică că de fapt numele este „brass nose" și că faimosul „nas de alamă" originar, un ciocănel de poartă pentru un sanctuar din secolul al treisprezecelea, era încă montat în hol. După ce mai merseră vreo sută de metri, Stephen îl îndrumă pe Harvey spre dreapta.

— A cotit spre dreapta, Robin, și se îndreaptă spre Colegiul Lincoln, spuse James, bine ascuns de poarta de intrare a Colegiului Iisus.

— Am înțeles, răspunse Robin, privind la cei doi fii ai săi. În vîrstă de șapte și nouă ani, stăteau stîngaci, în uniformele de Eton cu care nu erau obișnuiți, gata să-și joace rolul de paji, incapabili să priceapă ce urmărește tăticul lor.

— Sînteți gata ?

— Da, tăticule, răspunseră ei la unison.

Stephen continuă să meargă încet spre Colegiul Lincoln, și erau la o distanță de cîțiva pași cînd Robin își făcu apariția, ieșind pe poarta principală a colegiului, în costum oficial de vicecancelar, eșarfe, guler, cravată albă și tot restul. Arăta mai bătrîn cu cincisprezece ani și, pe cît posibil, destul de asemănător cu domnul Habakkuk. Poate nu chiar atît de chel, gîndi Stephen.

— V-ar plăcea să vă prezint vicecancelarului ? întrebă Stephen.

— Ar fi grozav, spuse Harvey.

— Bună ziua, domnule vicecancelar, îmi permiteți să vi-l prezint pe domnul Harvey Metcalfe.

Robin își scoase pălăria și se înclină. Stephen făcu și el la fel. Robin vorbi, înainte ca Stephen să poată continua :

— Nu este vorba despre filantropul de la Universitatea Harvard ?

Harvey se înroși și zîmbi spre cei doi băieți care țineau trena vicecancelarului. Robin continuă :

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Metcalfe. Sper că vă simțiți bine la noi, la Oxford. Vă dați probabil seama că nu au toți norocul să fie conduși de un laureat al Premiului Nobel.

— Îmi place foarte mult la Oxford, domnule vicecancelar și aș fi încîntat să știu că pot ajuta această universitate în vreun fel.

— Iată o intenție excelentă.

— Am o idee, domnilor. Eu locuiesc la hotelul Randolph. M-aş simţi onorat dacă aţi lua toţi ceaiul cu mine astăzi după-amiază.

Pentru o clipă, Robin şi Stephen rămaseră ca trăsniţi. Le-o făcuse din nou... la aşa ceva nu se aşteptau. Cum putea să nu-şi dea seama că de ziua Encaenia vicecancelarul nu avea nici un moment liber pe care să-l petreacă luînd ceaiul cu cineva ?

Robin îşi reveni primul.

— Mi-e teamă că aşa ceva ar fi foarte greu. Într-o asemenea zi, înţelegeţi şi dumneavoastră cît de multe obligaţii am. Poate aţi putea veni la mine, în Casa Clarendon ? Aceasta ne-ar da posibilitatea să discutăm între noi.

Stephen luă imediat comanda :

— Cît sînteţi de amabil, domnule vicecancelar. Ora şaisprezece treizeci v-ar conveni ?

— Da, da, e foarte bine, domnule profesor.

Robin se străduia să nu se vadă ce bucuros ar fi să o ia la goană. Deşi nu se opriseră mai mult de cinci minute, lui i se părea că a durat toată viaţa. Nu avea nimic împotrivă să o facă pe ziaristul sau pe chirurgul american, dar ura din toată inima să fie vicecancelar. În fiecare clipă se aştepta să apară cineva, să-l recunoască şi să-l dea de gol. Cerul să fie lăudat pentru faptul că mai toţi studenţii plecaseră acasă cu o săptămînă în urmă. Situaţia i se păru şi mai groaznică văzînd că un turist începe să-l fotografieze.

Harvey le dăduse tot planul peste cap. Stephen şi-i putea imagina pe Jean-Pierre şi James, apariţia cea mai reuşită a micii lor înscenări, rătăcind inutili în hainele lor de carnaval, în spatele cortului, în timpul serbării în aer liber din grădinile Colegiului Trinity şi întrebîndu-se de ce nu sosesc.

— Poate că ar fi o idee bună, domnule vicecancelar, dacă am invita şi pe registrator şi pe secretarul vistieriei universitare ?

— Ai perfectă dreptate, domnule profesor. Le voi spune să vină. Nu avem prilejul în fiecare zi să fim vizitaţi de un fi-

lantrop atît de distins. Mi-e teamă însă că acum va trebui să vă las și să mă duc la serbare. Sînt bucuros că am avut onoarea să vă cunosc, domnule Metcalfe, și aștept să vă revăd la ora patru și jumătate.

Își strînseră mîna cu căldură și Stephen îl conduse pe Harvey spre Colegiul Exeter, în timp ce Robin zbură ca o săgeată spre mica încăpere din Colegiul Lincoln care fusese aranjată pentru el. Se prăbuși greu într-un scaun.

— Te simți bine, tăticule ? întrebă William, cel mai mare dintre băieții săi.

— Da, mă simt bine.

— Ne dai înghețata și Coca-Cola pe care ni le-ai promis dacă nu scoatem nici un cuvînt ?

— Mai e vorbă ? îi asigură Robin.

Robin lepădă toate gătelile — robă, glugă, papion, eșarfe — și le puse într-o valiză. Fu din nou în stradă tocmai la timp ca să-l vadă pe adevăratul vicecancelar, domnul Habakkuk, plecînd de la Colegiul Iisus și îndreptîndu-se spre serbare. Robin privi la ceas. Dacă ar fi întîrziat cinci minute, tot planul lor s-ar fi transformat într-un dezastru.

Între timp Stephen mersese în cerc, pentru ca acum să se îndrepte spre Shepherd și Woodward, magazinul de haine care procura costumele specifice pentru universitate. Era preocupat de gîndul că trebuie să comunice cu James. Stephen și Harvey se opriră în fața vitrinei magazinului.

— Ce robe minunate.

— Este cea pe care o îmbracă un doctor în litere. Ați dori să o probați și să vedeți cum vă vine ?

— Ar fi grozav. Dar crezi că îmi vor da voie ? spuse Harvey.

— Sînt sigur că nu au nimic împotrivă.

Intrară în magazin, Stephen purtîndu-și încă costumul complet de doctor în filosofie.

— Distinsul meu oaspete ar dori să vadă roba de doctor în litere.

— Imediat, domnule, spuse tînărul vînzător, care nu avea nici o intenție să discute în contradictoriu cu un membru al corpului universitar.

Se retrase în spatele prăvăliei și se întoarse cu o splendidă robă roșie, căptușită cu gri și cu glugă de catifea neagră. Stephen îi dădu înainte, cu nerușinare.

— De ce nu o încercați, domnule Metcalfe ? Să vedem cum ați arăta ca om de știință.

Vînzătorul era ușor mirat. Ar fi dorit ca domnul Venables, patronul magazinului, să se întoarcă din pauza de prînz.

— Fiți, vă rog, bun și veniți în cabina de probă, domnule.

Harvey dispăru. Stephen se strecură afară, în stradă.

— James, mă auzi ? Ei drace, pentru numele lui Dumnezeu, răspunde.

— Potolește-te, bătrîne. Mă chinuesc să-mi îmbrac roba asta ridicolă și, în orice caz, mai avem șaptesprezece minute pînă la întîlnire.

— Nu mai are loc.

— Nu mai are loc ?

— Nu. Și transmite-i și lui Jean-Pierre același lucru. Sunați-l pe Robin și întîlniți-vă cît se poate de repede. Vă va spune el despre noile planuri.

— Ce planuri noi ? S-a întîmplat ceva rău, Stephen ?

— Nu, chiar mai bine decît speram.

Harvey apăru ca doctor în litere. Ceva mai caraghios, Stephen nu mai văzuse de mulți ani.

— Arătați minunat.

— Cît costă ?

— Cred că vreo sută de lire sterline.

— Nu, nu. Cam cît ar trebui să donez...

— N-am idee. Va trebui să discutați acest lucru cu vicecancelarul, după serbare.

Harvey se privi lung în oglindă, apoi intră din nou în cabina de probă, în timp ce Stephen mulțumi vînzătorului, cerîndu-i să împacheteze roba și capa, să le trimită la Casa

Clarendon și să le lase la portar pe numele lui Sir John Betjeman. Plăti în numerar. Vînzătorul părea și mai uimit.

— Da, domnule.

Nu prea știa ce ar putea face în afară de rugăciuni pentru întoarcerea domnului Venables. Rugăciunile sale i se împliniră peste vreo zece minute, dar pînă atunci Stephen și Harvey avură timp să parcurgă o bună distanță spre Colegiul Trinity.

— Domnule Venables, tocmai mi s-a spus să trimit un costum complet de *D.Litt.* pentru Sir John Betjeman, la Casa Clarendon.

— Ciudat. L-am echipat pentru ceremonia de astăzi dimineață încă de acum cîteva săptămîni. Mă întreb de ce mai vrea un alt costum.

— A plătit în numerar.

— Bine, trimite-l la Clarendon, dar ai grijă să fie pe numele lui.

Cînd Stephen și Harvey ajunseră la Colegiul Trinity, puțin după ora trei și jumătate, pajiștile verzi și elegante, de pe care fuseseră scoase portițele pentru crichet, erau înțesate de lume : peste o mie de persoane. Membrii universității purtau diverse haine straniu asortate : costumul lor cel mai bun sau rochia de mătase, peste care își puseseră roba, gluga și capa. Ceștile de ceai și munții de căpșuni și de sandvișuri cu castraveți dispăreau rapid.

— Ce petrecere pe cinste, spuse Harvey, imitîndu-l fără să-și dea seama pe Frank Sinatra. Voi cei de aici știți să faceți lucrurile cum trebuie, profesore.

— Da, petrecerea cîmpenească este întotdeauna reușită. Este cel mai important eveniment al anului universitar, care, după cum v-am spus, s-a sfîrșit nu de mult. Jumătate dintre profesorii universitari de aici s-au desprins pentru o după-amiază de la corectarea lucrărilor. Examenele pentru studenții din ultimul an abia s-au terminat.

Stephen îi observa atent pe vicecancelar, pe registrator și pe secretarul vistieriei universitare, și-l conducea pe Harvey cît mai departe de ei, prezentîndu-l la o mulțime de membri mai în vîrstă ai universității, în speranța că nu-și vor aminti după aceea de întîlnire. Petrecură ceva mai mult de trei sferturi de oră trecînd din om în om, Stephen simțindu-se ca un fel de *aide-de-camp* al unui demnitar incompetent, a cărui gură nu trebuia lăsată să se deschidă de teama unui incident diplomatic. În ciuda neliniștii lui Stephen, Harvey se distra mai bine ca niciodată.

— Robin, Robin, mă auzi ?

— Da, James.

— Unde te afli ?

— La restaurantul Eastgate ; vino și tu aici, și adu-l și pe Jean-Pierre.

— E în regulă. Vom fi acolo peste cinci minute. Nu, să zicem zece. Costumat cum sînt, e preferabil să merg încet.

Robin plăti consumația. Copiii își primiseră răsplata, astfel încît îi scoase din local și, urcîndu-i în mașina pe care o angajase în mod special pentru ziua aceea, îi spuse șoferului să-i ducă la Newbury. Își jucaseră rolul și acum nu-l puteau decît deranja.

— Nu vii acasă cu noi, tăticule ? întrebă Jamie.

— Nu. Mă întorc mai tîrziu diseară. Spune-i mamei să mă aștepte pe la șapte.

Robin ajunse la Eastgate, unde îi văzu pe Jean-Pierre și pe James înaintînd anevoie spre el.

— De ce ați schimbat planul ? întrebă Jean-Pierre. Mi-a trebuit mai mult de o oră să mă îmbrac și să fiu gata.

— Nu-i nimic. Ești tot pe fază. Doar că a dat norocul peste noi. Am stat de vorbă cu Harvey pe stradă și ticălosul a avut nerușinarea să mă invite să iau ceaiul cu el la hotelul Randolph. I-am spus că nu este posibil, dar l-am invitat la Clarendon. Stephen a venit cu propunerea să vă cheme și pe voi doi.

— Foarte inspirat, spuse James. În felul acesta nu mai trebuie să umblăm cu cioara vopsită la serbare.

— Să sperăm că nu e prea isteț, spuse Jean-Pierre.

— De, cel puțin putem înscena toată farsa aceasta afurisită cu ușile închise spuse Robin, ceea ce ar însemna să fie mai ușor. Nu mi-a surîs niciodată ideea să mă plimb cu el pe străzi.

— Cu Harvey Metcalfe nimic nu va fi vreodată ușor, spuse Jean-Pierre.

— Eu voi fi la Casa Clarendon pe la șaisprezece și cincisprezece, continuă Robin. Tu vei ajunge la cîteva minute după șaisprezece douăzeci, Jean-Pierre, apoi tu, James, la șaisprezece douăzeci și cinci. Dar țineți-vă de planul originar, comportați-vă ca și cum ne-am fi întîlnit la serbare, așa cum era prevăzut, am fi mers apoi împreună la Clarendon.

Stephen îi sugeră lui Harvey că ar fi cazul să plece spre Casa Clarendon, deoarece nu ar fi politicos să întîrzie la întîlnirea cu vicecancelarul.

— Ai dreptate, spuse Harvey, consultîndu-și ceasul. Dumnezeule, e deja patru și jumătate.

Plecară de la serbare și o porniră în grabă pe Broad Street, la capătul căreia se afla Casa Clarendon, Stephen explicîndu-i pe drum că aceasta era un fel de Casă Albă aici la Oxford, unde își aveau birourile toate oficialitățile și funcționarii înalți ai universității.

Clarendon este o clădire mare și impozantă din secolul al optsprezecelea, care putea fi luată de un vizitator drept un alt colegiu.

Cîteva trepte duceau spre un hol impunător ; intrînd în el constatai că te afli într-o splendidă casă veche, care fusese transformată pentru a putea fi folosită drept birouri, făcîndu-se, cît fusese posibil, puține schimbări.

La sosire îi salută portarul.

— Sîntem așteptați de vicecancelar, spuse Stephen.

Portarul fusese cam surprins cînd, cu un sfert de oră înainte, sosise Robin și îi spusese că domnul Habakkuk îl rugase să aștepte la el în cameră. Deși era îmbrăcat în tradiționalul costum universitar, portarul îl privise cu ochi mari, neașteptîndu-se ca vicecancelarul, sau oricare dintre ceilalți universitari, să se întoarcă de la serbare înainte de cel puțin o oră. Sosirea lui Stephen îl mai liniști puțin. Își amintea de lira sterlină pe care i-o dăduse cînd vizitase clădirea.

Portarul îi conduse pe Stephen și pe Harvey în camera vicecancelarului și-i lăsă acolo, vîrîndu-și în buzunar o altă bancnotă de o liră sterlină.

Camera vicecancelarului nu era deloc pretențioasă, covorul bej ca și pereții ar fi făcut-o să aibă aspectul unui birou de funcționar public de importanță mijlocie dacă nu ar fi atîrnat deasupra căminului un tablou magnific de Wilson Steer, reprezentînd o piață dintr-un sat din Franța.

Robin privea pe ferestrele largi spre biblioteca bodleană.

— Bună ziua, domnule vicecancelar.

Robin se întoarse.

— O, bine ați venit, domnule profesor.

— Vă amintiți de domnul Metcalfe ?

— Cum să nu ! Ce plăcere să vă văd din nou. Robin se cutremură. Nu-și dorea nimic altceva decît să plece acasă. Stătură de vorbă cîteva minute. Din nou se auzi o bătaie în ușă și intră Jean-Pierre.

— Bună ziua, domnule registrator.

— Bună ziua, domnule vicecancelar, profesore Porter.

— Îmi permiteți să vă prezint pe domnul Harvey Metcalfe ?

— Bună ziua, domnule.

— Doriți ceva de...

— Unde e omul acela, Metcalfe ?

Toți trei se ridicară uimiți, văzînd un bărbat care părea de vreo nouăzeci de ani intrînd în cameră, sprijinindu-se în

cîrje. Merse șchiopătînd spre Robin, făcu din ochi, se înclină și spuse tare cu vocea iritată :

— Bună ziua, vicecancelare.

— Bună ziua, Horsley.

James se duse la Harvey și îl atinse cu o cîrjă, de parcă ar fi vrut să se asigure că este real.

— Am citit despre tine, tinere.

Harvey nu mai fusese numit „tinere“ de vreo treizeci de ani. Ceilalți îl urmăreau cu admirație pe James. Nici unul nu știa că în ultimul său an la universitate jucase cu mult succes *Avarul*. Rolul de secretar al vistieriei universitare nu era decît o reluare și chiar lui Molière i-ar fi plăcut cum îl interpreta. James continuă :

— Ai fost foarte generos cu Universitatea Harvard.

— Sînteți foarte amabil să amintiți acest lucru, domnule, spuse Harvey, plin de respect.

— Nu-mi spune domnule, tinere. Îmi place cum arăți. Spune-mi Horsley.

— Da, Horsley, domnule, se bîlbîi Harvey.

Ceilalți abia reușeau să nu pufnească în rîs.

— Ei bine, vicecancelare, reluă James. Nu cred că m-ai făcut să mă tîrăsc jumătate de oraș pentru binele sănătății mele. Ce se întîmplă aici ? Unde mi-e paharul cu sherry ?

Stephen se întreba dacă James nu cumva exagerează, dar privindu-l pe Harvey își dădu seama că era evident captivat de scenă. Cum poate fi cineva atît de matur într-un domeniu de activitate și atît de copilăros în altul, se întreba el. Începea să-și dea seama cum de a putut fi vîndut în ultimii douăzeci de ani podul Westminster la cel puțin patru americani.

— Sperăm să-l interesăm pe domnul Metcalfe în activitatea universității noastre și am crezut de cuviință să fie prezent și secretarul vistieriei universitare.

— Ce-i aia vistierie ? întrebă Harvey.

— Un fel de tezaur al universității, îl lămuri James, cu voce tare, tremurată și foarte convingătoare. De ce nu citești

asta ? Îi aruncă în brațe o broșură despre Universitatea din Oxford, pe care Harvey ar fi putut-o obține de la libräria Blackwell, plătind două lire sterline, așa cum făcuse și James.

Stephen nu se putea hotărî asupra mișcării următoare, cînd, din fericire, Harvey luă inițiativa.

— Domnilor, aș vrea să vă spun cît mă simt de mîndru că mă aflu astăzi aici. Acesta a fost un an minunat pentru mine. Am fost de față cînd un american a cîștigat cupa la Wimbledon, am reușit, în sfîrșit, să achiziționez un Van Gogh, viața mi-a fost salvată la Monte Carlo de un chirurg minunat și iată-mă acum aici, la Oxford, înconjurat de toată istoria voastră. Domnilor, mi-ar face mare plăcere să fiu asociat și eu cu această faimoasă universitate.

James luă din nou cuvîntul.

— Ce ai de gînd ? țipă el la Harvey, potrivindu-și aparatul auditiv.

— Eu, domnule, mi-am împlinit marea dorință a vieții mele primind trofeul George and Elizabeth de la regină, dar banii, vedeți, mi-ar plăcea să-i folosesc donîndu-i universității voastre.

— Dar sînt optzeci de mii de lire sterline, spuse Stephen, cu respirația tăiată.

— Mai exact, optzeci și una de mii două sute patruzeci de lire sterline, domnule. Dar hai să zicem două sute cincizeci de mii de dolari.

Stephen, Robin și Jean-Pierre rămaseră fără grai. Nu mai era decît James să ia comanda. Venise ocazia de care avea nevoie ca să demonstreze că străbunicul său fusese unul dintre generalii cei mai respectați ai lui Wellington.

— Acceptăm. Dar donația va trebui să rămînă anonimă, spuse James. Cred că pot să-mi îngădui să spun, în circumstanțele date, că vicecancelarul va informa pe domnul Harold Macmillan cît și Consiliul Hebdomadar, dar nu vrem să se facă prea mult caz. Firește însă, că ar fi un prilej ca vicecancelarul să ia în considerare posibilitatea unei diplome onorifice.

Robin era atît de conștient că James ținea întreaga situație în mînă, încît putu doar adăuga :

— Cum crezi că e mai bine să procedăm, Horsley ?

— Un cec pe care să-l putem încasa, astfel ca nimeni să nu știe de la cine vin banii. Nu vrem ca blestemații aceia de la Cambridge să-l hăituiască pe domnul Metcalfe pentru tot restul zilelor sale. Să procedăm cum am făcut și cu Sir David. Cu discreție.

— Sînt de acord, spuse Jean-Pierre, care nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbește James. De altfel nici Harvey nu înțelegea mare lucru.

James dădu din cap spre Stephen, care ieși din biroul vicecancelarului și se duse spre cabina portarului, ca să întrebe dacă nu sosise un pachet pentru Sir John Betjeman.

— Da, domnule. Nu știu de ce l-au lăsat aici. Sir John nu este așteptat.

— Nu-ți face probleme, spuse Stephen. M-a rugat să i-l duc eu.

La întoarcere îl găsi pe James dezbătînd ideea importanței ca donația să rămînă ca o legătură secretă între el și universitate.

Stephen deschise cutia și scoase splendida robă de doctor în litere. Harvey se înroși de emoție și mîndrie, cînd Robin i-o punea pe umeri, declamînd : *De mortuis nil nisi bonum. Dulce et decorum est pro patria mori. Per ardua ad astra. Nil desperandum.*

— Sincere felicitări, strigă James. Ce păcat că nu am putut face în așa fel ca aceasta să fi făcut parte din ceremonia de astăzi, dar pentru un gest atît de mărinimos ca al dumneavoastră e greu să așteptăm încă un an.

Formidabil, gîndi Stephen, Laurence Olivier nu ar fi fost mai reușit.

— N-am nimic împotrivă, spuse Harvey, așezîndu-se să scrie cecul. Vă dau cuvîntul meu că nu voi pomeni niciodată, față de nimeni, despre aceasta.

Nici unul dintre ei nu credea.

Aşteptau în tăcere, în timp ce Harvey se ridica pentru a înmîna cecul lui James.

— Nu, domnule, refuză acesta, fulgerîndu-l cu privirea.

Ceilalţi rămaseră uluiţi.

— Vicecancelarului.

— Bineînţeles, spuse Harvey. Vă rog să mă iertaţi, domnule.

— Mulţumesc, spuse Robin, primind cecul cu mîini tremurătoare. Un dar foarte generos şi puteţi fi sigur că va fi folosit în scopuri nobile.

Se auzi o bătaie puternică în uşă. Priviră toţi îngroziţi, în afară de James, care era acum gata la orice. Era şoferul lui Harvey. James nu putuse suferi de la început uniforma albă, pretenţioasă şi chipiul alb.

— A, eficientul meu Mellor, spuse Harvey. Domnilor, vă garantez că dînsul a urmărit fiecare mişcare pe care am făcut-o astăzi.

Cei patru îngheţară, dar era limpede că şoferul nu ajunsese la nici o concluzie sinistră în urma celor observate.

— Maşina dumneavoastră e gata, domnule. Mi-aţi spus că doriţi să fiţi la Claridge la ora şapte, ca să ajungeţi la timp la întîlnirea pe care o aveţi la cină.

— Tinere ! se răsti la el, cu voce ridicată, James.

— Da, domnule, răspunse speriat şoferul.

— Îţi dai seama că te afli în prezenţa vicecancelarului acestei universităţi ?

— Nu, domnule. Îmi pare foarte rău, domnule.

— Scoate-ţi imediat şapca.

— Da, domnule.

Şoferul îşi scoase şapca şi se întoarse la maşină, înjurînd în şoaptă.

— Domnule vicecancelar, îmi pare foarte rău că trebuie să plec. Aşa cum aţi auzit, am o întîlnire...

— Fireşte, fireşte, înţelegem că sînteţi un om ocupat. Permiteţi-mi să vă mai mulţumesc o dată, în mod oficial, pentru donaţia atît de generoasă, care va fi folositoare multor oameni merituoşi.

— Sperăm cu toţii că veţi avea o călătorie plăcută spre Statele Unite şi că vă veţi aminti de noi cu aceeaşi căldură cu care ne vom aminti şi noi de dumneavoastră, adăugă Jean-Pierre.

Harvey se îndreptă spre uşă.

— Am să-mi iau rămas bun acum, strigă James. Îmi trebuie douăzeci de minute ca să cobor afurisitele alea de trepte. Eşti un om deosebit şi ai fost foarte generos.

— N-am făcut nimic deosebit, răspunse Harvey din toată inima.

Foarte adevărat, gîndi James. Pentru tine e nimic, dar pentru noi e totul.

Stephen, Robin şi Jean-Pierre îl însoţiră pe Harvey de la Clarendon pînă la maşina care îl aştepta.

— Profesore, spuse Harvey, nu prea am înţeles tot ce spunea bătrînul. Cînd vorbea, îşi aranja pe umeri, mîndru de sine, roba destul de grea.

— Păi e surd şi foarte bătrîn, dar inima lui e tînără. Voia să vă spună că donaţia trebuie să rămînă anonimă, din punct de vedere al universităţii, deşi, bineînţeles, conducerea va fi informată şi va şti adevărul. Dacă s-ar răspîndi zvonul, tot felul de persoane indezirabile, care în trecut nu au făcut nimic pentru educaţie, vor da năvală de ziua Encaenia, cerînd să cumpere o diplomă onorifică.

— Bineînţeles, bineînţeles, acum înţeleg. N-am nimic împotrivă. Vreau să-ţi mulţumesc pentru această zi minunată, Rod, şi îţi doresc mult noroc în viitor. Ce păcat că prietenul nostru Wiley Barker nu a fost cu noi.

Robin se înroşi.

Harvey se urcă în Rolls Royce, de unde le făcu plin de entuziasm semn cu mîna, la toți trei, în timp ce ei priveau cum mașina, fără nici un efort, lunecă înapoi spre Londra.

— James a fost formidabil, spuse Jean-Pierre. Cînd a apărut n-am știut cine naiba poate fi.

— Sînt de acord, încuviință Robin... Hai să mergem să-l salvăm. A fost într-adevăr eroul zilei.

O luară la fugă pe scări, uitînd că arată cam de cincizeci, șaizeci de ani, și, intrînd în goană în biroul vicecancelarului ca să-l felicite pe James, îl găsiră lungit jos pe podea. Leșinase.

Peste o oră, la Colegiul Magdalen, cu ajutorul lui Robin și a două pahare mari de whisky, James își reveni.

— Ai fost fantastic, îi spuse Stephen, și tocmai în clipa cînd eu începusem să-mi pierd firea.

— Ai fi primit Premiul Academiei dacă am fi putut să te filmăm, îi spuse Robin. Tatăl tău va trebui să-ți permită să te urci pe scenă, după această performanță.

James radia de gloria de care avea parte după trei luni. Era nerăbdător să-i povestească Annei.

— Anne ? Se uită repede la ceas. Șase și jumătate, fir-ar să fie, trebuie să plec imediat. Urmează să o întîlnesc pe Anne la opt. Ne vedem cu toții luni, la Stephen, pentru cină. Pînă atunci încerc să-mi pun planul la punct.

James ieși în grabă din cameră.

— James.

Chipul lui reapăru în cadrul ușii. Spuseră toți în cor :

— Fantastic.

Zîmbind spre ei, alergă pe scări ; sărind în mașina lui Alfa Romeo, pe care acum spera să-și poată îngădui să o păstreze, o porni spre Londra cu viteză maximă.

Ca să ajungă de la Oxford în King's Road, avu nevoie de cincizeci și nouă de minute. Noua autostradă, construită nu

de mult, îi scurta mult timpul necesar călătoriei. Pe vremea cînd era student, îi trebuiau două ore, sau cel puțin o oră jumătate, mergînd prin High Wycombe ori Henley.

Motivul pentru care se grăbea atît de tare era că avea o întîlnire deosebit de importantă cu Anne și pentru nimic în lume nu-și putea permite să întîrzie ; în seara aceea urma să-l întîlnească pe tatăl ei. James nu știa despre el decît că este un membru important al corpului diplomatic din Washington. Diplomații pun mare preț pe punctualitate. Era hotărît să-i facă o impresie bună, în special după succesul de care se bucurase Anne în week-end-ul petrecut la Tathwell. Bătrînul lui o simpatizase din prima clipă și stătuse tot timpul lîngă ea. Reușiseră chiar să cadă de acord asupra unei date pentru nuntă dacă, firește, și părinții Annei vor fi de acord.

James făcu în grabă un duș rece și își șterse bine fardul, pierzînd cam vreo șaizeci de ani din înfățișare. Fixaseră întîlnirea pentru cină la Les Ambassadeurs, în Mayfair, și punîndu-și smochingul se întreba dacă va putea parcurge distanța de la King's Road la Hyde Park Corner în douăsprezece minute ; va fi nevoie de un alt Monte Carlo.

Sări în mașină și, schimbînd rapid vitezele, trecu glonț prin Sloane Square, prin Eaton Square, pe lîngă spitalul St. George, înconjură Hyde Park Corner, intră în Park Lane și ajunse la nouăsprezece cincizeci și opt.

— Bună seara, *my lord*, spuse domnul Mills, proprietarul clubului.

— Bună seara. Cinez cu domnișoara Summerton și mi-am lăsat mașina neparcată. Ar putea să se ocupe cineva de ea ? întrebă James, punînd cheile și o bancnotă de o liră sterlină în mîna înmănușată în alb a portarului.

— Cu multă plăcere, *my lord.* Conduceți-l pe lordul Brigsley în camerele rezervate.

James urmă pe șeful personalului sus, pe scările roșii, intrînd apoi într-o mică încăpere, în stil Regency, unde fusese pregătită masa pentru trei persoane. Auzea vocea Annei în camera alăturată. O văzu apoi venind spre el și mai

frumoasă ca de obicei, într-o rochie vaporoasă, verde ca menta.

— Bună, iubitule, vino înăuntru, vreau să-l cunoşti pe tata.

James o urmă pe Anne în camera alăturată.

— Tăticule, el este James. James, iată-l pe tata.

James deveni roşu, apoi alb, apoi simţi că i se face rău.

— Ce mai faci, băiete ? Rosalie mi-a povestit atîtea despre tine, încît abia aşteptam să te cunosc.

17

— Poţi să-mi spui Harvey.

James rămase îngrozit şi mut. Anne se grăbi să umple tăcerea.

— Vrei un pahar cu whisky, James ?

— Da, mulţumesc.

— Vreau să aflu totul despre dumneata, tinere, continuă Harvey. Ce mai pui la cale şi de ce am avut parte de fiica mea atît de puţin în ultimele săptămîni, deşi bănuiesc că ştiu răspunsul la această întrebare.

James dădu paharul pe gît dintr-o înghiţitură şi Anne se grăbi să i-l umple la loc.

— Ai văzut-o rar pe fiica ta pentru că a avut mereu angajamente ca manechin, ceea ce înseamnă că nu a fost decît rareori la Londra.

— Ştiu, Rosalie...

— James ştie că mă cheamă Anne, tăticule.

— Te-am botezat Rosalie. A fost un nume destul de bun pentru mama ta şi pentru mine şi ar trebui să fie destul de bun şi pentru tine.

— Vezi, tată, nu este de conceput ca un manechin european de frunte să se cheme Rosalie Matcalfe. Toţi prietenii mă cunosc drept Anne Summerton.

— Tu ce crezi, James ?

— Eram gata să cred că nu o cunosc deloc, răspunse James, începînd să-şi revină. Se vedea clar că Harvey nu bănuia nimic. Nu se întîlnise cu James faţă în faţă la galerie, nu-l văzuse niciodată la Monte Carlo sau Ascot, iar la

Oxford, ceva mai devreme, în aceeași zi, James păruse de nouăzeci de ani. Aproape că îi venea să creadă că poate ieși cu fața curată. Dar cum naiba le va spune celorlalți, la întîlnirea de luni, că în planul lor final, planul lui nu urma să-l păcălească pe Harvey Metcalfe, ci pe viitorul său socru.

— Să mergem la cină ?

Harvey nu așteptă răspuns. O porni înainte spre camera alăturată.

— Rosalie Metcalfe, șopti James supărat. Va trebui să-mi dai cîteva explicații.

Anne îl sărută ușor pe obraz.

— Tu ești prima persoană care mi-a dat prilejul să-l înfrîng pe tatăl meu. Nu poți să mă ierți ? Știi că te iubesc...

— Grăbiți-vă, voi doi. Oricine ar putea crede că nu v-ați mai văzut niciodată.

Anne și James se așezară împreună cu Harvey la masă. James se amuză văzînd cocteilul de creveți și își aduse aminte cum regretase Stephen că le comandase la cina de la Magdalen.

— Ei bine, James, am auzit că tu și Anne ați fixat o dată pentru nuntă.

— Da, domnule, dacă ne dați aprobarea.

— Bineînțeles că v-o dau. Speram ca Anne să se mărite cu prințul Charles după ce am cîștigat Premiul George and Elizabeth, dar va trebui să mă mulțumesc cu un conte pentru unica mea fiică.

Rîseră amîndoi, deși nu credeau nici unul nici altul că gluma avea cîtuși de puțin haz.

— Îmi pare rău că n-ai fost la Wimbledon anul accesta, Rosalie. Imaginează-ți, eram acolo de Ziua Doamnelor, neavînd altă companie decît un bancher elvețian plictisitor.

Anne privi spre James și zîmbi.

Chelnerii curățară masa și aduseră un cărucior pe care se vedea o ghirlandă formată din cotlete imaculate de miel. Harvey le studie cu interes.

— Totuşi, continuă el, flecărind mai departe, a fost drăguţ din partea ta, dragă, să mă suni la Monte Carlo. Pe cinstea mea dacă n-am crezut că am să mor. Ştii, James, nu ţi-ar fi venit să crezi. Mi-au scos din stomac o piatră de mărimea unei mingi de base-ball. Mulţumesc lui Dumnezeu, operaţia a fost făcută de unul dintre cei mai mari doctori din lume, Wiley Barker, chirurgul preşedintelui. Mi-a salvat viaţa.

Harvey îşi descheie cămaşa şi le arătă o cicatrice de zece centimetri, pe stomacul său uriaş.

— Ce crezi de asta, James ?

— Remarcabil.

— Zău, tată ! Sîntem la masă.

— Nu mai face caz, scumpo. Nu e prima oară că James vede un stomac de bărbat. Harvey îşi vîrî din nou cămaşa în pantaloni. În orice caz, a fost foarte drăguţ din partea ta să-mi telefonezi. Se apleacă şi-i mîngîie mîna. Să ştii că am fost băiat cuminte. Ţi-am urmat sfatul şi l-am ţinut pe doctorul Barker încă o săptămînă, pentru cazul că s-ar fi ivit vreo complicaţie. Totuşi, onorariile pe care doctorii ăştia...

James îşi răsturnă paharul cu vin. Băutura făcu o pată roşie pe masă.

— Îmi pare rău.

— Te simţi bine, James ?

— Da, domnule.

James aruncă Annei o privire de mută mustrare. Harvey rămase perfect calm.

— Adu o faţă de masă curată şi alt vin pentru lordul Brigsley.

Chelnerul deschise o altă sticlă şi James îşi zise că era rîndul său să se amuze puţin : Anne se distrase pe seama lui timp de trei luni. De ce să nu o tachineze şi el un pic ? Harvey tot mai vorbea.

— Îţi plac cursele de cai, James ?

— Da, domnule, și am fost încîntat de victoria pe care ați obținut-o, primind Premiul George VI and Queen Elizabeth, pentru mai multe motive decît vă dați seama.

În timp ce chelnerii schimbau fața de masă, Anne îi șopti :

— Nu încerca să o faci pe deșteptul, dragul meu, nu-i chiar atît de prost pe cît pare.

— Ei, ce spui despre ea ?

— Scuzați-mă, nu am înțeles.

— Rosalie.

— Formidabilă. Am pariat pe ea de două ori cîte cinci lire sterline.

— Da, a fost un moment mare pentru mine și îmi pare rău că nu ai fost de față, Rosalie ; ai fi întîlnit-o pe regină și pe un tip simpatic de la Universitatea din Oxford, profesorul Porter.

— Profesorul Porter ? întrebă James, ascunzîndu-și fața după paharul cu vin.

— Da, profesorul Porter, James. Îl cunoști ?

— Nu, domnule, nu aș putea spune că îl cunosc, dar nu a obținut Premiul Nobel ?

— Sigur, și am petrecut o zi minunată cu el la Oxford. M-am simțit atît de bine, încît, ca să-l fac fericit, am donat universității un cec de două sute cincizeci de mii de dolari, să fie folosit pentru nu știu ce fel de cercetări.

— Tată, știi că ai promis să nu vorbești nimănui despre asta.

— Firește. Dar James face acum parte din familie.

— De ce ați promis să nu spuneți nimănui, domnule ?

— Ei, e o poveste lungă, James, dar a fost o mare onoare pentru mine. Înțelegi că tot ce îți spun este confidențial. Am fost oaspetele profesorului Porter la Encaenia. Am luat prînzul la Toate Sufletele cu domnul Harry Macmillan, dragul vostru fost prim-ministru, apoi am mers la serbarea cîmpenească, iar după aceea m-am întîlnit cu vicecancelarul, în biroul lui, și-au mai fost și registratorul și

secretarul vistieriei universitare. Ai învățat și tu la Oxford, James ?

— Da, domnule, la House.

— House ? se miră Harvey.

— Colegiul Christ Church, domnule.

— N-am să înțeleg în viața mea Oxfordul.

— Nu, domnule.

— Zi-mi Harvey. Și, cum îți spuneam, ne-am întîlnit cu toți la Clarendon și ei au început să se bîlbîie și să gîngăvească și își pierduseră de tot harul vorbirii, cu excepția unui tip nostim care avea pe puțin nouăzeci de ani. Adevărul este că oamenii ăștia nu știu pur și simplu cum să se poarte ca să stoarcă bani de la un milionar, așa că i-am scos din încurcătură, luînd eu hățurile în mînă. Ar fi ținut-o așa toată ziua, trăncănind despre iubitul lor Oxford ; a trebuit, în cele din urmă, să le închid eu gura, scriind pur și simplu un cec de două sute cincizeci de mii de dolari.

— A fost un act generos, Harvey.

— Le dădeam și cinci sute de mii dacă mi-ar fi cerut-o bătrînul. James, te-ai înălbit la față. Te simți bine ?

— O, îmi pare rău. Da, mă simt bine. M-a impresionat felul cum ai descris Oxfordul.

Anne intră în vorbă :

— Tată, te-ai înțeles cu vicecancelarul ca darul tău să rămînă un secret între tine și universitate și trebuie să-mi promiți că nu ai să mai repeți față de nimeni această întîmplare.

— Cred că voi îmbrăca roba pentru prima oară la toamnă, cînd voi deschide biblioteca Metcalfe la Harvard.

— O, nu, domnule, interveni James, puțin cam prea grăbit, nu cred că e o idee bună. Costumele acestea se poartă numai la Oxford, cu prilejul unor ceremonii.

— Tii, ce păcat ! Dar știu eu ce rigizi sînteți voi englezii cînd e vorba de etichetă. Asta îmi aduce aminte că trebuie să vorbim despre nunta voastră. Bănuiesc că voi doi veți dori să locuiți în Anglia.

— Da, tată, dar o să te vizităm în fiecare an, iar cînd vii în Europa poți să stai cu noi.

Chelnerii curățară din nou masa și se întoarseră cu căpșunile, care îi plăceau atît de mult lui Harvey. Anne încerca să aducă conversația la subiecte mai domestice și să-l împiedice pe tatăl ei de a le povesti ce a mai făcut în ultimele două luni, în timp ce James făcea totul ca să-l readucă la acest subiect.

— Cafea sau lichior, domnule ?

— Nimic, mulțumesc, spuse Harvey. Adu-mi nota de plată. M-am gîndit să bem ceva în apartamentul meu la Claridge, Rosalie. Vreau să vă arăt ceva. O surpriză.

— Abia aștept, tată. Îmi plac surprizele. Ție nu, James ?

— În mod obișnuit, da, dar cred că pentru ziua de azi am avut destule surprize.

James se despărți de ei, plecînd cu Alfa Romeo, pe care o parcă la Claridge, în garaj. În felul acesta Anne putea rămîne singură cîteva minute cu Harvey. Merseră braț la braț pe Curzon Street.

— Nu-i așa că-i minunat, tăticule ?

— Da, e un tip pe cinste. La început nu mi s-a părut prea deștept, dar s-a dezghețat pe măsură ce luam masa. Și cine și-ar fi închipuit că fetița mea o să ajungă o adevărată lady englezoaică. Maică-ta o să se simtă măgulită, iar eu mă bucur că am trecut peste neînțelegerea noastră prostească.

— Ai contribuit mult, tăticule.

— Serios ? se miră Harvey.

— Da, în ultimele săptămîni am reușit să văd lucrurile în altă perspectivă. Și acum spune-mi care este surpriza.

— Așteaptă și ai să vezi, drăguțo. Cadoul tău de nuntă.

James îi aștepta la intrarea în Claridge. Își putea da seama după felul cum arăta Anne că obținuse aprobarea părintelui ei.

— Bună seara, domnule. Bună seara, *my lord*.

— Bună, Albert. Poți să ne faci rost de cafea și o sticlă cu Rémy Martin și să le trimiți în apartamentul meu ?

— Imediat, domnule.

James nu mai văzuse niciodată apartamentul regal. Din micul hol de la intrare se deschide în dreapta o ușă, spre dormitor, și în stînga alta, spre salon. Harvey îi conduse acolo.

— Copii, sînteți pe punctul de a vedea cadoul vostru de nuntă.

Deschise ușa cu un gest dramatic și, în fața lor, pe peretele din fund, trona pictura lui Van Gogh. Priveau lung amîndoi, incapabili să vorbească.

— Exact așa am rămas și eu, spuse Harvey, fără glas.

— Tată, Anne înghiți în sec, un Van Gogh. Dar tu ți-ai dorit întotdeauna un Van Gogh. De ani de zile visezi să ai unul. Nu am inima să te lipsesc acum de el și în orice caz nici nu mă gîndesc să țin ceva atît de prețios la mine în casă. Gîndește-te la siguranța lui. Noi nu sîntem atît de bine păziți ca tine. Anne continuă, bîlbîindu-se : Nu putem îngădui să-ți sacrifici mîndria colecției tale, ești de acord, James ?

— Nici vorbă. Nu-l putem accepta, spuse James, cu seriozitate. N-aș avea o clipă de pace cu așa ceva în casă.

— Ține pictura la Boston, tată, într-o ambianță demnă de ea.

— Dar am crezut că o să-ți placă.

— Îmi place, îmi place enorm, tată, dar nu vreau să-mi asum răspunderea. Și, în orice caz, mama trebuie să se bucure și ea. Nouă poți să ne lași pictura moștenire dacă dorești.

— Ce idee grozavă, Rosalie ! în felul acesta ne putem bucura amîndoi de ea. Acum nu-mi rămîne decît să mă gîndesc la un alt cadou de nuntă. Uite că a reușit să mă învingă ea, James, și așa ceva nu s-a mai întîmplat în cei douăzeci și patru de ani pe care îi are.

— De, am mai reușit eu de două, trei ori în ultima vreme, tată, și tot mai sper să o fac încă o dată.

Harvey nu dădu atenție spuselor Annei și continuă să vorbească.

— Acesta-i trofeul George and Elizabeth, spuse el, arătînd spre o admirabilă statuie de bronz, reprezentînd un cal și un jocheu, cu obada și șapca formată din patru părți

ţintuite cu diamante. Cursa aceasta e atît de importantă, încît se schimbă trofeul în fiecare an, deci numai eu îl am.

James era bucuros că măcar trofeul e veritabil.

Cafeaua şi coniacul sosiră şi ei se aşezară să discute amănunte în legătură cu nunta.

— Tu, Rosalie, va trebui să zbori la Lincoln săptămîna viitoare, să o ajuţi pe mama cu pregătirile, altfel intră în panică şi nu face nimic. Iar tu, James, să-mi spui exact cîţi invitaţi ai, ca să le reţin camere la Ritz. Nunta va avea loc la biserica Trinity în Copley Square ; după aceea ne întoarcem acasă la Lincoln unde vom avea o recepţie în stil veritabil englezesc. Ce spui de toate astea, James ?

— Mi se pare minunat. Eşti un tip metodic, Harvey.

— Întotdeauna am fost aşa. Am ajuns la concluzia că merită. Tu şi cu Rosalie trebuie să aveţi toate detaliile puse la punct, pînă se întoarce ea săptămîna viitoare. Poate nu ştii, dar eu mă întorc mîine în America.

Pagina treizeci şi opt bis a dosarului albastru, gîndi James.

James şi Anne mai petrecură o oră vorbind despre pregătirile de nuntă şi plecară de la Harvey abia înainte de miezul nopţii.

— Te văd mîine dimineaţă, tată.

— Noapte bună, domnule.

James îi dădu mîna şi plecă.

— Ţi-am spus eu că e formidabil.

— E un tînăr remarcabil ; mama ta va fi foarte încîntată.

În lift, în timp ce coborau, James nu-i spuse nimic Annei, deoarece mai erau două persoane care stăteau lîngă ei tăcute, aşteptînd şi ei să ajungă la parter. Dar o dată ce se urcară în Alfa Romeo, o luă pe Anne de ceafă, o trînti cu faţa în jos şi îi trase cîteva palme atît de zdravene încît ea nu ştia dacă să rîdă sau să plîngă.

— De ce faci asta ?

— Ca să fiu sigur că după ce vom fi căsătoriţi nu o să uiţi cine e capul familiei.

— Porc nesuferit ce eşti, am încercat şi eu să vă ajut.

James conduse mașina cu o viteză demențială pînă la apartamentul Annei.

— Ce-i cu toate minciunile pe care mi le-ai îndrugat despre mediul din care te tragi ? „Părinții mei locuiesc la Washington și tata face parte din corpul diplomatic", o imită James. Halal de așa diplomat.

— Știu, dragul meu, dar a trebuit să inventez ceva, după ce mi-am dat seama împotriva cui luptați.

— Și ce naiba am să le spun celorlalți ?

— Nimic. Îi inviți la nuntă și le explici că mama mea e americană, de aceea ne căsătorim la Boston. Aș da orice să văd mutra lor cînd vor descoperi cine e socrul tău. În orice caz, tu încă nu ți-ai făcut un plan și nu poți să-i decepționezi.

— Dar s-au schimbat circumstanțele.

— Nu, nu s-au schimbat. Adevărul este că ei au reușit, iar tu nu. Așa că fă bine și gîndește-te la un plan care să fie gata cînd ajungi în America.

— Este evident că nu am fi reușit fără ajutorul tău.

— Prostii, dragă. Nu am avut nici un amestec în acțiunea lui Jean-Pierre. Am adăugat doar puțină culoare locală pe ici, pe colo. Îmi promiți că n-o să mă mai bați niciodată ?

— Firește că am să te bat. De cîte ori îmi voi aminti de pictura aceea, dar acum, iubito...

— James, ești un maniac sexual.

— Știu. Dar cum altfel am fi procreat noi cei din familia Brigsley triburi de mici lorzi, timp de atîtea generații ?

Anne plecă de la James mai devreme a doua zi dimineață, ca să mai fie cîtva timp cu tatăl ei, apoi, împreună, îl conduseră la aeroport, la avionul care zbura la amiază spre Boston. Anne nu se putu stăpîni să nu-l întrebe pe James, pe drumul de întoarcere, ce hotărîse să spună celorlalți. Nu putu obține alt răspuns decît :

— Așteaptă și ai să vezi. Nu vreau să-mi schimbe careva planurile pe la spate. Sînt foarte fericit că pleci în America lunea următoare.

18

Ziua de luni a fost un adevărat infern pentru James. Mai întîi trebui să o conducă pe Anne la avionul companiei TWA pentru Boston, iar restul zilei și-l petrecu pregătindu-se pentru întîlnirea din seara aceea cu echipa. Ceilalți trei își duseseră la bun sfîrșit acțiunile și voiau să știe care sînt propunerile lui. Era de două ori mai greu acum, cînd aflase că victima urma să-i fie socru, dar știa că Anne are dreptate și că nu se putea folosi de acest lucru drept scuză. Oricum, tot mai trebuia să-l ușureze pe Metcalfe de două sute cincizeci de mii de dolari. Și cînd se gîndea că ar fi putut să o facă printr-o singură frază, la Oxford ! Și nici aceasta nu o putea spune echipei.

Cum la Oxford fusese victoria lui Stephen, cina avea loc la Colegiul Magdalen, și James plecă din Londra imediat după ora de vîrf, trecînd pe lîngă stadionul White City ca să intre pe autostrada M40 care ducea la Oxford.

— Tu vii întotdeauna ultimul, James, constată Stephen.

— Îmi pare rău, am fost prins peste cap...

— Pregătind un plan bun, sper, spuse Jean-Pierre.

James nu răspunse. Ce bine se cunoșteau acum unul pe celălalt, gîndi el. În douăsprezece săptămîni ajunsese să știe mai multe despre acești trei oameni decît despre toți așa-zișii prieteni pe care îi cunoștea de douăzeci de ani. Pentru prima oară își dădea seama de ce tatăl său se referea permanent la prieteniile făcute în timpul războiului, cu niște oameni pe care în mod normal nu i-ar fi cunoscut. Începuse să-și dea seama cît de mult îi va lipsi Stephen cînd se va întoarce în America. De fapt, succesul îi va despărți. James rămăsese ultimul

care să treacă prin agoniile unui alt Prospecta Oil, dar bineînțeles și aceasta își avea compensațiile ei.

Stephen nu putea să considere o întîlnire a lor decît o sărbătorire. După ce servitorii aduseră primul fel și plecară, bătu cu o lingură în masă și anunță că ședința a început.

— Te rog să-mi făgăduiești ceva, spuse Jean-Pierre.

— Ce anume ? întrebă Stephen.

— După ce ne vom redobîndi banii pînă la ultimul penny, să mă lași să stau în capul mesei și să nu vorbești pînă nu vei fi întrebat.

— Sînt de acord, spuse Stephen. Dar nu înainte de a primi ultimul penny pierdut. Pînă în prezent am obținut șapte sute șaptezeci și șapte de mii cinci sute șaizeci de dolari. Cheltuielile ultimei operațiuni au fost de cinci mii o sută șaptezeci și opt de dolari, ajungînd astfel la un total de douăzeci și șapte de mii șase sute șaizeci și unu de dolari și douăzeci și patru de cenți. Deci Metcalfe ne mai datorează două sute cincizeci de mii o sută unu dolari și douăzeci și patru de cenți.

Stephen înmînă fiecăruia o coală cu situația încasărilor și cheltuielilor.

— Aceste foi trebuie adăugate la dosarele voastre ca pagina șaizeci și trei bis. Aveți vreo întrebare ?

— Da, de ce au fost atît de mari cheltuielile pentru această acțiune ? vru să știe Robin.

— Motivul este simplu și evident, începu Stephen. Am fost defavorizați de faptul că rata de schimb a lirei sterline în raport cu dolarul a fluctuat. La începutul acestei acțiuni puteai obține doi dolari și patruzeci și patru de cenți pe o liră sterlină. Astăzi dimineață nu am putut primi mai mult decît doi dolari și treizeci și doi de cenți. Cheltuiesc lire sterline, dar pe Metcalfe îl încarc în dolari, la schimbul zilei.

— Nu ai de gînd să-l lași să-ți scape nici cu un penny, nu-i așa ?

— Nici cu un penny. Și acum, înainte de a merge mai departe, aș vrea să notăm...

— Parcă am fi la o ședință a Camerei Comunelor, spuse Jean-Pierre.

— Nu mai tot orăcăi, broscoiule, îl apostrofă Robin.

— Uite ce e, mă codoș de Harley Street ce ești.

Vocile izbucniră zgomotos. Cercetașii din colegiu, care văzuseră și întîlniri gălăgioase la timpul lor, se întrebau dacă li se va cere ajutorul înainte de sfîrșitul serii.

— Liniște, vocea pătrunzătoare ca de senator a lui Stephen îi readuse pe toți la ordine. Știu că sînteți bine dispuși, dar nu uitați că mai avem de recuperat două sute cincizeci de mii o sută unu dolari și douăzeci și patru de cenți.

— Nu trebuie, pentru nimic în lume, să uităm cei douăzeci și patru de cenți, Stephen.

— Parcă nu aveai o gură așa mare prima oară cînd ai mîncat aici, Jean-Pierre :

Cîndva un om care a vîndut pielea de leu
Cît fiara mai era încă în viață,
Ucis a fost tocmai cînd îl vîna.

La masă se așternu tăcerea.

— Harvey mai datorează încă echipei bani și va fi la fel de greu să obținem ultimul sfert, cum a fost și cu primele trei sferturi. Înainte de a trece cuvîntul lui James, vreau să rămînă notat că interpretarea rolului său la Clarendon a fost absolut strălucită.

Robin și Jean-Pierre, fiind și ei de acord, bătură în masă ca semn de apreciere.

— Și acum, James, sîntem numai urechi.

Din nou în cameră domni tăcerea.

— Planul meu este aproape complet, începu James.

Ceilalți îl priveau fără să-l creadă.

— Dar trebuie să vă spun ceva care sper că îmi va permite un mic răgaz, înainte de a trece la acțiune.

— Te însori.

— Ai dreptate, Jean-Pierre, ca de obicei.

— Am fost sigur de cînd ai intrat pe ușă. Cînd o vom întîlni, James ?

— Nu înainte de a fi prea tîrziu ca ea să se răzgîndească.

Stephen își consultă agenda.

— Cît timp ne ceri să te păsuim ?

— Anne și cu mine ne căsătorim pe data de 3 august, la Boston. Mama ei e americană, explică James, și, cu toate că Anne trăiește în Europa, dorește să sărbătorim nunta la ea acasă. Urmează luna de miere, după care intenționăm să ne întoarcem în Anglia, în 25 august. Acțiunea mea împotriva lui Metcalfe va trebui să aibă loc în 15 septembrie, ziua cînd bursa își încheie conturile.

— Sînt sigur că cererea ta poate fi acceptată, James. E toată lumea de acord ?

Robin și Jean-Pierre dădură din cap.

James se lansă în explicarea planului pe care îl concepuse.

— Voi avea nevoie de un telex și de șapte telefoane, instalate la mine în apartament. Jean-Pierre va trebui să fie la Paris, la bursă, Stephen, la Chicago, la piața de mărfuri și Robin, la Londra, la Lloyds. Vă voi prezenta dosarul albastru complet cînd mă voi întoarce din luna de miere.

Toți erau muți de admirație și James se opri, pentru a spori efectul dramatic.

— Foarte bine, James, spuse Stephen. Vom aștepta cu interes amănuntele. Mai ai și alte instrucțiuni ?

— Mai întîi tu, Stephen, va trebui să cunoști zilnic prețul aurului la deschiderea și închiderea burselor de la Johannesburg, Zürich, New York și Londra, toată luna următoare. Jean-Pierre, tu trebuie să cunoști cursul mărcii germane, al francului francez și al lirei sterline, în raport cu dolarul. Zilnic, în aceeași perioadă. Iar Robin trebuie să învețe pînă în 2 septembrie să folosească un telex și un aparat PBX cu opt linii. Trebuie să ajungi să fii la fel de competent ca un operator telefonic internațional.

— Tu te alegi întotdeauna cu sarcinile cele mai ușoare, Robin, nu-i așa ?

— Nu poți...

— Tăceți din gură, amîndoi, îi apostrofă James.

Chipurile lor exprimau surpriză și respect.

— Am scris fiecăruia dintre voi ce are de făcut.

James dădu cîte două foi bătute la mașină fiecărui membru al echipei.

— Atașați acestea la dosarele voastre, numerotîndu-le șaptezeci și patru și șaptezeci și cinci, și vă vor da de lucru pentru cel puțin o lună. Și, în sfîrșit, sînteți toți invitați la nunta domnișoarei Anne Summerton cu James Brigsley. Timpul e prea scurt ca să vă mai trimit invitații formale, dar am rezervat locuri pentru noi toți într-un avion B747 care pleacă în după-amiaza zilei de 2 august și camere la hotelul Ritz din Boston. Sper că îmi veți face cinstea să-mi fiți cavaleri de onoare.

Pînă și James era impresionat de propria lui eficiență. Ceilalți primiră biletele de avion și instrucțiunile cu uimire.

— Ne întîlnim la aeroport la trei și în timpul zborului vă voi examina, să văd dacă v-ați însușit instrucțiunile.

— Am înțeles, să trăiți ! spuse Jean-Pierre.

— Tu, Jean-Pierre, va trebui să te pregătești atît la franceză cît și la engleză, deoarece urmează să susții conversații transatlantice în ambele limbi și să pari expert în schimbul valutelor străine.

În seara aceea nu mai făcură glume pe socoteala lui James, iar el, conducînd mașina spre Londra, pe autostradă, se simțea alt om. Nu numai pentru că fusese eroul operațiunii desfășurate la Oxford. Acum ceilalți trei alergau pentru el. Va ieși în frunte și-l va uimi pe tatăl său.

19

De data aceasta James fu cel care ajunse primul, iar ceilalți veniră după el la întîlnirea de pe aeroportul Heathrow. Reușise să se impună și era hotărît să-și mențină poziția. Robin ajunse ultimul, purtînd cu el un braț de ziare.

— Nu vom lipsi decît o zi, spuse Stephen.

— Știu, dar întotdeauna simt lipsa ziarelor englezești, așa că am adus ca să avem și pentru mîine.

Jean-Pierre își ridică brațele în sus, într-o manifestare galică de exasperare. Își expediară bagajele prin terminalul nr. 3 și se urcară în avionul companiei British Airways, un Boeing 747, care zbura spre Aeroportul Internațional Logan.

— Arată ca un teren de fotbal, spuse Robin, care urca pentru prima oară într-un jumbo jet.

— Au loc trei sute cincizeci de persoane. Cam același număr ca al spectatorilor pe care i-ar merita majoritatea echipelor englezești de fotbal, spuse Jean-Pierre.

— Nu vă mai certați, îi mustră James, nedîndu-și seama că erau nervoși din cauza călătoriei și încercau doar să-și atenueze tensiunea. Mai tîrziu, cînd avionul își luă zborul, amîndoi se prefăceau că citesc, dar, cînd depășiră o mie de metri înălțime și se stinse lumina de pe anunțul „legați-vă centurile", amîndoi reveniră la forma lor obișnuită.

Echipa ajută timpul să treacă mestecînd, fără multă tragere de inimă, o cină compusă din pui rece și vin algerian, servită în farfurii și tacîmuri de plastic.

— Sper din toată inima, James, spuse Jean-Pierre, că socrul tău ne va hrăni mai bine.

După cină, James le dădu voie să se uite la film, dar le spuse că de îndată ce se va sfîrși îi va examina pe fiecare în parte. Robin și Jean-Pierre se mutară cu cincisprezece rînduri mai în spate, să vadă filmul *The Sting*. Stephen rămase la locul lui, ca să fie torturat de James.

James îi înmînă o foaie bătută la mașină, cu patruzeci de întrebări privind prețul aurului în toată lumea și fluctuațiile lui pe piață, în ultimele patru săptămîni. Stephen completă răspunsurile în douăzeci și două de minute și James nu fu mirat să vadă că toate răspunsurile erau corecte. El fusese tot timpul coloana vertebrală a echipei și judecata sa logică îl învinsese pe Harvey Metcalfe.

Stephen și James mai ațipiră puțin pînă la întoarcerea lui Robin și Jean-Pierre, care primiră și ei cîte patruzeci de întrebări. Robin avu nevoie de treizeci de minute, răspunzînd corect la treizeci și opt din patruzeci, Jean-Pierre, în douăzeci și șapte de minute răspunse la treizeci și șapte.

— Stephen a răspuns la toate patruzeci, îi anunță James.

— Nu mă miră, spuse Jean-Pierre.

Robin părea puțin rușinat.

— Pînă în 2 septembrie să răspundeți și voi tot așa.

Amîndoi clătinară afirmativ din cap.

— Voi ați văzut filmul acesta ? întrebă Robin.

— Nu, spuse Stephen. Mă duc rar la cinematograf.

— Personajele din film nu se compară cu noi. Dau o singură lovitură și nici măcar nu păstrează banii.

— Încearcă să dormi, Robin.

Cina, filmul și întrebările lui James duraseră aproape cît cele șase ore de zbor și toți ațipiră în ultima jumătate de oră, pentru a fi treziți brusc de o voce :

— Vorbește comandantul aeronavei. Ne apropiem de Aeroportul Internațional Logan, cu o întîrziere de douăzeci de minute. Vom ateriza probabil la șapte și un sfert, peste aproximativ zece minute. Sper că v-a plăcut zborul și veți mai călători cu British Airways.

Vama dură ceva mai mult decît de obicei, deoarece toți aduseseră daruri pentru nuntă și nu voiau ca James să le vadă. Întîmpinară mari dificultăți să explice ofițerului de la

vamă de ce cele două ceasuri Piaget aveau pe dos inscripția : „O parte a profiturilor ilicite de pe urma lui Prospecta Oil. Cei trei care au avut planuri.“

Cînd scăpară în sfîrșit de vamă, o găsiră pe Anne așteptîndu-i la ieșire, cu un Cadillac mare, al cărui șofer urma să-i ducă la hotel.

— Acum înțelegem de ce ți-a trebuit atît de mult timp pînă să vii și tu cu un plan : ai fost pe bună dreptate sustras. James, ești iertat pe deplin, spuse Jean-Pierre și își aruncă brațele în jurul Annei, cum numai un francez o poate face. Robin se prezentă și o sărută ușor pe obraz. Stephen dădu mîna cu ea destul de formal. Se îngrămădiră în mașină, Jean-Pierre așezîndu-se lîngă Anne.

— Domnișoară Summerton, se bîlbîi Stephen.

— Spune-mi Anne.

— Recepția va fi la hotel ?

— Nu, răspunse Anne. Acasă la părinții mei, dar veți avea o mașină care vă va conduce acolo după ceremonie. Singurul lucru pe care îl las în grija voastră este ca James să ajungă la biserică la trei și jumătate. De rest nu trebuie să vă preocupați. Am uitat să-ți spun, James, tatăl și mama ta au sosit ieri și stau cu părinții mei. Ne-am gîndit că nu ar fi o idee bună să petreci seara aceasta acasă, deoarece mama se agită pentru toate.

— Cum dorești tu, draga mea.

— Dacă te răzgîndești de astăzi pînă mîine, spuse Jean-Pierre, eu sînt disponibil. Nu sînt binecuvîntat cu sînge nobil, dar există două, trei compensații pe care noi francezii le putem oferi.

Anne zîmbi în sinea ei. Ai sosit prea tîrziu, Jean-Pierre. În orice caz, nu-mi plac bărbații cu barbă.

— Dar eu numai..., începu Jean-Pierre.

Ceilalți îl săgetară cu privirea.

La hotel îi lăsară pe Anne și James singuri, în timp ce ei se duseră să despacheteze.

— Au aflat, iubitule ?

— Habar n-au, răspunse James. Mîine vor avea cea mai mare surpriză a vieții lor.

— Planul tău e gata ?

— Așteaptă și ai să vezi.

— Știi, am și eu unul, spuse Anne. Al tău cînd e planificat ?

— Pe 13 septembrie.

— Cîștig eu prin urmare. Al meu e mîine.

— Ce spui ? Nu trebuia să...

— Nu-ți face griji. Tu concentrează-te să te însori... cu mine.

— N-am putea să mergem undeva ?

— Nu, nebun ce ești ! Nu poți aștepta pînă mîine ?

— Te iubesc atît de mult.

— Du-te și te culcă, prostuțule. Și eu te iubesc, dar trebuie să merg acasă, sau nimic nu va fi gata la timp.

James luă liftul pînă la etajul șapte și se întîlni cu ceilalți, ca să bea o cafea.

— Joacă cineva douăzeci și unu ?

— Nu cu tine, piratule, spuse Robin. Pe tine te-a antrenat cel mai mare pungaș în viață.

Echipa era în formă și așteptau cu nerăbdare nunta. În ciuda fusului orar, plecară fiecare în camera lui mult după miezul nopții. Chiar și atunci, James mai rămase un timp treaz, frămîntîndu-l o întrebare : Oare ce șotie mai pregătește de data aceasta ?

20

În luna august, Bostonul este printre cele mai frumoase orașe ale Americii. Echipa luă un mic dejun copios în camera lui James.

— Eu nu cred că o merită, spuse Jean-Pierre. Tu ești șeful echipei, Stephen. Mă ofer să-i iau eu locul.

— Te va costa două sute cincizeci de mii de dolari.

— Sînt de acord, spuse Jean-Pierre.

— Nu ai două sute cincizeci de mii de dolari, spuse Stephen. Ai doar o sută optzeci și șapte de mii patru sute șaptezeci și patru de dolari și șaizeci și nouă de cenți, un sfert din ce am încasat pînă acum, deci hotărîrea mea este ca James să rămînă mirele.

— Acesta-i un complot anglo-saxon, spuse Jean-Pierre ; cînd James își va fi realizat, cu succes, planul și voi avea întreaga sumă, am să redeschid negocierile.

Stătură mult timp astfel, glumind și rîzînd, în timp ce mîncau pîine prăjită și beau cafea. Stephen îi privea cu drag, gîndindu-se cu regret cît de rar se vor întîlni cînd, *dacă*, se corectă el, operația lui James se va încheia cu succes. Dacă Harvey Metcalfe ar fi avut vreodată o asemenea echipă de partea lui și nu împotriva lui, ar fi ajuns cel mai bogat om din lume.

— Visezi, Stephen.

— Da, îmi pare rău. Nu trebuie să uit că Anne mi-a dat o sarcină.

— Iar începem, spuse Jean-Pierre. La ce oră să ne prezentăm, profesore ?

— De acum într-o oră, să inspectăm ținuta lui James și să-l ducem la biserică. Jean-Pierre, tu vei cumpăra patru garoafe : trei roșii și una albă. Robin, tu aranjează cu taxiul, iar eu mă voi ocupa de James.

Robin și Jean-Pierre plecară, cîntînd voioși *La Marseillaise* pe două voci. James și Stephen îi priveau cum pleacă.

— Cum te simți, James ?

— Grozav. Îmi pare doar rău că nu mi-am realizat planul înainte de ziua aceasta.

— Nu are nici o importanță. 13 septembrie va fi destul de devreme. În orice caz, o pauză nu o să ne facă rău.

— N-am fi reușit fără tine, știi asta, nu-i așa, Stephen ? Am fi toți în pragul ruinei, iar eu nici nu aș fi întîlnit-o pe Anne. Îți datorăm toți atît de mult !

Stephen privea lung pe fereastră, incapabil să răspundă.

— Trei roșii și una albă, spuse Jean-Pierre, cum mi s-a poruncit. Și presupun că cea albă este pentru mine.

— Prinde-o la reverul lui James. Nu după ureche, Jean-Pierre.

— Arăți formidabil, totuși nu reușesc să văd ce a găsit Anne la tine, spuse Jean-Pierre, prinzînd garoafa la butoniera lui James. Deși erau toți patru gata de plecare, tot mai aveau o jumătate de oră la dispoziție, înainte de sosirea taxiului. Jean-Pierre deschise o sticlă de șampanie și băură în sănătatea lui James, a Maiestății sale regina, a președintelui Statelor Unite și, în cele din urmă, simulînd că o fac în silă, băură și pentru președintele Franței. Cînd sticla se goli, Stephen consideră că e mai înțelept să plece imediat și îi tîrî pe ceilalți trei jos, la taxiul care aștepta.

— Fii tare James, sîntem alături de tine. Și îl înghesuiră în spate.

Taxiul nu făcu decît cîteva minute pînă la biserica Trinity, în Copley Square, iar șoferul nu regretă că scapă de ei.

— E ora trei și un sfert. Anne va fi mulțumită de mine, spuse Stephen.

Îl conduse pe mire în banca din față, pe partea dreaptă a bisericii, în timp ce Jean-Pierre făcea ochi dulci celor mai drăguțe fete. Robin ajută la împărțitul anunțurilor de căsătorie, iar cei o mie de oaspeți, dichisiți din cale afară, așteptau mireasa.

Stephen tocmai venise în ajutorul lui Robin pe scările bisericii și Jean-Pierre se apropie și el ca să le sugereze să se așeze pe locurile lor, cînd Rolls Royce-ul își făcu apariția. Rămaseră țintuiți pe scări de frumusețea Annei, îmbrăcată într-o rochie de mireasă Balenciaga. Coborî apoi și tatăl ei. Îl luă de braț și începură să urce scările.

Cei trei stăteau nemișcați, ca niște oi sub privirea unui piton.

— Ticălosul.

— Cine a păcălit pe cine ?

— Probabil că ea a știut totul de la început.

Harvey le surîse vag și trecu mai departe, cu Anne la braț.

Înaintară prin mijlocul bisericii.

— Doamne Sfinte, se gîndi Stephen. Nu a recunoscut pe nici unul dintre noi.

Își ocupară locurile în rîndurile din spate, de unde numeroșii invitați nu-i puteau auzi. Organistul încetă să cînte cînd Anne ajunse la altar.

— Harvey nu poate să știe, spuse Stephen.

— Cum ai ajuns la această concluzie ? întrebă Jean-Pierre.

— Pentru că James nu ne-ar fi pus în nici un caz în această situație dacă nu ar fi trecut și el examenul la o dată anterioară.

— Logic, spuse Robin.

— Vă cer la amîndoi să-mi răspundeți, așa cum veți răspunde la Judecata de Apoi, cînd tainele tuturor inimilor vor fi date în vileag...

— Mie mi-ar plăcea să aflu vreo două, trei taine chiar acum, spuse Jean-Pierre. Prima ar fi, de cît timp știe Anne ?

— James Clarence Spencer vrei să o iei cu cununie pe femeia aceasta și să trăiți împreună, așa cum a lăsat Dumnezeu, în starea binecuvîntată de soț și soție ? Vrei să o iubești, să o ocrotești, să o respecți și să-i fii alături la rău și la bine și renunțînd la toți ceilalți, să fii numai al ei, cît timp veți trăi amîndoi ?

— Vreau.

— Rosalie Arlene, vrei să iei de soț pe acest bărbat...

— După părerea mea, spuse Stephen, putem considera că și ea este un membru complet instruit al echipei ; de altfel, ar fi fost cu neputință să reușim la Monte Carlo și la Oxford.

— ... cît timp veți trăi amîndoi ?

— Vreau.

— Cine aduce această femeie să se căsătorească cu acest bărbat ?

Harvey își făcu loc, luă mîna Annei și o dădu preotului.

— Eu, James Clarence Spencer, te iau pe tine, Rosalie Arlene, să-mi fii soție...

— În afară de asta, de ce să ne recunoască, o dată ce nu ne-a văzut pe fiecare dintre noi decît o singură dată și nu așa cum sîntem în realitate, continuă Stephen.

— ... și îți făgăduiesc să-ți fiu credincios.

— Eu, Rosalie Arlene, te iau pe tine, James Clarence Spencer, să-mi fii bărbat cu cununie...

— Dar, dacă stăm prea mult aici în preajmă, s-ar putea să-i dăm posibilitatea să-și dea seama, spuse Robin.

— Nu neapărat, declară Stephen. Nu avem de ce să intrăm în panică. Secretul nostru a fost întotdeauna să-l prindem în afara terenului propriu.

— Dar acum e pe teren propriu, spuse Jean-Pierre.

— Nu, nu este. E ziua nunții fiicei sale, o situație care este complet străină de acest om. Firește, îl evităm la recepție, dar fără să bată la ochi.

— Va trebui să mă ții de mînă, zise Robin.

— Sînt gata, se oferi Jean-Pierre.

— Adu-ți aminte să te comporți natural.

— ... și de aceea îți făgăduiesc să-ți fiu credincioasă.

Anne era tăcută și timidă, vocea ei abia ajungea la cei trei. Vocea lui James era limpede și hotărîtă.

— Cu acest inel vă cunun, cu trupul meu vă venerez și vă înzestrez cu toate bunurile mele lumești...

— Și cu cîteva de ale noastre, adăugă Jean-Pierre.

— În numele Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Duh, Amin. Să ne rugăm, intonă preotul.

— Eu știu pentru ce am să mă rog, mărturisi Robin. Să ne eliberăm de sub puterea dușmanului nostru și din mîinile tuturor celor care ne urăsc.

— O, Dumnezeule Atotputernic, Creatorul Cerului și al Pămîntului...

— Ne apropiem de sfîrșit, spuse Stephen.

— Aceasta-i o frază nefastă ? constată Robin.

— Liniște, spuse Jean-Pierre. Sînt de acord cu Stephen. Îl cunoaștem acum pe Metcalfe. Poți să te calmezi.

— Pe cei pe care i-a unit Dumnezeu, nici un om să nu-i mai despartă.

Jean-Pierre continua să murmure, dar nu suna a rugăciune.

Orga atacă *Marșul nupțial* al lui Händel și toți își întoarseră gîndurile spre ceremonia care se sfîrșise. Lordul și lady Brigsley ieșiră, trecînd prin mijlocul bisericii, și două mii de ochi zîmbitori îi priveau. Stephen părea amuzat, Jean-Pierre, invidios, iar Robin, nervos. James surîse în extaz, trecînd pe lîngă ei.

După zece minute în care au făcut fotografii pe scările bisericii, Rolls Royce-ul duse cuplul de tineri căsătoriți la Lincoln, la casa lui Metcalfe. Harvey și contesa de Louth luară a doua mașină, contele și Arlene, mama Annei, pe a treia. Stephen, Robin și Jean-Pierre îi urmară cu vreo douăzeci de minute mai tîrziu, discutînd dacă e bine sau nu să înfrunte leul la el în cușcă.

Casa în stil georgian a lui Harvey Metcalfe era magnifică, cu o grădină orientală coborînd spre lac, straturi largi de trandafiri și, în seră, mîndria și bucuria lui, colecția de orhidee rare.

— Nu mi-am închipuit niciodată că am să văd toate acestea ? spuse Jean-Pierre.

— Nici eu, spuse Robin. Și acum, că le văd, nu mă simt prea fericit.

— Hai să ne luăm inima în dinți, spuse Stephen, cred că e bine să nu stăm împreună, ci să intrăm unul cîte unul, lăsînd cel puțin douăzeci de persoane între noi. Mă duc eu primul, apoi tu, Robin, iar tu, Jean-Pierre, al treilea, la nu mai puțin de douăzeci de persoane în urma lui Robin ; și poartă-te cît mai firesc. Încă ceva, cînd vă apropiați, ascultați conversațiile. Încercați să găsiți pe cineva care să fie prieten cu Harvey și băgați-vă imediat în fața lui. Astfel, cînd vă va veni rîndul să dați mîna, ochii lui Harvey vor fi deja la persoana de după voi ; pe voi nu vă cunoaște și dorește să vorbească cu cel care urmează. În felul acesta vom scăpa.

— O idee strălucită, profesore, spuse Jean-Pierre.

Coada părea nesfîrșită. O mie de persoane se perindau prin fața mîinilor întinse ale domnului și doamnei Metcalfe, ale contelui și contesei de Louth și ale lui Anne și James. Stephen reuși în cele din urmă și trecu cu steagul sus.

— Sînt atît de bucuroasă că ai putut veni, spuse Anne.

Stephen nu răspunse.

— Ce bine îmi pare că te văd.

— Toți îți admirăm planul, James.

Stephen se strecură în sala principală de bal și se ascunse după o coloană, tocmai în capătul celălalt, cît putu de departe de tortul uriaș de nuntă, cu multe etaje, care era la mijloc.

Robin fu următorul și se feri să-l privească pe Harvey în ochi.

— Ce drăguț din partea ta să vii de la așa distanță, spuse Anne.

Robin mormăi ceva nedesluşit.

— Sper că te-ai simţit bine astăzi, Robin.

Era clar că James se distrează de minune. După ce trecuse şi el printr-o situaţie similară, datorită Annei, îl amuza acum copios îngrijorarea echipei.

— Eşti un ticălos, James.

— Nu vorbi aşa tare, bătrîne. Mama şi tata ar putea să te audă.

Robin scăpă şi el, pierzîndu-se în sala de bal, şi, după ce căută în spatele tuturor coloanelor, dădu de Stephen.

— Ai trecut cu bine ?

— Cred că da, dar nu mai vreau să dau ochii cu el în viaţa mea. La ce oră pleacă avionul ?

— La opt seara. Nu intra în panică. Uită-te după Jean-Pierre.

— Bună idee a avut că nu şi-a ras barba, spuse Robin.

Jean-Pierre dădu mîna cu Harvey, care era deja preocupat de invitatul următor, căci Jean-Pierre, prin rugăminţi şi tîrguieli neruşinate, reuşise să se aşeze în faţa unui bancher din Boston care era vădit prieten apropiat al lui Harvey.

— Îmi pare bine să te văd, Marvin...

Jean-Pierre scăpase. O sărută pe Anne pe amîndoi obrajii, îi şopti la ureche : „Game, set şi meci pentru James“ şi plecă în căutarea lui Stephen şi Robin. Uită ce i se spusese de la bun început cînd dădu cu ochii de prima domnişoară de onoare.

— V-a plăcut nunta ? întrebă ea.

— Bineînţeles. Eu întotdeauna judec o nuntă după domnişoarele de onoare, nu după mireasă.

Fata se înroşi de plăcere.

— Probabil că aceasta a costat o avere, continuă ea.

— Da, draga mea, şi ştiu ai cui sînt banii, spuse Jean-Pierre, trecîndu-şi un braţ pe după talia ei.

Patru mîini îl înhăţară pe Jean-Pierre, care protesta, şi fără ceremonie îl traseră după coloană.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jean-Pierre. Nu are nici o zi mai mult de șaptesprezece ani. Nu vrem să fim închiși pentru seducere de minore, pe lîngă hoție. Bea asta și poartă-te cum se cuvine.

Robin îi puse un pahar de șampanie în mînă.

Șampania curgea în valuri și chiar Stephen băuse un pic prea mult. Toți se sprijineau de coloană ca să-și țină echilibrul, în momentul în care maestrul de ceremonii ceru să fie tăcere.

— *My lords*, doamnelor și domnilor, păstrați, vă rog, tăcere, vorbește vicontele Brigsley, mirele.

James ținu o cuvîntare impresionantă. Actorul din el ieși la iveală ; americanii erau vrăjiți. Pînă și tatăl său îl privea cu admirație. Maestrul de ceremonii îi dădu apoi cuvîntul lui Harvey, care vorbi mult și tare. Nu-i scăpă nici gluma lui favorită despre prințul Charles, la care invitații rîseră din toată inima, cum se rîde întotdeauna la nunți, chiar pentru glumele cele mai slabe. În încheiere propuse să se bea un pahar pentru mireasă și mire.

După ce încetară aplauzele și se ridică din nou tumultul vocilor, Harvey scoase un plic din buzunar și își sărută fiica pe obraz.

— Rosalie, iată un mic dar de nuntă pentru voi, ca să mă recompensez pentru că mi-ați îngăduit să-l țin pe Van Gogh. Știu că va fi bine folosit.

Harvey îi trecu plicul alb. În el se afla un cec de două sute cincizeci de mii de dolari. Anne își sărută tatăl cu o afecțiune sinceră.

— Îți mulțumesc, tată, te asigur că James și cu mine îl vom folosi cum se cuvine.

Se duse să-l caute pe James și îl găsi asediat de un grup de matroane americane.

— E adevărat că ești rudă cu regina ?

— N-am mai întîlnit niciodată un lord în carne și oase... Sper că o să ne invitați la castel ?

— Nu sînt castele pe King's Road, spuse James, fericit să fie salvat de Anne.

— Scumpule, ai un minut și pentru mine ?

James se scuză și o urmă pe Anne, dar se găsiră aproape în imposibilitatea de a scăpa de mulțime.

— Uită-te ce am aici, spuse ea. Repede.

James luă cecul.

— Doamne Sfinte, două sute cincizeci de mii de dolari.

— Știi ce am de gînd să fac cu ei, nu-i așa ?

— Da, draga mea.

Anne porni în căutarea lui Stephen, Robin și Jean-Pierre, ceea ce nu era treabă ușoară, deoarece tot mai erau ascunși, în colțul cel mai îndepărtat. Reuși în sfîrșit să dea de ei, auzind chicoteli și întrebarea : „Cine dorește să devină milionar ?" de după o coloană.

— Vrei să-mi împrumuți un stilou, Stephen ?

Trei stilouri țîșniră imediat spre ea.

Luă cecul din mijlocul buchetului și scrise pe spatele lui : „Rosalie Brigsley, pentru Stephen Bradley". I-l înmînă.

— Ție, nu-i așa ?

Toți trei se uitară la cec. Anne fugi, înainte ca ei să facă vreun comentariu.

— Ce mai fată a luat James al nostru ! spuse Jean-Pierre.

— Ești beat, mă broscoiule.

— Cum îndrăznești, domnule, să insinuezi că un francez s-ar putea îmbăta cu șampanie ? Cer satisfacție. Alege-ți arma.

— Dopuri de șampanie.

— Liniște, îi mustră Stephen. O să vă dați de gol.

— Mai bine spune-mi, profesore dragă, cum stăm acum cu socotelile.

— Chiar la asta mă gîndeam și eu, spuse Stephen.

— Nu se poate ! exclamară Robin și Jean-Pierre la unison, dar erau prea fericiți ca să mai protesteze.

— Ne mai datorează o sută unu dolari și douăzeci și patru de cenți.

— Dezgustător, spuse Jean-Pierre. Să dăm foc casei.

Anne și James plecară să se schimbe, în timp ce Stephen, Robin și Jean-Pierre se străduiră să mai bea ceva șampanie. Maestrul de ceremonii anunță că mireasa și mirele vor pleca peste aproximativ cincisprezece minute și invită oaspeții să se adune în holul principal și în curte.

— Veniți, trebuie să-i vedem cum pleacă, spuse Stephen.

Băutura îi făcuse mai curajoși și se așezară lîngă mașină.

Stephen îl auzi pe Harvey spunînd :

— Fir-ar să fie ! Numai eu trebuie să mă gîndesc la toate ? Îl văzu apoi privind în jur spre invitați, pînă cînd ochii i se opriră la cei trei. Stephen simți cum îl lasă genunchii, văzînd că Harvey îi face semn.

— Hei, nu ai fost unul dintre cavalerii de onoare ?

— Ba da, domnule.

— Rosalie trebuie să plece dintr-un moment într-altul și nu sînt flori pentru ea. Numai Dumnezeu știe ce s-a putut întîmpla, dar eu nu văd nici o floare. Ia o mașină. Este o florărie pe șosea, la vreun kilometru jumătate de aici, dar grăbește-te.

— Da, domnule.

— Spune, nu te cunosc de undeva ?

— Da, domnule, adică nu, domnule. Mă duc după flori.

Stephen făcu stînga împrejur și o luă din loc. Robin și Jean-Pierre care priviseră îngroziți, crezînd în cele din urmă că Harvey îi descoperise, alergară după el. Cînd ajunse în spatele casei, Stephen se opri și privi spre un strat cu trandafiri de o rară frumusețe. Robin și Jean-Pierre trecură glonț pe lîngă el, apoi se opriră, se întoarseră și veniră împleticindu-se înapoi.

— Ce naiba ți-a venit să faci ? Culegi flori pentru înmormîntarea noastră ?

— E doar dorința lui Metcalfe. Cineva a uitat de florile pentru Anne și am cinci minute să fac rost de ele, așa că apucați-vă să culegeți.

— *Mes enfants*, vedeți și voi ceea ce văd eu ?

Cei doi priviră în sus. Jean-Pierre se uita vrăjit spre seră.

Stephen se întoarse în grabă cu orhideele de expoziție în brațe, urmat de Robin și de Jean-Pierre. Avu exact timpul necesar să i le treacă lui Harvey, înainte ca Anne și James să iasă din casă.

— Superbe. Sînt florile mele preferate. Cît au costat ?

— O sută de dolari, răspunse Stephen, fără să stea pe gînduri.

Harvey îi întinse două hîrtii de cincizeci de dolari. Stephen se întoarse, transpirat, îndreptîndu-se spre Robin și Jean-Pierre. James și Anne își deschiseră cu greu drum prin mulțime. Nici unul dintre bărbații prezenți nu-și putea lua ochii de la ea.

— O, tată, orhidee ! Cît sînt de frumoase ! Anne îl sărută pe Harvey. Ai făcut ca ziua aceasta să fie cea mai minunată din viața mea...

Rolls Royce-ul porni încet, îndepărtîndu-se de mulțime, ca să se înscrie pe drumul ce ducea la aeroport, de unde James și Anne urmau să ia avionul spre San Francisco, prima lor oprire în drum spre Hawaii. Cînd mașina luneca făcînd înconjurul casei, Anne privi mirată la sera goală și la florile din brațele ei. James nu observă. Se gîndea la altceva.

— Crezi că băieții or să mi-o ierte vreodată ? întrebă el.

— Sînt sigură că vor găsi o cale, iubitule. Dar spune-mi și mie adevărul. Ai conceput într-adevăr și tu un plan ?

— Știam că nu vei rezista și îmi vei pune această întrebare. Adevărul este că...

Mașina înainta fără efort pe autostradă și numai șoferul mai auzi răspunsul.

Stephen, Robin și Jean-Pierre priviră cum oaspeții încep să se risipească, majoritatea luîndu-și rămas bun de la soții Metcalfe.

— Să nu mai riscăm încă o dată, spuse Robin.

— Sînt de acord, fu și părerea lui Stephen.

— Ba hai să-l invităm la cină, spuse Jean-Pierre.

Ceilalți doi îl înhățară și îl aruncară într-un taxi.

— Ce ții sub haină, Jean-Pierre ?

— Două sticle de Krug *dix-neuf cent soixante-quatre*. Părea o cruzime din partea mea să le las acolo singure. Mi-a fost teamă să nu se simtă părăsite.

Stephen rugă șoferul să-i ducă la hotel.

— Ce mai nuntă ! Crezi că James concepuse într-adevăr un plan ? întrebă Robin.

— N-am cum să știu, dar, dacă într-adevăr are unul, va trebui să ne aducă numai un dolar și douăzeci și patru de cenți.

— Ar fi trebuit să-i reținem și banii pe care i-a cîștigat pariind pe Rosalie la Ascot, se gîndi cu voce tare Jean-Pierre.

După ce împachetară și eliberară camerele de hotel, luară un alt taxi spre Aeroportul Internațional Logan și, cu un ajutor consistent din partea personalului de la British Airways, reușiră să se urce în avion.

— Fir-ar să fie, exclamă Stephen, păcat că am plecat fără să-i luăm și un dolar și douăzeci și patru de cenți.

21

Ajunşi la bordul avionului, băură şampania sustrasă de Jean-Pierre de la nuntă. Chiar Stephen părea mulţumit, deşi din cînd în cînd îşi exprima regretul pentru suma de un dolar şi douăzeci şi patru de cenţi, care lipsea.

— Cît crezi că costă şampania pe care am luat-o ? întrebă Jean-Pierre.

— Nu de asta-i vorba. Principiul : Nici un ban în plus, nici un ban în minus.

Jean-Pierre se gîndi că nu-i va înţelege niciodată pe oamenii de ştiinţă.

— Nu te necăji, Stephen. Sînt absolut convins că planul lui James va aduce un dolar şi douăzeci şi patru de cenţi.

Stephen ar fi rîs, dar se temea să nu-l doară capul.

— Şi cînd te gîndeşti că fata ştia totul !

Ajungînd pe aeroportul Heathrow nu avură nici o problemă cu vama. Scopul călătoriei nu fusese să se întoarcă cu cadouri. Robin se abătu pe la chioşcul de ziare şi luă *Times* şi *Evening Standard*. Jean-Pierre se tocmea cu un şofer de taxi pentru banii pe care îi pretindea ca să-i ducă în centrul Londrei.

— Nu ai de-a face cu nişte afurisiţi de americani care nu cunosc preţurile şi pot fi traşi pe sfoară, spunea el, încă destul de cherchelit.

Taximetristul bodogănea cu voce scăzută, în timp ce îndrepta maşina spre autostradă. Nu avea să fie ziua lui norocoasă.

Robin citea fericit ziarele, fiind una dintre acele puține persoane care sînt în stare să citească într-un automobil în mișcare. Stephen și Jean-Pierre se mulțumeau să privească mașinile care treceau pe lîngă ei.

— Iisuse Hristoase !

Stephen și Jean-Pierre tresăriră. Foarte rar îl auziseră pe Robin blestemînd. Părea să nu se potrivească cu firea lui.

— Doamne Atotputernice !

Era prea mult pentru ei, dar, înainte de a-l întreba ce s-a întîmplat, Robin începu să citească cu voce tare :

— British Petroleum anunță că a descoperit un zăcămînt de petrol în Marea Nordului care pare că va produce două sute de mii de barili pe zi. Președintele companiei, Sir Eric Drake, consideră că e un zăcămînt dintre cele mai importante. Cel de al patruzecilea cîmp al companiei B.P., unde s-a făcut descoperirea, se află la o milă depărtare de cîmpul neexplorat al companiei Prospecta Oil și zvonurile în legătură cu lovitura dată de B.P. au făcut ca acțiunile Prospecta Oil să ajungă la o valoare record de doisprezece dolari și douăzeci și cinci de cenți, astăzi, la închiderea tranzacțiilor.

— *Nom de Dieu,* exclamă și Jean-Pierre. Acum ce ne facem ?

— Ei, bine, spuse Stephen. Presupun că va trebui să facem un plan ca să-i dăm banii înapoi.

Un milion de dolari - atît a cîştigat Harvey Metcalfe, rege pe viaţă al afacerilor tenebroase, promiţînd comori şi lux. Peste noapte, patru oameni - moştenitorul unui conte, un medic din Harley Street, un negustor cu obiecte de artă din Bond Street şi un profesor de la Oxford - rămîn fără un ban în buzunare. Însă, de această dată, Harvey şi-a ales greşit victimele.

NICI UN BAN ÎN PLUS, NICI UN BAN ÎN MINUS

Hotărîţi să-şi facă dreptate, păgubiţii îl urmăresc neobosiţi, din cazinourile de la Monte Carlo şi pînă la ghişeele de pariuri de la Ascot, ori pe pajiştile de la Oxford. Planul lor e simplu : să-l păcălească pe escroc cu exact aceeaşi sumă pe care au pierdut-o. Pînă la ultimul bănuţ.

"Este, probabil, cel mai mare povestitor al epocii noastre"

The Mail on Sunday

RAO International Publishing Company

ISBN 973-9164-14-5